MEELETUD ÖÖD...

Kim ei otsustanud Summervale'i ülikooli kasuks selle akadeemilise maine pärast. Kõige parem asi selle Kesk-Lääne hiiglasuure õppeasutuse juures on tolle maine pidudekoolina. Kim võtab kõik, mis võtta annab: Summervale'i saabumise päevast peale pole ta ühtki ööd kodus veetnud! Pidutseda on vahva, ehkki pidev pohmelus ja rahanappus pole sugugi toredad. Aga eks kuulu see ju kolledžielu juurde?

Muidugi, mõnikord kisuvad asjad käest ära, aga Kim ei suuda kuidagi piiri panna. Pealegi mõtleb ta lakkamatult Joest. Esialgu tundus noormees tema jaoks liiga korraliku ja usina õppurina, siis aga ei saa Kim teda enam kuidagi peast. Muret teeb vaid see, et äkki peab Joe teda liiga meeletuks...

TUDENGIELU 101

Cameron, Zara, Allison, Kim ja Bridget. Tundus, nagu oleksid nad alati sõbrad olnud ja jääksid sõpradeks surmatunnini. Pärast kolledžisse astumist pudenevad nad aga üle kogu maa laiali, Lõuna-Floridast Seattle'ini. Uued sõbrad. Uued noormehed. Uued võimalused. Uued elud. Kas nende sõprus peab tõesti sellele kõigele vastu?

ISBN 9985-76-262-2
9 789985 762622

Wendy Corsi Staub

TUDENGIELU 101

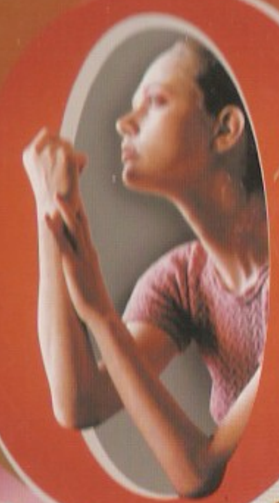

ehk KIM ja pidu

KIM JA PIDU

Kim armastas pidutseda ja valis endale pidude poolest tuntud kooli Kesk-Läänes. Elu oli pööraselt vahva… kuni asjad hakkasid käest ära kiskuma…

COLLEGE LIFE 101

Kim: The Party

WENDY CORSI STAUB

BERKLEY BOOKS, NEW YORK

WENDY CORSI STAUB

TUDENGIELU 101

EHK

KIM JA PIDU

Inglise keelest tõlkinud
Karin Suursalu

ERSEN

Wendy Corsi Staub

COLLEGE LIFE 101
Kim: The Party
1997

Raamatu eesti keeles kirjastamise õigus kuulub eranditult kirjastusele ERSEN.
Antud raamatu materjalide ükskõik milline kasutamine kas tervikuna või osaliselt ilma valdaja loata on õigusvastane ja seadusega karistatav.

ESMAKORDSELT EESTI KEELES

Toimetanud Margit Sild
Korrektor Elle Liiva

© 1997 by The Berkley Publishing Group
This edition published by arrangement
The Berkley Publishing Group, a member of Penguin Putnam, Inc.
All rights reserved.
© 2000 Eesti versiooni kirjastaja ERSEN
© 2000 Tõlge eesti keelde Karin Suursalu

A1128200
ISBN 9985-76-262-2

Kirjastuse ERSEN kõiki raamatuid võite osta Interneti-poest aadressil
www.rkaup.ee

Brandi Haskinsile
tänuks selle eest,
et olid imeline lapsehoidja ja semu

ning Markile ja Morganile
armastusega

EESSÕNA

Kallis Allie (ehk sünnipäevalaps)!

Palun anna andeks, et see kaart on 1.) hilinenud ja 2.) armetu, aga see oli terves poes ainuke, millel polnud lilli ega tobedaid ütlemisi selles vaimus, et "jälle saad aastakese vanemaks". Mul on tõesti kole piinlik, et unustasin Su sünnipäeva ära - tegelikult mõtlesin Sinust Kolumbuse päeva hommikul, aga ma läksin suurele karnevalile, ajasin end täielikult ära ja võtsin alles kolm päeva hiljem jalad alla! Igatahes ma loodan, et Su sünnipäev oli vahva ning Sa tutvusid ägedate kuttidega ja seksisid pööraselt. Ma tegin ainult nalja! (Vähemalt seksi koha pealt... Kui Sa pole pärast mu ärasõitu just põhjalikult

meelt muutnud???) Tervita minu poolt Weston Bayd ja kõiki naabreid peale proua Ansoni, kes vihkab mind ikka veel!

Südamlikult Sinu
Kim

Hei, Cameron!

Kas näed? Maju lubasin, et saadan Sulle foto Jake'ist, kutist, kellest rääkisin, kui ma Sulle viimati helistasin, sellest, kes on täpipealt sama nägu nagu Brad Pitt "Sügislegendides". See tehti möödunud nädalal Kolumbuse päeva karnevalil. Nagu näed, maskeerusin Pocahontaseks, aga üks tobe kutt ütles, et valesti tegin, sest Kolumbus ja Pocahontas ei elanud üldse ühel ja samal ajalgi. Igatahes olin hästi sarnane, nii et tühja kah! See oli ju ainult karneval, mitte ajaloo kontrolltöö. (Muide, ma põrun varsti ajaloos, aga Zara ei aita mind! Kas kostad talle minu eest?) Muide, see Kolumbuse kostüümis kutt, kes hoiab minu ümbert kinni, ongi Jake. Eks ole armas? Kas Sina ei leia, et ta on noore Bradi moodi? Ta on mu korterinaabri Kevini hea sõber, nii et ta käib ühtepuhku siin. Lähen temaga järgmisel

nädalavahetusel välja, eks ma hoian Sind ka kursis.

Kõike head,
mina

P.S. Beryl, mina ja veel paar sõpra tahame sõita märtsis Floridasse ning mõtlesime, et äkki põrutaks Sinu poole sisse. Ma kull ei tea, kas Sa elad ikka veel ühikas või kolisid juba tudengineiude majja, aga mõtlesin, et vaevalt Sul oleks kummalgi juhul midagi lustakate külaliste vastu! Muidugi on sinna veel viis kuud, aga ma mõtlesin, et uurin igaks juhuks järele, ega Sul ole mingeid igavaid plaane nagu näiteks koju Weston Bayssse minek. Anna siis teada!

Zara!

Loodan, et see on õige e-posti aadress! Ma tean kull, et Sa ei leidnud oma läinudaastast ajalooreferaati üles, aga äkki vaatad veel korra? Mul on seda tõesti tarvis, ehk saan sealt mõne idee oma essee jaoks. Kui leiad, palun saada see mulle, niipea kui saad! Essee tuli esitada eelmisel nädalal! Aitäh!

Kim

Tere, Bridget!

Siin on lubatud postkaart. Mis Sa arvad linnulennuvaatest Summervale'ile, Indiana ilusale eeslinnale? Tegin ülemises parempoolses nurgas ühele majale ringi ümber. See asub meie tänava nurgal, umbes viis maja eemal minu kodust, mis on miskipärast fotolt välja jäetud. Jessas, ei tea, miks? Kas see on liiga armetu, et piltpostkaardile panna? Tühja kah! Ma olen pöörases vaimustuses, et saan siin olla! Kuidas Seattle'is läheb? Kirjutaja anna teada, kuidas Sa ilma oma armastatud Grantita vastu pead! Käskisin, et ema hoiaks tal silma peal, sest meie eesverandalt näeb Granti magamistoa aknasse. Ta lubas, et kannab ette vähimastki kahtlasest sahmerdamisest! (Hahaa!)

Sinu semu
Kim

ÜKS

Kile helin äratas Kim Garfieldi, lõhkus toavaikuse killudeks ja tungis piinarikkalt läbi tütarlapse valutava pea.

"Ai!" ütles ta, kaevus patja ning kobas öökapi aset täitval kastil. Ta leidis kellraadio ja lõi nupu alla, aga see kargas kohe uuesti üles.

Mis...?

Ah jaa. See polnudki äratuskell, mis helises.

Kim pilgutas silmi, tõusis istuli ja vaatas juhtmeta telefoni otsides ringi. Tuustinud enda ümber rõivasegadikus ja voodiriietes ning leidmata midagi, hüppas ta voodist välja ning võpatas, sest liikumine vapustas niigi lõhkuvat koljut.

Kus pagan see telefon ometi on?

Ta vaatas vastasseina ääres oleva segamini voodi poole. Toanaaber Beryl oli läinud – vaesekesel oli reedeti juba kukelaulu ajal loeng, millest osavõtmine oli kohustuslik.

Kim läks helisejat otsides Beryli voodi juurest oma tualettlaua juurde ning lükkas kaustiku, sviitri ja mitu tühja õllepurki kiiruga kõrvale. Telefoni polnud.

Kus...?

Seal see oligi, piilus Kimi voodi jalutsis põrandal vedeleva Beryli hommikumantli alt välja. Tütarlaps kahmas telefoni.

"Halloo," ütles ta, kui oli vajutanud kõnealustusnupule, ja lootis, et kuuleb Jake'i häält. Noormees pidi juba eile helistama, et tänaõhtust kohtingut täpsustada, aga Kim polnud temast senini midagi kuulnud.

"Kim? Jessas, ma pidin juba toru hargile viskama. Miks sul nii kaua läks?"

"Allie?"

"Jah." Sõbratar Allison DeMitri hääl kostis veidi ebaselgelt, võib-olla sellepärast, et telefon vajaks laadimist. Keegi ei vaevunud seda ilmaski alusele – kus see ka parajasti oli – tagasi seadma. Kim jättis meelde, et otsib aluse kohe üles, kui kõne on lõppenud.

"Kas sa magasid?" päris Allison.

"Jah." Kim haigutas ja vaatas kella otsides ringi. "Mis kell on?"

"Pool kaksteist. Ma tulin just loengute vaheajal koju lõunale. Miks sa voodis oled? Kas sul polegi loengut?"

"Ei. See tähendab, on küll, aga ainult sissejuhatus antropoloogiasse. Õppejõud ei märgi puudujaid üles."

"Kas sa ei peaks sellest hoolimata loengul olema?"

"Ei. Ta ei tunnegi mind. Ta loeb päratu suures auditooriumis, kus on oma tuhat tudengit koos."

"Ei, ma mõtlen, et kas sa ei peaks iseenda huvides kohal olema," täpsustas Allison.

"Pole vaja. Hoian end konspektiga kursis ja ilmun platsi siis, kui ta teeb kontrolltöö. Neid on semestris niikuinii ainult kolm tükki, jumal tänatud."

"Ah nii." Sõbratari hääl kõlas veidi taunivalt, mida oligi tõdeta.

Allison DeMitri oli sedasorti tütarlaps, kes tegi täpselt seda, mida vanemad ja õpetajad temalt ootasid.

See selgitas, miks ta elas endiselt kodus Weston Bays ja õppis kohalikus riiklikus ülikoolis.

Ja miks ta oli arvatavasti ikka veel süütu.

Kim haigutas, ringutas ja märkas, et tal olid jalas need samad mustad retuusid ning seljas seesama sviiter, mis eelmisel õhtul ülõpilasseltsi peol. Käed ja nägu tundusid kasimatuna ning juustest hoovast sigaretisuitsu lehka. Ook.

"Ma sain su sünnipäevakaardi kätte," jätkas Allison.

"Ah sso? Anna andeks, et see jäi hiljaks."

"Tegelikult ei jäänud. See tuli kuu aega varem. Mu sünnipäev on alles novembris."

"Ära tee nalja." Kim kortsutas kulmu. "Mina arvasin, et see langes Kolumbuse päevale."

"Ei, tavaliselt on see veteranide päeva paiku."

"Kas oled ikka kindel?"

"Kim!" Allison puhkes naerma. "Ausõna, ma tean, millal mu sünnipäev on. Usu, see on kuu aja pärast."

"Oeh. Mul oli lihtsalt meeles, et sinu sünnipäeva ajal saime koolist alati pika nädalalõpu vabaks."

"Saimegi. Aga mitte oktoobris. Sellest pole midagi. Hoian su kaardi järgmiseks kuuks."

"Hea mõte. Ära solvu, aga mul ei seisa ilmselt meeles uut saata." Kim tuhnis toanaabri laual kilas-kolas ja leidis ebemetega kaetud pooltühja paki Life Savereid. Ta pistis ühe suhu, kus oli veel eelmisel õhtul kummutatud džinni maik.

"Mida sa sööd?" küsis Allison otsekohe. "Kas midagi head?"

"Hommikueinet. Piparmündi Life Saverit."

"Jessas. Tervislik nagu ikka."

"See näikse selles majas ainus söödav asi olevat."

"Kas te siis toidukraami ei osta?"

"Ausalt öeldes ei osta. Me kõik oleme kuival."

"Kas isegi Beryl?"

"Isa pole talle viimasel ajal tšekki saatnud. Arvatavasti läks mõne uue prutaga puhkusereisile."

"Aga ülejäänud kaks toanaabrit?"

"Nemad on ka kuival."

"Kena, võtke mindki oma santlaagriklubisse. Mul on umbes kakskümmend senti hinge taga – nagu ikka. Mida sa meie viimasest jutuajamisest peale ka teinud oled?" küsis Allison.

"Las ma mõtlen... Eile õhtul käisin vennastu peol."

"Kas olid ka kenad poisid?"

"Mm... Mõned küll. Üleeile käisin peol. Ja üleüleeile..."

"Jälle peol. Teada puha." Allisoni hääl kõlas igatsevalt. "Kõik peale minu elavad pöörast kolledžielu."

"Seda sa kojujäämisest said," parastas Kim, kuid hakkas oma sõnu kohe kahetsema. Tema teadis paremini kui keegi teine, et Allisonil polnud valikut.

DiMitride naabruses kasvanud Kim teadis hästi, et Allisoni vanematel polnud oma vanima lapse hariduse jaoks sentigi.

Mitte et Kimi ema Suzy olnuks jõukamal järjel.

Aga Kimi ilmale toonud teismeline Suzy Garfield oli otsustanud, et tema tütar peab saama võimaluse, millest

ta ise oli ilma jäänud. Ta tahtis, et Kim läheks kolledžisse ning raska kellekski. Suzy oli suurema osa elust kahel tööl rabanud, et Kimile haridust anda.

Ta oli kogunud julgustamud tütart kaugemale kooli minema ja mitte jääma Weston Bayssse, nende väikesesse kodulinna New Yorgi osariigis.

Kim, kelle peamine mõte kolledžile oli, et seal oleks kõik, oli otsustanud Hummervale'is asuva Indiana ülikooli kasuks kahel põhjusel: sinna läks tema vana sõbratar Beryl ning seal oli iga naisüliõpilase kohta kolm meestudengit.

Peale selle oli see ka *üsna* hea kool, mil olid meistriliiga jalgpalli- ja korvpallimeeskond ning hulk tuntud õppelaste. Üliõpilaslinnak oli justkui mõnest vanast filmist võetud, nõusugusest, kus tervisest pakatavad noored temlõõsad suursuguste luuderohtu mattunud hoonete, varjurikaste punude ja purskkaevude idüllilisel taustal.

Ainus häda oli see, et paik oli *määratu suur* – nii pindala kui ka elanike arvu poolest. Siin võis kergesti ära eksida ja Kim oli avastanud, et see polnudki nii halb.

"Usu mind," kinnitas Allison, "ma ei oleks koju jäänud ega riiklikku astunud, kui mul olnuks veidigi sõnaõigust."

"Ma tean seda. Anna andeks," ütles Kim Life Saverit krõmpsutades.

"Pole viga. Kui veab, siis hoian ettekandjatööga nii palju raha kokku, et saan tuleval aastal ühikasse kolida. See oleks palju talutavam."

"Koli korterisse nagu mina. See on odavam. Siis ei tarvitse ka tobedate ühikaeeskirjade ega sööklaga tegemist teha ning toanaabreid võib ise valida."

"Ma tean, aga mul on tunne, et ühikas saab palju roh-

kemate inimestega tuttavaks. Ja minu meelest kuulub see kolledžielu juurde. Toanaaber, sööklas einestamine... Ehkki võib juhtuda, et ka mul on kohanemisraskusi nagu Zaral."

"Mida sa sellega tahad öelda?"

"Kas sa pole siis temaga rääkinud?"

"Ei. Saatsin talle hiljuti e-kirja, aga ta pole veel vastanud."

"Äkki on aadress vale?"

"Võib-olla. Pean talle vist helistama. Mul on üht teenet vaja," tunnistas Kim. "Mis temaga siis juhtus?"

"Tema toanaaber osutus psühhist oraks sealsamuses ning Zara kolis lõpuks ühesesse tuppa."

"Kas tõesti? Psühhiga ma muidugi ei tahaks koos elada, aga ka üksi on igav," tähendas Kim.

"Sa ju tunned Zarat. Talle meeldib omaette olla, ei saaks õppida. Kõigele lisaks jättis ta meditsiini eelkursuse pooleli."

"Ära tee nalja!" Kim tõmbas tualettlaua ülemise sahtli lahti ja otsis Adevili pudelit, mille oli enda arvates sinna pistnud.

"Ei," vastas Allison. "Ma ei tee nalja."

"Ohoh. Miks ta selle siis pooleli jättis?"

Ta lausa nägi, kuidas Allison õlgu kehitab. "Kes teab? Zara ei armasta oma muredest rääkida."

"Mitte nagu mina."

"Mis mured sul siis on?"

"Millest alustada?"

"Ah et lood on nii hullud?"

"Tegelikult mitte." Kim paterdas üle esiku väikesesse luitunud vannituppa. Korteris oli vaikne ning Kevini ja

[illegible] ükskõik [illegible] paadivakid, mis tähendas, et ka nemad [illegible] Kõnu suurim mure praegusel hetkel on see, et nõnda vaevab kohutav peahmakas ja mul on hädasti [illegible] vaja.

"Kas sa nisi?"

"Ära ütlegi." Ta tegi esmaabikapi lahti, aga see oli [illegible] tühi, kui mõtte arvestada korterinaaber Monica [illegible] pillide karpi ning Monica kallima Kevini [illegible] nõipurki ja habemenuga. Vannituba oli niiske ja tühjus, seal kaugi oli hiljuti duši all käinud, ning prillitel oli olevat – see oli muidugi Kevini tegu. Kim märkas, et vannituba tahtis hädasti koristamist. Tualetipott oli ropp ja kraanikausis hambapastajälgi ning juuksekarvu täis.

Kim krimpsutas nägu, surus telefoni kõrva ja õla vahele ning hakkas käsi pesema.

"Mis häsi see on?" küsis Allison.

"Vesi. Ma pesen. Olen eelmisest ööst räpane mis räpane. Eks ma vist kukkusin käsi ja nägu pesemata voodisse."

"Vist?"

"Mul pole suurt midagi meeles," ütles Kim. "Viimane, mida ma selgelt mäletan, on see, et võtsime Beryliga ühe enesetapjaliku *burrito* ja näsisime seda koduteel. Huvitav, mis kell *see* võis olla? Mul on tunne, nagu oleksin ainult kaks tundi maganud."

"Ma lasen su siis voodisse tagasi," ütles Allison. "Tahtsin lihtsalt kaardi eest tänada."

"Võta heaks, ehkki see oli liiga varane. Aga sa ju tunned mind. Mul alati olnud raske kuupäevi, pühi ja muud säärast meeles pidada. Kas kellelgi on veel sünnipäev tulemas, mida ma peaksin teadma?"

"Granti oma on *halloween*'i ajal."

"Ah jaa." Seda oli kerge meeles pidada. Kim oli lapsest peale käinud Grant Caddahami sünnipäevadel, mis olid alati hoolega läbi mõeldud peod kostüümide, õunaõngitsemise ja kõrvitsakaunistamisega. Kord olid vanemad üürinud koguni heinavankri, millega kõiki sõidutati mööda tänavat edasi-tagasi.

Grant oli ainuke ja hellitatud laps.

Kim, kes oli samuti ainus laps, oletas, et ka teda oli hellitatud – vähemalt nii palju, nagu Suzy kesine sissetulek võimaldas.

"Kas tahad, et ma helistan kahe nädala pärast ja tuletan sulle meelde, et saadaksid talle kaardi?" küsis Allison.

"Mulle näib, et tänavu ei maksaks saata Grantile *õnnitlus*kaarti. Tuhkagi ta õnnelik on! Tema neljakümneaastane isa, terve nagu purikas, sureb jala pealt südameatakki, ning ta tütarlaps on tuhandete miilide kaugusel!"

"Ta on üsna meeleheitel," ütles Allison. "Kas mäletad seda vanast autokummist kiike, mille tema isa riputas nende hoovile puu otsa sel suvel, kui me olime kaheksa-aastased?"

"Seda, kust sa maha kukkusid?" täpsustas Kim. "Sa kisendasid kõigest kõrist, sest su jalg jooksis verd. Meie Grantiga helistasime 911-sse ja maja ette vuras mustmiljon päästeautot. Kas mäletad?"

"Mäletan," sõnas Allison nukralt. "Ma ei taipa, miks te lihtsalt mõnd täiskasvanut appi ei kutsunud."

"Granti ema oli duši all ega kuulnud läbi veekohina ja minu ema polnud kodus. Aga sinu ema me kartsime. Ta oli ikka veel tige selle augu pärast, mille me aardeid otsides teie aeda kaevasime. Võiksin vanduda, et ta peab minu peale tänini selle pärast viha. Ja paljude muude asjade pärast ka."

"Oh, Kim, ära räägi ogarat juttu!"

Aga Allisoni rahustavana mõeldud naer kõlas närviliselt, nagu oleks Kim naelapea pihta tabanud.

Kim teadis, et proua DeMitri ei salli teda. Ta pani pahaks, et Suzy polnud Kimi isaga abiellunud, pani pahaks Suzy kunagist topless-tantsijatari ametit ning ka mehi, kellega Suzy oli aastate jooksul kohtunud – ning abielus olnud.

Kimil ei lähe kunagi meelest, kui tema ja Allison olid lasteaiaealised ning proua DeMitri tabas nad ühel päeval Suzy pesuga rõivastumismängu mängimas. Ta oli jubedust tundnud, nähes Allisoni ja Kimi mustades siidsukkades, sukahoidjas ning rinnahoidjas, ehkki tüdrukukestel polnud õrna aimugi, kuidas neid kinnitada.

Proua DeMitri oli Allisonil Garfieldide majja mineku ära keelanud ega olnud teda terve aasta Kimiga mängima lubanud. Aga pikkamööda läks kõik jälle vanasse rööpasse. Ei ole võimalik elada omaealise tüdruku naabruses, kes sulle meeldis ja keda sa niikuinii iga päev koolis nägid, ja mitte olla tema sõbratar. Vanemate tahtmisest hoolimata.

Kim oli alati tundnud, et Allisoni ema lõhestasid vastakad tunded – kaastunne tema isemeelse elustiili ja isata kasvamise pärast ning soov, et Garfieldid korjaksid oma kompsud kokku ja koliksid DeMitride naabrusest minema.

"Mis selle Granti ja autokummist kiigega siis on?" uuris ta Allisonilt.

"Näen ühtepuhku, et ta istub aias ja kiigub."

"Võib-olla tahab ta lihtsalt värsket õhku hingata," pakkus Kim mannetult.

"Eks muidugi. Ta istub üksi pimedas, Kim. Ta kanna-

tab kohutavalt, aga ma ei tea, kas ta kurvastab isa pärast või igatseb Bridgeti järele."

"Tõenäoliselt mõlemat."

"Ma tean. Aga mulle ta südant ei puista."

"Ta pole seda tüüpi."

"Mitte nagu mina. Ma lobisen kõigiga kõigest. Nüüd, kolledžis peaksin selle järele jätma, või kuidas? Ilmselt pole kuigi arukas vadrata igale kutile, keda kohtan, et ma elan samas linnas, käin kodust kooli ja pläägu-pläägu-pläägu. Võib-olla sellepärast ei tahagi keegi minuga välja minna. Ma peletan kõik eemale."

"Peaksid endale järgmiseks semestriks tõesti korteri vaatama, Allie."

"Järgmiseks semestriks? Ei lähe läbi. Mul veab, kui jõuan õppemaksugi tasuda. Pean nüüd lõpetama, et jaksaksin järgmisel kuul telefoniarve õiendada. Isa aina hoiatab, et ma ei arvaks, nagu võiksin võtta kõnesid üle kogu ilmamaa ainult sellepärast, et kõik mu sõbratarid sõitsid ära. Kuule, Kim, ole siis tubli, eks? Ja ettevaatlik," manitses Allison mureliku emaliku tooniga, mida talle meeldis vahel kasutada, ehkki ta vandus, et ei taha mingil juhul saada oma ema suguseks. "Ära seal Indianas päris pööraseks ka mine."

"Ausõna, ma ei lähe lehmi kummuli keerama. Igatahes mitte igal õhtul. Vahest nii kaks korda nädalas."

"Vaimukas. Saad aru küll, mida ma mõtlesin."

"Ära muretse. Ma lihtsalt lõbutsen."

"Sa lõbutsed alati. Aga sa pole alati ettevaatlik."

"See ei ole tõsi. Seni pole ma vanglasse sattunud, rasedaks jäänud ega lasknud end maha tappa."

"Jessas, Kim. Ära naljata niisuguste asjadega."

"Ma ei naljatanudki. Pea püsti, Allie! Tee õige üks reis Indianasse ja õpi siin end minu seltsis mõneks päevaks lõdvaks laskma."

"Võib-olla teengi seda."

"Teata, millal sa tuled, ning ma sean ritta kõige kenamad poisid, keda leian."

Allison hakkas naerma ja lubas järele mõelda.

Kim katkestas ühenduse, pani aparaadi loputuskasti kaanele, võttis rõivad seljast ja hüppas duši alla. Torud ägasid ja kuum vesi oli minutiga otsas.

Kim oli arvanud, et vanas Victoria ajastu majas on huvitav elada, ja oligi. Väikeses teise korruse korteris oli kõiksuguseid ajast ja arust vigureid nagu kaminad magamistubades, sisseehitatud aknaalused istmed ning keldrikorrusele viiv pesurenn.

Aga oli ka ebameeldivusi. Näiteks polnud ilmaski kuuma vett ega veesurvet.

Või magamistoa aken, mis oli kinni kiilunud, nii et akna ja raami vahele jäi väike pragu – akent ei saanud päris alla lasta, et tuul ei tõmbaks, aga ka mitte üles tõsta, et ruumi õhutada.

Pealegi kahtlustas Kim, et toas on hiiri. Ta polnud küll ühtki näinud. Aga ta oli kuulnud seinte sees järamist ja leidnud riidekapi põrandalt kahtlasi pruune julki.

Duši alt välja astudes mõtles ta optimistlikult, et lood võiksid hullemadki olla. Palju hullemad.

Tal olid võrratud korterinaabrid.

Tjah, vähemalt Beryl küll.

Beryl Starmeyeriga oli ta tuttav juba terve igaviku. Beryl oli õppinud Weston Bay koolis Kimist klass eespool ning olnud neid varaküpseid tütarlapsi, kes hakkavad

kuuendas klassis suitsetama ja seitsmendas seksima. Beryl oli pikka kasvu ja modellivälimusega – keskkoolis, kui ta oli kõhn nagu taputeivas, oligi ta modellindusega tegelnud.

Kim oli Berylile alati alt üles vaadanud, sest too pakkus talle seda, mida teistel sõbrataridel – Allisonil, Bridgetil, Cameronil ja Zaral – polnud anda.

Elutarkust.

Ja meeletust.

Just Beryl õpetas Kimi ema puhvetist viina näppama ja vett asemele valama.

Ja just Beryl oli viimases klassis soovitanud Kimil kasutada ema günekoloogi antud pessaari asemel rasedusvastaseid pille. "Need on palju kindlamad," oli ta teadjalt öelnud.

Tänu Berylile oligi Kim Summervale'is. Kim oli kogu Weston Bay abituuriumiaasta vältel olnud lummatud Beryli juttudest lõbusast kolledžielust. Ta oli teada saanud, et Summervale'is asuvat Indiana ülikooli tunti "peokoolina", kus seltsielu jättis õpingud tagaplaanile.

See oli vesi Kimi veskile.

Keskkoolis oli tema keskmine hinne olnud B, aga mitte tänu õppimisele. Seda ei teinud ta ilmaski.

Ei, Kimi oli õnnistatud loomuliku intelligentsiga, mis tähendas, et vaimsete võimete koefitsient oli geniaalsuse piiril. Õpetajate ja kutsenõustaja sõnul oli ta klassikaline seanahavedaja, ning nad olid püüdnud teda tagant torkida.

Kimil polnud vähimatki lusti hiilata.

Kõik, mida Kim tahtis, kõik, mida ta oli *üldse kunagi* tahtnud, oli lõbutseda ja olla õnnelik.

Seni oli see tal kogu elu korda läinud – eriti viimase kuu jooksul, Summervale'i saabumisest peale.

Temal ja Berylil oli olnud maruvahva.

Isegi Kevini ja Monica üle ei võinud kurta, sest asi polnud selles, nagu poleks nad talle meeldinud. Nad olid lihtsalt... teistsugused.

Kui Kevin oli ära, polnud Monical vigagi, leidis ta. Monica oli kahvatu naha, tusaste hallide silmade ja pikkade elutute tuhmblondide juustega nääpsuke neiu. Teda esimest korda nähes oli Kim arvanud, et võib-olla on Monica haige, aga selgus, et too nägi alati niisugune välja.

Ka Kevin oli kahvatu, ainult et tema kandis oma heledaid juukseid hobusesabas ja ta silmad särasid, pealegi *üleliia* kirkalt. Kim kahtlustas, et Kevin on enamasti pilves. Noormees ei rääkinud suurt midagi ja kui ta tegigi suu lahti, siis ainult selleks, et tuua kuuldavale mõni pilkav pseudointellektuaalne tähelepanek.

Monica pidas teda ilmselt rõõmsameelseks ja geniaalseks, sest ta rippus noormehe iga sõna küljes, kordas neid kõigile, kes vähegi viitsisid kuulata, ning lipitses tema ees päevad otsa.

Kim ei taibanud kuidagi, mida Monica Kevinis leiab, aga seda mõistis ta küll, mida Kevin Monicas leiab. Missugune noormees ei sooviks sõbratari, kes täidab kõik tema tujud ja tahtmised? Monica pesi Kevini pesu, koristas tema järelt – kui ta üldse vaevus koristama – ja tegi isegi suurema jao noormehe koolitööst ära.

Kimil läks teda vaadates süda pahaks, aga nagu Beryl oli märkinud, oli Kevini ja Monica vahekord nende isiklik asi. Nad olid mõnusad naabrid, sest nad olid harva kodus,

ja kui nad tulidki, redutasid nad enamasti oma magamistoas suletud ukse taga.

Kim haaras seinalt nagist kellegi niiske saunalina ja keeras endale ümber. Ta unustas alati oma rätiku kaasa võtta, aga hoiukohta selles kitsukeses vannitoas polnud.

Tualetipoti kõrvale pillutud riideid kahmates lükkas Kim kogemata telefoni loputuskasti kaanelt maha.

See kukkus plartsti potti.

"Võeh," ütles Kim ja silmitses seda viivu.

Ta mõtles, kas mitte jätta see naabritele välja öngitseda. Nad kõik olid eile õhtul kenakesti täis ja keegi ei saaks teada, et just Kim oli telefoni potti pillanud.

Siis aga meenus talle Jake.

Kuidas saab noormees talle helistada, kui telefon on sukeldunud tualetisügavikku?

Kim hakkas täiest kõrist laulma oma lemmiklaulu, "Kõrvitsalitsumislaulu" – millegipärast oli sellest alati abi !, ja pistis käe jääkülma vette, et telefon välja koukida.

Ta keeras selle ukselingi küljest leitud teise niiske rätiku sisse, kuivatas ära ja vajutas kõnealustusnupule, et kontrollida, kas toon tuleb peale.

Imekombel tuligi.

Telefon käes, läks tütarlaps magamistuppa tagasi ning tundis, et esikupõrand tema toa ees kleebib.

Talle meenus ähmaselt, et paar õhtut tagasi oli Beryl joogi ümber ajanud. Midagi rohelist... ah jaa. See oli pudelimargarita, mil polnud küll päris õiget maitset, aga mis oli kitsikuses siiski etem kui õlu.

Oma tuppa jõudnud, süütas Kim Salemi ja suitsetas teksaseid ning jooksukingi jalga tõmmates. Ta laenas Beryli paksu halli sviitri, millel oli Summervale'i embleem ja mis

oli jube pikk, sest oli isegi Berylile endale liiga suur. Aga Kimi enda rõivad olid enamjaolt räpased ja vedelesid põrandal hunnikus.

Pesupesemine polnud talle seni kuigi tähtis tundunud. Ta tõotas endale, et läheb esimesel võimalusel sama tänava selvepesulasse.

Ta kammis veidi geeli oma õlgadeni ulatuvatesse paksudesse heledatesse juustesse ja laskis neil siis õhu käes kuivada. Temal kukkus see millegipärast alati üsna kenasti välja. Ka kodulinna sõbratarid olid öelnud, et Kimil on ilusad juuksed, millega ta oli täiesti nõus.

Ta oli ka alati olnud sale, mille eest ta oli samuti tänulik. Kiire ainevahetus kulus marjaks ära, eriti viimasel ajal, mil kõik ümberringi muudkui kurtsid, et nad võtavad kaalus juurde. Beryl oli aasta jooksul võtnud kaksteist naela juurde ning muudkui pidas näljadieete.

Kim polnud kunagi elus dieedil olnud ja kui ta on veidigi ema moodi, siis ei tarvitse tal kunagi kaalumuret karta.

Ta kaalutles, kas meikida end või mitte, kuid otsustas siis, et ei viitsi vaeva näha. Tal oli vedanud, et nahk pole päris hukas, arvestades seda, et ta läks alalõpmata meiki maha võtmata magama. Õnneks oli ta jume alati olnud klaar. Aga see ei jää niisuguseks, kui ta ei hakka õhtuti nägu pesema, tervislikumast toidust rääkimata.

See oli lihtsalt nii raske. Nii pesemine kui ka söömine.

Vastu hommikut koju jõudes – sealt, kus ta oli seekord olnud, ning huvitavaid kohti, kus käia, jätkus – oli ta alati surmani väsinud. Pärast kolledžisse saabumist polnud ta ühtainsatki ööd kodus veetnud.

Ning selleks, et osta puu- ja aedvilja, või mida ta peaks

sööma, polnud hoopiski aega. Viimasel ajal koosnes Kimi dieet pitsast, tortiljakrõpsudest, burgeritest... ja alkoholist.

Ilmselt ei tohiks nii palju juua, mõtles ta nägu peeglist uurides. Ta pooliti ootas, et tema rohelised silmad on verd täis valgunud, aga need olid sama selged nagu alati. Ka nägu polnud kahvatu ega aukus.

Ei, Kimil oli vedanud, et see, mida ta sisimas tundis, ei paistnud välja.

Selle tütarlapse nipsakat kena nägu nähes poleks võinud arvatagi, et talle tundus, nagu elaks kuskil ninajuure taga kääbus, kes taob sepahaamriga vastu koljut. Kõhus oli õõnes iiveldustunne. Jalad värisesid, nagu vajaks ta und või toitu.

Ilmselt mõlemat.

Ohates otsustas ta toidu kasuks.

Kahjuks olid köögikapid tühjad, kui välja arvata paar hallitanud leivaviilu, neli pakki kanamaiguga idamaiseid nuudlispiraale ning tšillipulbrit ja hakksibulahelbeid, mida Monica oli ostnud mingi Mehhiko roa jaoks, mida ta alailma lubas mõni õhtu teha.

Kim ei sallinud söögitegemist, kuid oli piisavalt näljane, et pakk nuudleid ära keeta. Ümbrispaberil oleva juhendi kohaselt tarvitses vaid teatud hulk vett keema ajada, kõik sisse valada ja umbes kaks minutit oodata.

"Sellega saan ma hakkama," ütles ta valjusti, laskis vee jooksma ja läks kapi juurde mõõtetopsi otsima. Ta leidis ainult mõranenud kohvikruusi.

Ta laskis selle kaks korda vett täis, tühjendas lõmmis kastrulisse ja nägi viis minutit põleti süütamisega vaeva.

Lõpuks sai tütarlaps asjale pihta ning juba mõni minut hiljem valas ta aurava nuudliportsu kõveraks tõmbunud plastkaussi.

Natuke lõgased, avastas ta. Ja puljongil polnud lõhna ollagi. Ta mõtles, et äkki oli kohvikruus tavalisest mõõtetopsist mahukam.

Korteri uks prantsatas samal hetkel, kui Kim otsis sahtlist soola või pipart, mida oli seal enda arvates näinud.

Mehehääl hüüdis: "Hei, Kevin? Kas sa oled kodus?"

"Teda pole," vastas Kim ja tõusis, et vaadata, kes tuli.

Esikus seisis noormees, jalgratta esiratas käes.

Ta oli kõhn – õigupoolest lausa kondine – ning tal olid pikad õlgadele langevad šatäänid juuksed. Nina oli tal suurevõitu, aga silmad olid tõesti kenad, läbitungiva pilguga ja jahmatavalt sinist värvi. Jalas olid tal teksased, mustad auklikud jooksukingad ja seljas lilla batiktehnikas kapuutsiga pluus.

Ta oleks päris kena, kui ta poleks selline kõrend, otsustas Kim.

"Kas sa oled Kevini korterinaaber?" küsis noormees.

"Jah. Ma olen Kim."

"Mina olen Umbropsu."

"Mis su nimi on?"

"Umbropsu," ütles noormees tähthaaval.

Jajah, just seda oli Kim kuulnud. Häh.

"See on mu hüüdnimi," täpsustas noormees. "Mõikad?"

"Mõikan."

"Kus ta on?"

"Kevin?" Tütarlaps kehitas õlgu. "Loengus või tööl."

"Tööl ta küll ei ole. Ta lasti üks õhtu lahti."

"Ah jaa."

See oli Kimil peaaegu meelest läinud. Ta mäletas, et tema ja Beryl olid joobnuna koju tulnud ning leidsid Kevini käed rüpes istuvat, sest ta oli jäänud toiduvargusega vahele restoranis, kus töötas nõudepesijana.

"See oli ainult biifsteek," kurtis Kevin mõtlikult pead vangutades. "Isegi mitte hea tükk. Üks haisev kaelatükikäntsakas."

Millegipärast olid Kim ja Beryl pidanud seda hiiglama naljakaks. Nad kriiskasid: "Üks haisev kaelatükikäntsakas!" ja kõverdusid naerust kahekorra.

Kevinile polnud nende reaktsioon meeldinud. Ta oli rusutult pead raputanud ja pomisenud, et ei tea, kuidas nüüd üür ja õppemaks tasuda.

"Kuule," ütles tema batiksärgiga sõber Kimile, "kas annad Kevile minu poolt midagi edasi?"

"Jah. Kas mõtled ratast?"

"Mh? Ah seda?" Ta tõstis ratta üles. "Ei, see on minu jagu."

"Soo? Miks sa seda kaasa tassid?"

"Siinkandis ei või jalgratast hetkekski välja jätta. Keegi paneb kohe pihta."

"Keera lukku."

"See ei aita. Ikka vinnatakse ära."

"Tõsiselt või? Lukust hoolimata?"

"Rämps kant," vastas noormees õlgu kehitades. "Ei või iial teada."

"Mina küll ei arva, et see oleks nii rämps kant," tõrjus Kim. "Käest lastud see ju on, aga siin pole lagunenud maju ega midagi."

Noormees kergitas kulmu. "Oleksid üllatunud, kui teaksid. Sa ei tohiks ust lukust lahti jätta."

"Ma ei jätnudki."

"Kuule, see ju oli lahti."

"Ilmselt jättis keegi lukku panemata." Õigupoolest ei vaevunud Kim iial muretsema selle üle, kas uks on lukus või mitte. Tal olid võtmed, aga ta kandis neid harva kaasas ning toanaabrid tegid tema teada samuti.

Seni oli ta end siin täiesti turvaliselt tundnud.

Alles nüüd turgatas talle pähe, et mõni hullumeelne vägistajast sarimõrtsukas võib ju tänavalt sisse astuda.

Täpselt nagu see noormees, Umbropsu.

Tütarlaps silmitses teda valvsalt.

"Kuule," ütles noormees veidi kärsitult, "Kevini pakk on siin. Vaata, et sa annad selle talle isiklikult üle." Ta viskas Kimile väikese kortsus paberkoti.

Too püüdis selle kinni. "Mis see on?"

Noormees heitis talle põgusa pilgu, otsekui aru pidades, kas öelda või mitte.

Samal hetkel mõistis Kim, mis on pakis.

"Mõned, ee, korvikesed, mis mu sõbrants talle küpsetas," ütles noormees silma pilgutades. "Ära katki litsu, eks?"

"Jajah. Korvikesed. Ei litsu katki," kordas Kim pead vangutades. Ta saatis välja minevat noormeest pilguga ja läks ust kinni panema, kuid avastas, et riiv ei libise lõpuni.

Peab teatama majaomanikule, kes see ka poleks. Küllap Beryl teab, just tema otsis ju selle maja välja. Kim katsus meeles pidada, et peab Berylilt küsima.

Ta läks läbi esiku Kevini ja Monica toa juurde, tegi ukse lahti ja viskas paki nende käkras voodile.

Ta teadis, et nad on päris tihti pilves. Tegelikult pruukis ka Beryl vahel uimasteid, aga mitte nii palju. Paar kor-

da olid nad kolmekesi enne välja minemist end ka Kimi juuresolekul pilve tõmmanud ning teinud üllatunud näo, kui Kim oli käest kätte käivast marihuaanasuitsust keeldunud.

Asi polnud selles, et Kim olnuks marihuaana suhtes peps. Tal oli ükspuha, kas teised seda pruukisid või mitte. Lihtsalt temale see ei meeldinud. Ei lõhn, tunne, mida see oli temas tekitanud neil paaril korral, kui ta oli seda proovinud, ega ka see, et tegemist oli seaduserikkumisega.

Kui järele mõelda, siis oli ka alkoholi joomine seaduserikkumine, kui oled alaealine. Ja seda Kim oli.

Aga Kim sai alkoholiga hakkama. See oli vahva ega olnud ohtlik. Ta ei kaotanud kunagi enesekontrolli…

Ning talle meeldis end kontrollida.

Hea küll, keskastme koolis, kus ta oli joomisega esimest korda tutvust teinud, oli temast purjuspäi saanud hädine nuttev haledusehunnik.

Enam seda ei juhtunud.

Uimastite ette tõmbas ta keelujoone, aga kui tuttavad tahtsid neid pruukida, siis tema poolest lasku aga käia.

Niisiis ei puutu temasse, mida teeb Kevin tema voodile visatud pakikesega.

Siiski tundis Kim esimest korda üle hulga aja rahutust.

Oma ulualuse pärast ning sellepärast, et ta on nii üksi ja kodust kaugel.

Mis oli täiesti ootamatu, sest Kimile meeldis mõelda, et ta saab kõigega hakkama. Oli alati saanud.

Ta oli teinud koos emaga läbi tolle kaks abielu ja lahutust, ilma et eeldatavalt traumaatiline elumuutus oleks teda kohutanud.

Muidugi, nad olid kogu aeg elanud ühes ja samas väikeses bangalos Weston Bay töölispiirkonnas Finchi tänaval, kus nende ümber olid alati ühed ja samad asjad ning ühed ja samad sõbrad.

Võõrasisad olid need, kes tulid ja läksid.

Esimene oli olnud Alan Carmichael, kellega Suzy oli tutvunud Grateful Deadi kontserdil ja hetke ajel juba järgmisel päeval abiellunud. Abielu oli ainult aasta vastu lööönud ning lahutuse jõustudes oli Suzy korraldanud suure peo.

Järgmine oli John Beetes, kolme teismelise lapsega lesk. Kõik neli olid kolinud Finchi tänava majja ning täitnud selle viimse kui sopi lärmi, lemmikloomade ja märuliga. Kim, kes oli Johni noorimast pojast kolm aastat noorem, oli tundnud end kõrvalejäetuna ja jalge alla trambituna, ning teda oli vallanud suur kergendus, kui Suzy teatas, et läheb Johnist lahku. Too ei tahtnud naist, vaid majapidajat ja oma lastele hoidjat. Mis oli tõeline naljanumber, sest Suzy polnud üldse kodukana tüüp.

Enne ja pärast Alanit ning Johni oli olnud terve rodu muidusõpru, kellest mõned elasid neil, aga enamik mitte. Kim polnud ema elustiilist ilmaski numbrit teinud.

Põhiliselt oli ta selgeks saanud, et mõned inimesed elus – enamasti mehed – tulevad ja lähevad. Teised – enamasti naised – on alati olemas.

Nagu Kimi ema.

Ja sõbratarid.

Äkki tundis ta igatsuskihvatust Cameroni, Allisoni, Bridgeti ja Zara järele.

Ja ema järele.

Jah, eriti Suzy järele.

Ta mõtles koju helistada, kuid taipas, et ema on ilm-
selt tööl, trükib igavaid kirju või täidab mõnd tüütut toi-
mikut kindlustusfirmas, kus ta töötas päeviti.

Pärast seda läheb ta Upwindi kohvikusse Weston Bay
äärelinnas, kus töötab viis õhtut nädalas kokteiliettekand-
jana.

Kõik see – kaks nõudlikku väsitavat töökohta – ainult
selleks, et Kim saaks koolis käia ning kellekski saada.

Kim neelatas kõvasti, et kurku kippuvast klombist va-
baneda, ning soovis, et saaks emale öelda, kui tänulik ta
on kõige eest, mida too tema heaks teeb...

Ja kui väga ta temast puudust tunneb.

Aga Suzy oli tööl ning ülemusele ei meeldinud, kui ta
võttis seal isiklikke kõnesid vastu, nii et Kim ei saanud
midagi teha.

Pealegi ei olnud tema ja Suzy vahel mingeid tatisei-
avameelitsevaid ema ja tütre suhteid.

Ta kehitas vägisi õlgu, otsekui poleks tal ühtki mure
maailmas, läks väikesesse elutuppa, keeras stereosüstee-
mi käima ning pani lõugama Hootie ja Blowfishi CD, mi-
viib vähimagi mure surmkindlalt minema.

Siis läks ta tagasi kööki, kus ootasid jahtunud ja mait-
setud lõgased nuudlid.

KAKS

"Jake," ütles Kim küpsise-koorejäätist limpsides, "on tõb-
ras."

"Nõus mis nõus." Beryl heitis oma lühikesed läikivad
juuksed taha ja luristas dieetkokteili Skinny-Minny, Kimi
arvates vastikut segu kahest kulbitäiest lahjast sünteetili-
sest jäätiseasendajast ja kriitja valešokolaadisiirupi sortsust.

"Kuidas see sodi ka maitseb?" küsis Kim, nähes, et
Beryl sõuab kõrrega plasttopsis ja teeb koledat nägu.

"Jälgilt. Mis sina siis arvad? Kas sa ka tead, kuidas sul
on vedanud, et tohid süüa, mida tahad?"

"Jah." Kim püüdis veerema pääsenud jäätisetilga kee-
lega kinni ning võttis laualt salvrätihoidjast salvräti.

Nad istusid Hopis, kohalikus söögikohas, mis üritas
maskeeruda trendikaks viiekümnendate retrostiilis resto-
raniks, neljakümne aasta vanuseid džässilikke lugusid
mängiv muusikaautomaat kaasa arvatud. Kimi arvates oli
sisekujundusega hirmsal kombel üle pakutud – roosad
vinüülorvalauad, musta-valgeruuduline kahhelpõrand ning
igal pool Marilyni ja Elvise plakatid.

Aga toit oli maitsev ja odav, mis oli kindel pluss.

"Mulle kohe ei mahu pähe, et ta ei helistanudki sul le," märkis Beryl.

"Kes, Jake? Nojah. Viimasel õhtul oli ta mu järele arus ära. Arvasin, et ma meeldin talle tõesti ning ta muudku *vahutas*, et tahab mind mõnda uhkesse restosse sööma viia Milleks kutsuda kedagi välja ning kruvida ta lootused kõr gele, kui sul pole kavatsustki neid täita?"

"Sest ta tahtis sinuga magada." Beryli märkus oli teh tud täpipealt temalikus stiilis, ükskõikse tooniga, mid saatis õlakehitus.

"Sa mõtled, et ta tahtis minuga magada tol õhtul, pä rast pidu?"

"Jah. Minu arvates läks talle su Pocahontase kostüüm peale. See oli uskumatult paljastav."

"Tjah, see oli ajaloolise tõetruuduse huvides, mitt selleks, et talle oma partiid näidata – nii väheke, nagu sed ongi."

"Seda muidugi."

"Beryl! Ma pole lipakas!"

"Kas keegi ütles, et oled? Pealegi arvan ma, et Jak sai sellest aru, kui sa ei läinud temaga koju. Aga kohtam kutsus ta sind *enne* seda, kas mäletad?"

"Arvad, et kui oleksin temaga tol õhtul maganud, si oleks ta minuga kohtingule läinud?"

"Ei." Beryl rüüpas Skinny-Minnyt. "Ma arvan, et t on kaabakas, kes tahtis keppi teha. Punkt."

"Kui ma teda järgmine kord näen, siis ütlen talle näk ku, mida ma temast arvan."

"Nagu see läheks talle korda."

"Ja siis? Vähemalt mina tunnen end siis paremini,

otsustas Kim. "Ei tea, kas ta arvas, et ma istun terve reede õhtu kodus ja passin telefoni?"

"Seda sa ju tegidki."

"Ja siis? Tema ei tea seda. Ja *sina* ju ei ütle talle."

Beryl raputas pead.

"Kujuta ette, ma jätsin tema pärast Greggi ja Phili grillipeole minemata. Ma ootasin seda väga."

"Usu, see polnudki nii vahva," ütles Beryl. "Seal olid peamiselt tüdrukud. Ja ma ärkasin täna hommikul jubeda iveldusega. Mul pole praegugi hea olla. Minu meelest ei praadinud Gregg burgereid korralikult läbi."

"Kas tõesti?" Kim kergitas kulmu. "Ma loodan, et sa ei saanud seda kolibakterit külge."

"Mis asja?"

"Seda bakterit, mis tapab inimesi," ütles Kim. "Tead küll, neid saab toorestest hamburgeritest."

Beryl lükkas topsi kõrvale ja haaras kõhust. "See tapab inimesi?"

"Jessas, kus sina oled elanud? Kas sa pole sellest kuulnud?"

"Ei..."

"Üks burger, ja sa võid..." Kim tõmbas nimetissõrmega üle kõri.

"Taevane arm! Kuidas ma ometi ei taibanud, et söön midagi, mis võib osutuda surmavaks?"

"Jah, ja kui sind ei tapa Phili burgerid, siis see Skinny-Minny solk tapab kindlasti." Kim õrritas teda, aga Beryl ei muianudki.

"Ma pean kempsu minema." Beryl libistas end laua tagant välja ning läks restorani tagaseinas oleva ukse juurde, millel oli kiri NAISTE TUALETT.

Kim limpsis tüdinult jäätist ja vaatas ringi. Ta märka enäm-vähem kobeda välimusega tuttava moega noormees kassa lähedal ja murdis pead, kust ta teda tunneb.

Ei tulnud meelde. Ilmselt ta eksis.

Noormehe pilk tabas tütarlapse oma ning ta muhele ja viipas.

Nii et Kim ei eksinudki. Noormees tundis teda.

Kes ta küll olla võib?

Noormees oli vilajavõitu ja mõnevõrra ilmetu. Ei mul jet avaldavaid rõivaid ega isegi soengut. Ta kandis harilik ke Levi's 501 teksaseid ja lühikeste käistega valget Ga Pocket Tee'd. Tema juuksed olid lihtsalt šatäänid, lühike sed ja… mnjah, kammitud.

"Hei!" hõikas noormees, kui oli kassiirilt vahetusrah ja valge paberkoti vastu võtnud.

Kas ta räägib minuga?

"Kuidas läheb?" küsis noormees.

Ilmselt rääkis ta tõesti Kimiga.

"Oeh… Ee, suurepäraselt."

Palun tee nii, et ta ei tuleks siia. Mul pole aimugi, kes t sihuke on ja mul pole tuju…

"Kuule, su juuksed on sedasi täitsa kenad. Tavalisel kannad sa neid vist lahtiselt?"

Kim naeratas.

Palun tee nii, et ta tuleks siia. Ta tundub täitsa meeld olevat ja rangest välimusest hoolimata ka päris nunnu…

"Punusin need prantsuse patsi," ütles Kim, tõstis kä ja silus juukseid. "Täna on hirmus lämbe, ma ei tahtnu neid kaelale risuks."

"Kenakesti palav oktoobrikuu kohta."

Tore. Tulebki.

"Mitte niivõrd palav," ütles Kim lähemale lonkivale noormehele, "kui niiske, saad aru?"

"Jajah. Niiske."

Kohmetu vaikushetk.

Kim otsis, mida öelda. "Tjah, seal, kust mina pärit olen, sajab arvatavasti juba lund."

"Kust sa siis pärit oled? Buffalost?"

Tütarlapse suu vajus ammuli. "Panid peaaegu täppi. Ma olen New Yorgi osariigist Weston Bayst, see on Buffalost umbes poole tunni tee kaugusel. Kuidas sa ära arvasid?"

"Aktsendi järgi. Mu õemees on sealt pärit ja sa räägid täpselt nagu tema."

"Jutt või asi, mul pole mingit aktsenti!"

"Nägid? Viis, kuidas sa ütlesid *pole* ja *aktsent* – see ongi aktsent."

"Kuidas nii?" Kim ei osanud öelda, kas see teeb talle nalja või ärritab.

"Sa venitad sõnu. Po-ole."

"Ei venita!"

"Hea küll, ei venita." Noormees naeratas lahkelt. "Ka mina olen New Yorgist, lõunaosast, ja mu chicagolasest toanaaber ei saa mu poolest jutust üldse aru."

"Kustkohast New Yorgis?"

"Westchesteri maakonnast. Scarsdale'ist," lisas noormees küsivalt, otsekui aru pidades, kas Kim on sellest kuulnud.

Kes siis Scarsdale'ist poleks kuulnud?

Kes ei teaks, et sealne rahvas on kangesti jõukas? Võibolla mitte päris igaüks, aga suurem jagu Scarsdale'i elanikest on rikkad, mõtles Kim.

Ja miski selles noormehes rääkis rahast, lihtsatele rõi-
vastele vaatamata.

"Kas sa tead, kus see asub?"

"Scarsdale? Ausalt öeldes ei tea." Kim limpsis jäätist.
Jälle vaikus. Ehkki seekord mitte nii kohmetu.

Noormees katkestas selle. "Sinu nimi on Kim, eks?"

"Jah."

Minul aga pole aimugi, kes oled sina.

"Ma olen Joe. Olen sind ajalooloengutel näinud."

"Ah jaa," vastas tütarlaps, ehkki ei mäletanud noor-
meest. Ta oli käinud ajaloos ainult kaks korda – esimese
päeval ja kaks nädalat tagasi kontrolltööd tegemas.

"Kas sa oled viimasel ajal haige olnud?"

"Mina? Ei. Miks..."

"Sind pole loengutel näha olnud."

"Seda küll." Kim nälpsas oma tuutust ja vaatas, et jää-
tis ei jookseks läbi augu välja. "Ma ainult... Kohalkäimi-
ne pole kohustuslik ja ma mõtlesin, et aitab, kui ma vasta-
vad peatükid läbi loen."

"Küllap aitabki. Aga miks sa ei taha loengutel käia?
Jääd paljust ilma. Doktor Armstrong on väga huvitav õp-
pejõud. Tema vanavanavanavanaisa oli Kodusõja kindral."

"Kas tõesti?"

"Kas sind polnudki kohal, kui ta meile sellest rääkis?
Minu meelest oli see esimesel päeval."

Tõenäoliselt oli Kim küll kohal olnud, aga mitte kuu-
lanud. Ta ütles: "Doktor Armstrong on kindlasti väga hu-
vitav, aga mul on olnud muud tegemist..."

"Näiteks millist...?"

"Tead küll..."

*Magamine. Joomine. MTV-st "Tõelise maailma" ja
"Maanteeseaduste" korduste vaatamine.*

Noormees paistis vastust ootavat.

Kim püüdis jäätisetilga keelega kinni ning leidis, et
Joe käib talle närvidele, kui ootab, et Kim pihib talle kõiki
oma elu intiimseid üksikasju.

"Kui tahad esmaspäeval tulla, võin sulle kohta hoi-
da," pakkus noormees.

"Oeh... Noh, võib-olla tulengi."

Joel oli *tõesti* kena naeratus, lai ja hästi rõõmus, ning
tal olid ühtlased valged hambad. Küllap kandis ta lapsena
hambaklambreid, otsustas Kim. Looduse poolt pole selli-
seid kellelegi antud.

"Missuguse teema sa referaadiks valisid?"

"Mis referaadiks?"

Noormees tunnistas teda nagu napakat. "Kodusõja
referaadiks. Mina kirjutasin allmaaraudteest."

"Ah jaa. Mina kirjutan rekonstrueerimisest."

Kui mul õnnestub see Zaralt välja manguda.

"Sa pole seda veel esitanud?"

"Ei... Sain ajapikendust."

See oli vale. Aga ehk peakski õppejõu jutule minema
ja tõepoolest pikendust paluma? Võib ju öelda, et ta oli
haige või midagi muud selles vaimus...

"Kellega sa siin oled?" Joe oli silmanud laual Beryli
Skinny-Minnyt.

"Korterinaabrist sõbratariga. Ta läks tualetti."

Kas Kim kujutas seda endale ette või tundis noormees
tõesti kergendust? Kas Joe oli mõelnud, et tal on kohta-
mine mõne kutiga? Kas tal on hea meel, et see pole nii?

Oled sa arust ära?

Joe, mis ta nimin'd ongi, ei ole Kimi tüüp. Liiga rangelt kombekas.

Ehkki temaga on meeldiv rääkida.

"Seal ta ongi," märkis Kim, kui naiste tualettruumi uks läks lahti ning kahvatu ja salkus Beryl väljus.

"Ta näeb kehv välja," nentis Joe.

"Ta tunneb end kehvasti." Kim haukas veel ühe suutäie jäätisetuutust.

"Võib-olla on tal kõhugripp, mida praegu ühikates liigub."

"Me ei ela ühikates."

"Kas tõesti? Kus siis teie elate?"

"Korteris. Lääne Kaheteistkümnendas tänavas."

"Kas see pole mitte lihapakkimisvabriku juures?"

"Jah." Kim nägi ta näol juba tuttavat ilmet. "Ega see kant nüüd *nii* halb ka ole. Ega ju, Beryl?"

Toanaaber pilgutas silmi. "Mh?"

"Ah, ei midagi. See on Joe. Joe, saa tuttavaks Beryliga."

"Meeldiv tutvuda," ütles noormees viisakalt.

"Samad sõnad." Beryl näis hajevil olevat ja istus Kimi vastu.

"Mnjah..." Joe tammus jalalt jalale. "Lähen nüüd õigele tööle."

"Kas sa töötad?" See oli üllatav. Kim oli ta juba lai saks rikkaks jõmpsikaks tembeldanud. "Kus?"

"Kõrval muusikakaupluses. Tamburiinimehes. See on täitsa vahva. Ka kaks mu sõpra töötavad seal. Mõnus ots. Saame uusi CD-sid kuulata ja igavesti häid kontserdipileteid."

Nii et ta teeb seda ainult lõbu pärast, mõtles Kim, aga mitte sellepärast, et ta tõesti raha vajab.

"Mul on lõunavaheaeg," lisas noormees ja kergitas valget paberkotti.

"Mida sa ostsid?" küsis Kim.

"Burgeri. Friikartuleid."

"Burgeri?" Beryl judises. "Ole selle koolikaga ettevaatlik."

"Mh?" Joe sattus segadusse.

"Ta mõtleb kolibakterit," seletas Kim.

"Ah soo." Joe muheles. "Aitäh hoiatamast. Nägemiseni."

"Nägemiseni." Kim saatis noormeest pilguga ning mõtles, et tolle tagumik näeb luitunud Levi'stes üsna kena välja. See oli üks tema isiklik poistetest. Ja teine oli, kas neil on tugevad lõuapärad. Talle meeldisid otsekui tahutud lõuaga noormehed.

Ta polnud tähele pannud, kas Joel oli niisugune.

Ega sel olnudki erilist tähtsust.

Joe polnud tema tüüp.

Ta pöördus taas Beryli poole. "Kuidas sa end tunned?"

"Nirult. Ma panin ropsi. Kas sul piparmünti on?"

"Ei. Kuidas sa suutsid oksendada?"

"Ma mõtlesin toorest hamburgerist, mis kihab jõledatest vingerdavatest bakteritest, ja siis oli täitsa lihtne."

Kim pööritas silmi ja pistis viimase jäätisetuutu tüki suhu. "Kas oled valmis minema?"

"Muidugi. Ostame koduteel ühe kuuese õltsipaki."

"Ma arvasin, et sul on paha."

"Ma ropsisin. Mul ei ole paha. Kui saan õlut, läheb veel paremaks. Gaseeritud joogid teevad kõhu korda."

"See käib seltersi, mitte õlle kohta."

"Täna on niikuinii laupäev."

Kim kehitas õlgu ja leidis, et ka temal endal poleks õlle vastu midagi.

"Kas sulle ei tundu vahel, et me ei teegi muud, kui ainult joome?" küsis ta Berylilt tänavale astudes ning läitis sigareti.

"Ja siis? Miks me ei võiks juua? Me oleme kolledžis, Kim. Siin peabki sihukesi asju tegema."

"Sul on õigus." Ta sirutas Salemi paki Beryli poole, kes võttiski ühe sigareti, ehkki tal oli astma ning ta suitsetas harva.

Hopi kõrval paiknevast muusikaärist möödudes tabas Kim end aknasse kiikavat ja pilguga Joed otsivat…

Ta tundis pettumust, kui ei näinud noormeest.

Pentsik küll.

Joe polnud ju tõesti tema tüüp.

Kindlasti mitte.

"Mis sa sellest musta pluusiga kutist arvad?" küsis Beryl, üle rõkkava "Rändurib luusi".

Kim vaatas silmi pilutades meesüliõpilasseltsi eluto vastasseina. "Kas sa mõtled seda, kes seisab vaadi juures, või seda, kes hoiab pontsaka punapea kätt?"

"Seda, kes seisab vaadi juures! Teine on ilmselt kinni."

"Jah, aga ta on armsam. See, kes seisab vaadi juures, ei ole minu tüüp."

"Tal on pikad juuksed. Ise ju ütlesid, et sulle meeldivad pikajuukselised."

"Jah, aga tema omad on pulstunud. Salkus, nagu oleks ta äsja voodist tõusnud."

"Ja siis? Äkki tõusiski." Beryl pööritas silmi ja rüüpas

plasttopsist õlut. "Sa pirtsutad liialt, Kim. Kas tahad öelda, et sellel peol pole kedagi, kes oleks sinu tüüpi?"

Tütarlaps vaatas ringi. "See seal ukse juures on päris kobe…"

"Kas see Ethan Hawke'i moodi?"

"Jah. Ainult ta kingad ei meeldi mulle."

"Tõesti? Mulle meeldivad väga. Ma ei kannata *enda* omi," ütles Beryl ja lõi pilgu jalgadele. "Miks ma küll nii kobakad kontsad alla panin? Mul on tunne, nagu kõrgukseid kõigi kohal justkui torn."

"*Nii* pikk sa ka ei ole," tröostis Kim.

"Olen küll. Kõik selles toas on minu kõrval nagu kääbused."

"See kutt mitte." Kim osutas habemikule hiiglasele, kes oli vähemalt kuus jalga ja viis tolli pikk. Tütarlapsed pahvatasid naerma.

"Me peame täna õhtuks endale poisid leidma," sõnas Beryl veidi pehme keelega. "Ilusad poisid."

"Ilusad poisid," nõustus Kim. "Täna õhtuks."

Nad lõid plastist õlletopse kokku.

"Meie terviseks," lausus Beryl.

"Ja meiesuguste terviseks," täiendas Kim.

"Keda on pagana vähe järele jäänud," lõpetasid nad nagu ühest suust ning hakkasid naerma.

See oli nende harilik toost.

"Kas te olete Kevinit näinud?" Nähtavale ilmus vaevatud olemisega Monica.

Nad olid kolmekesi koos peole tulnud ning Monica oli jätnud Kevinile kirjakese, et ootab teda järele.

Kim ja Beryl vastasid, et ei ole.

"Ma ei suuda enam," kurtis Monica. "Tema peale ei

saa üldse kindel olla. Ta pidi kella üheksaks kodus olema ja koos meiega tulema."

"Kus ta oli?" küsis Kim.

"Jake'i juures narkotsi panemas."

"Jake'i juures?" kordas Kim. "Mis selle kutiga lahti on? Ta pidi mulle helistama ja nädalavahetuse kohtingu asjus kokku leppima."

Varem polnud ta Jake'ist Monica kuuldes juttu teinud, sest ei tahtnud, et sõbratar räägiks Kevinile ning Kevin omakorda Jake'ile, kui närvis ta on istumajätmise pärast.

Nüüd, pärast kes teab kui mitut õlut ei vaevanud ta end enam sellega, et Jobu-Jake'i koha pealt keel hammas te taga hoida.

"Kohtingu?" Monica muigas üleolevalt. "Ma ju alle ükspäev ütlesin sulle, Kim. Jake ei käi *kohtingutel*, ükskõik mida ta sulle sel õhtul ka ette laulis. Minu teada kimub ta end ainult pilve ja otsib mõne mõrra, kellele taha keerata."

"Ilus," märkis Beryl õlut rüübates.

"Kas ta tuleb Keviniga peole?"

Monica kehitas õlgu. "Arvatavasti. Muidugi kui ta veel teadvusel on."

"Kui ta tuleb," ütles Kim, "siis ütlen talle, et ta käitu minuga ilgelt."

"Ei ütle sa midagi," teatas Beryl.

"Ei ütle või?"

"Ei. Sa jätaksid endast tatise ahastuses virila hädava rese mulje. Pead käituma nii, nagu ei läheks see sulle üldse korda."

"Ei lähegi."

"Seda muidugi," nentis Monica, lükkas ripnevad juuksed näolt kõrvale ja pidas just silmas.

"Ei lähe jah. Ma mõtlen, et Jake ei lähe mulle korda. Ehkki ta on *tõesti* minu tüüp, see tähendab oleks, kui ta peaks sihuke tõbras. Mulle ei meeldi, et mingi tühine kutt arvab, et võib mind kohtama kutsuda, vahetpidamata kedrata, kuhu ta mind kõik viib ja mismoodi me end üles lööme ja puha, ja siis kõik sinnapaika jätta."

"Tere tulemast tõelisse maailma," ütles Beryl. "*Kõik* kutid on tõprad."

"Joe ei ole," õiendas Kim.

"Joe?" kordas Beryl. "Milline Joe?"

"Kes on Joe?" päris ka Monica.

Kim pilgutas silmi. "Ta käib samal loengul, kus mina. Beryl on teda näinud."

"Olen või?"

"Täna Hopis nägid."

"Ma ei näinud mingit... Ah burgeripoiss!"

"Tema neh," kinnitas Kim noogutades. "*Tema* ei ole tõbras."

"Kust sa seda tead?" nõudis Beryl.

"Ta lihtsalt ei näe sedamoodi välja. Täpselt Jake'i vastand. Nagu üks noobel ja korralik kodanik. Jake seevastu on silmatorkavalt korvilik kodanik." Ta rõkkas naerda. "Kas saite pihta? Korralik-korvilik. Jake ju andis mulle korvi!"

Beryli ja Monica meelest polnud see pooltki nii vaimukas, nagu Kim arvas.

"Kui see burgerikutt on nii kobe, eks mine siis temaga välja," soovitas Monica. "Kas ma võin ühe sigareti kerjata?"

Kim jättis naermise, sirutas paki Monica poole ja läi-

tis ka endale sigareti, enne kui ütles: "Joe ei ole minu tüüp. Liiga igav. Aga päris kindlasti pole ta tõbras."

"Tema tüübid on ainult põnevad tõprad," tähendas Beryl Monicale.

"Jajah, astu aga omasuguste kampa! Ma arvasin algu-ses, et Kevin ei ole tõbras, aga... Vaadake! Seal ta ongi!"

"Joe?" Kim keeras pead ja vaatas ukse poole, sinna, kuhu Monica osutas.

"Häh, ei, Kevin." Sõbratar hakkas noormehele vastu minema.

"Jah, ja vaata, kes tal kaasas on," sõnas Beryl Kimile.

"Jake. Ta näeb täitsa kuum välja, mh?" Kim hindas Jake'i laiu õlgu musta-halliruudulise flanellpluusi all, trots-likku muiet ja upsakat viisi, kuidas ta oma liivakarva juuk-seid pildus.

"Õigus," ütles Beryl noormehe poole kiigates. "Ta näeb tõesti välja nagu Brad Pitt "Sügislegendides". Ohtlik ja jõuline."

"Issake, mul on tunne, et pean ta endale saama."

"Kim! Ei maksa."

Kim rüüpas õlut ja mõtles ebamääraselt, et peaks joo-mise tõesti järele jätma. Võtaks õige kokat või midagi si-hukest. Kas siin üldse *pakutaksegi* kokat? Ta polnud peale õlle midagi näinud...

Pealegi libiseb õlu nii kergesti alla.

"Mõtle, mida ta sulle tegi," hoiatas Beryl.

"Jah, sul on õigus."

"Mõtle, kuidas sa istusid eile õhtu otsa üksipäini ko-dus ja ootasid, et ta helistaks."

"Jah, ma tean."

Nad mõlemad võtsid veel ühe lonksu.

"Sa tahad teda ikkagi, eks?" nentis Beryl ja vaatas sõb-ratari allaheitliku pilguga.

"Surmkindlalt. Tule, lähme Monica ja Kevini juurde." Kim rabas Beryli käsivarrest ja vedas ta üle toa, teel teis-tega kokku põrgates. Ta oli liiga vintis, et sellest hoolida.

Ajusoppi sugenes mõte, et äkki polegi see nii hea ka-vatsus...

Minna Jake'i juurde nii joomasena.

Mis siis, kui Kim ütleb midagi, mida kahetseb?

Mis siis, kui ta *teeb* midagi, mida kahetseb?

Aga juba oli liiga hilja.

Jake oli pöördunud tema poole ning noormehe veidi klaasistunud pilk elavnes tütarlast märgates.

Ma olen hästi ettevaatlik.

Ja see jääb mu viimaseks õlleks, ausõna.

"Jaevas hoidku, Beryl, mu pea..."

Kim tegi silmad lahti, nägi, et Berylit polegi toas, ja jäi paudelt sõnalt vait.

Tuba polnudki *tuba*, vähemalt mitte see, mida tema oli oodanud nägevat.

See polnud *tema* tuba, mida ta jagas Beryliga.

Ei, ta polnud kodus. Ta oli võõras kohas, lamas võõras voodis koos...

Jumal tänatud, mitte võõraga, märkas ta pead pööra-tes ja enda kõrval magaja nägu ära tundes.

See oli Jake.

Hus Jake, kelle põski kattis õrn habemetüügas. Ta magas rahulikult, võrratud sinisilmad kinni, ja norises ta-kasi läbi nina.

Kim meenutas eelmist ööd.

Pidu…

Tants Jake'iga üliõpilasseltsi maja pimedas nurgas iseg pärast muusika lakkamist.

Aeglane tants…

Kobamine…

Äraminek.

Jalutamine…

Või olid nad sõitnud autoga?

Kim pigistas silmad kinni ja katsus meelde tuletada.

Vägevad mäluaugud.

Siin ta nüüd oli, koos Jake'iga, ilmselt Jake'i toas.

Jake'i voodis…

Alasti?

Ei, leidis ta, kobanud neid katva mügarliku kopitanu lõhnaga villase indiaani teki all.

Tore. Tal olid ikka veel eilsed pluus ja teksased üll.

Ja Jake…

Ta puudutas noormehe rinda.

Too ei võpatanud ega katkestanud hetkekski norinat

Jake'il polnud pluusi seljas, aga…

Jah, tore. Teksased olid tal jalas.

Niisiis polnud Kim temaga maganud.

Või oli siiski?

Kui ma oleksin temaga seksinud, kas ma siis oleksi pärast uuesti riidesse pannud ja siin magama jäänud?

Kas Jake oleks uuesti riidesse pannud?

Ülimalt kahtlane.

Kim tõstis pead ja tahtis selle juba padjale tagasi asc tada, kui tema koljut käristas kõrvetav valuhoog.

Advil.

Tal on vaja Advilit.

Ja vett.

Ja süüa.

Midagi tärkliserikast ja kosutavat nagu näiteks suur taldrikutäis kartulikotlette.

Jake liigutas end, veeretas end tütarlapsest eemale ja võttis teki kaasa.

Kim tõusis istuli, tõukas end voodist välja, ajas end püsti ja vaatas ringi.

Tuba oli üsna lage, kui päevinäinud puuvoodi ja samasugune kummut välja arvata. Kummutil olid lamp, kuhi õpikuid, kaks retseptiravimi pudelit ja marihuaanapiip.

Seinad olid sünget lillakasmusta värvi. Siin-seal rippusid mõned alasti naiste plakatid.

Põrandal oli ilmetu vaipkate, kas helehall või sinine, kubinal täis õllepurke, kokkukägardatud pakendeid ja rõivaid.

Toas oli kopitanud kolkunud jäle hais nagu mustapeukastis.

Paistis, et ilus Jake elab nagu räpakäi.

Ega Kim ise olnud mingi ideaalne naerusuine koodukaunistaja, aga ikkagi…

Müüt purunes.

Jake tõmbas teki üle pea ja jättis norskamise.

Tütarlaps tõmbas sõrmedega läbi juuste, läks uksest välja ning leidis end pikast ustega palistatud koridorist. Ta teadis, et Jake elab ühes Lääne Viienda tänava majas koos veel paari noormehega, ega kibelnud praegu nendega kokku põrkama.

Ta kõndis piki koridori, keeras ümber nurga, läks trepist alla ning leidis end korratus elutoas. Keegi norskas

sohval heegeldatud afgaani teki all kägaras. Televiisor käis ja krapsakas MTV videodiskor vadistas millestki.

Kim ruttas ukse poole ning läks välja.

Hommik oli hall ja tibutas vihma.

Tänav oli tühi.

Kim jäi nurgal seisma, et vaadata, kus ta õige on, ning läks siis kodu poole, meenutades, mida Kevini sõber Umbropsu oli selle kandi kohta öelnud.

Vaevalt et kellelgi tuleks praegu pähe mind röövida või vägistada, otsustas Kim. Ta oli salkus ja kasimata ning tal polnud isegi jakki ega käekotti. Pea lõhkus ja suus oli jäll maitse.

Kui palju ta oli eelmisel õhtul joonud?

Palju.

See oli igatahes ilmselge.

Aga ikkagi oli olnud vahva.

Vähemalt nii palju, kui ta mäletas.

Ta soovis vaid, et mäletaks rohkem.

Näiteks seda, mis oli tema ja Jake'i vahel juhtunud.

Ehk oleks pidanud noormehe üles ajama?

Tere hommikust ütlema?

Hüvasti jätma?

Sõltub sellest, otsustas tütarlaps, mis oli nende vahel juhtunud.

Ta lootis, et polnud juhtunud midagi niisugust, mida ta polnud soovinud.

See pole hea, otsustas Kim ja läks ruttu üle tee, et liiklevale autole mitte ette jääda.

See sõitis mööda ning ta nägi kirikusse minevat perekonda – ema, isa, õekest ja vennakest, kõigil ilmselt parim

mad pühapäevarõivad seljas – auto akendest teda vahtivat, pilgus... mis nimelt? Põlgus? Jälestus?

Küllap peavad mind prostituudiks, kes komberdab pärast tegusat ööd kodu poole, arvas Kim.

Ei, loomulikult ei pea nad teda prostituudiks.

Ta pole ju prostituudi moodi riides.

Või on?

Mismoodi prostituudid üldse riides käivad?

Issake, kas ta näeb tõesti prostituudi moodi välja?

Ja kui mõtted juba sellele läksid... Kas ta ongi nüüd libu?

Tal polnud aimugi.

Kuidas seda küll teada saada?

Kas helistada Jake'ile ja küsida: "Vabandust, ma pidasin aru, kas me seksisime eile öösel?"

Kui haletsusväärne.

Mida mõtleksid kodulinna sõbratarid? Kim teadis, et nad peavad teda pööraseks...

Pärgli päralt, nendega võrreldes ta ju *ongi* pöörane.

Aga libu ta küll ei olnud.

Ta oli maganud elu jooksul täpselt kolme noormehega.

Kahega oli ta tõsiselt käinud, kolmas aga oli olnud suvine tiivarips ühe vanema mehe, muusikuga. Temaga oli Kim tutvunud möödunud suvel Timberlake'i laagris kasvatajana töötades.

Ka temaga oli Kim juba esimesel kohtamisel maganud.

Aga see polnud üldse *niimoodi*.

Ei andnud võrreldagi enda purupurju kaanimise ja pool kutile külgehaakimisega. Tõprale, kellelt ta juba kord oli kõrvetada saanud.

Kim kõndis kiiremini ning märkas siis, et ta lausa jookseb mööda kõnniteed. Nagu katsuks kellegi eest pakku pääseda…

Ja nõnda see ju *oligi*.

Ta püüdis iseenda eest pakku pääseda.

Sest tal oli vastik mõelda, mida ta oli teinud.

Mida sa võisid *teha*, parandas ta end mõttes. *Sa ei tea, mida tegid. Võib-olla ei teinud sa midagi.*

Ta tuletas endale jälle meelde, et oli ärganud täies riides.

Hea märk…

Väga hea märk.

Ta võttis nõuks uskuda, et tema ja Jake polnud midagi teinud.

Tjah, *midagi* olid nad ilmselt siiski teinud.

Tälle meenus suudlemine.

Käperdamine.

Ja siis?

Suudelda võib ikka. Mis on suudlemises halba? Mis on käperdamises halba?

Ei midagi…

Kui see just ei vii millegi muuni.

Jake'iga polnud vist viinud.

Sest Kim oli täies riides ja puha.

Ta ohkas ja keeras ümber nurga Lääne Kaheteistkümnendasse tänavasse.

Ta otsustas uskuda, et tema ja Jake olid piirdunud suudlemise ning ühes voodis magamisega.

Selle elab ta üle…

Ehkki Jake oli *tõesti* tõbras, kes oli teda välja kutsunud ja siis asjatult ootama jätnud.

Oma maja kipakast trepist üles minnes otsustas Kim kogu loo peast visata.

Ta tundiski end juba paremini ja läks ülakorrusele, et äratada Beryl ja keelitada ta kaasa suurt taldrikutäit kartulikotlette sööma.

KOLM

"Ema?"

"Kim?"

"Tere!" Kim tõstis toru teise kõrva juurde ning läks köögist oma tuppa. "Ma ei lootnudki, et sa oled kodus."

"Kus mujal ma siis pühapäeva õhtul kell üksteist ikka oleksin?" küsis Suzy irooniliselt nagu ikka.

"Ma ei tea... Glenniga kohtamas."

"Glenn on enneminevik."

"Tore." Kimile ei meeldinud ema viimane kallim, Downwindi kohviku baarmen. "Mis juhtus?"

"Ta oli tõbras."

Tõbras.

Nagu Jake.

Aga Jake'ist ei tahtnud Kim praegu mõelda.

"Tööl puutud sa temaga ju endiselt kokku," tähendas ta.

"Jah, aga sellest pole midagi. Tühiasi." Ema puhus kopsud õhust tühjaks ning Kim kujutles teda nende väike-

ses elutoas sohval kerratõmbununa, suitsev Marlboro suus, tühatoos põlvel nagu alati telefoniga rääkides.

"Kuidas sinul läheb, Kim?" küsis ema. "Kas kõik on kombes?"

Ei.

"Kõik on hästi," luiskas tütarlaps. "Mul on olnud põrutavalt vahva."

"Mida sa päev otsa tegid?"

"Pesin pesu. Lõpuks ometi. Aga selvepesula kuivatid ei töötanud, nii et ma pidin kõik koju viima ja korteris kuivatama. Et on nii rõske, on kõik asjad ikka veel märjad. Ma istun siin niiske aluspesu väel."

Ema hakkas naerma. "Miks sa siis kuivi selga ei pane?"

"Sest need said otsa. Kõik on märg. Ma pidin viimase kui hilbu puhtaks pesema."

"Kuidas sa lasksid sel nii kaugele minna?" Suzy hääl kõlas lõbustatult, mitte arvustavalt. Tema polnud sedasorti ema, kes oleks majapidamistöödest suuremat pidanud.

"Mul on viimastel nädalatel liiga palju tegemist olnud," ütles Kim.

"Millega?"

"Mnjah, siin peetakse tuhandete kaupa pidusid..."

"Aga loengud?"

"Mis loengud?"

"Kas need meeldivad sulle endiselt? Kas sul läheb ikka veel hästi?"

"Muidugi. Mul läheb väga hästi." Kim tegi teist juttu. "Millal sa kuna tuled?"

"Kohe, kui saan mahti," lubas Suzy. "Mul on vaja vähemalt neli-viis päeva, sest reis on nii pikk."

"Võiksid ju lennata."

"Võiksin küll... Kui võidaksin loteriil."

Kim tundis süütunde kihvatust. Ta teadis, et ema kulutas viimase kui teenitud penni tema õppemaksuks, üüriks ja õpikute ostmiseks. Pealekauba saatis Suzy iga paari nädala tagant kuluraha, et tütrel ei tarvitseks kooli kõrvalt tööl käia.

"Ma ei taha, et sa peaksid kolledžiõpingute ajal töötama," oli ema öelnud. "Ma tahan, et sul jääks aega õppimiseks ja lõbutsemiseks."

Igatahes *lõbutsemise* peale oli ta raisanud rohkem kui õigus. Täpsemalt jookidele ja sigarettidele. Millegipärast said tal enne uue tšeki saabumist alati taskud tühjaks.

"Ma ei jõua su tulekut kuidagi ära oodata," ütles Kim rõõmsalt, tõrjudes süütunde kõrvale. "Ma tutvustan sind kõigile ja näitan ümbrust. Ehk sõidame Indianapolisesse, või koguni Chicagosse. Sinna on ainult kahe tunni tee."

"Kas tõesti?" Suzy hääl ei kõlanud sugugi vaimustatult.

Kim sai aru, miks.

Tema isa elas Chicagos.

Kui teda üldse võib isaks nimetada.

Isa on see, kes seisab sünnitustoas, kui sa ilmale tuled, lõikab uhkelt nabanööri läbi ja kiigutab sind kätel.

Isa seisab koolinäidendite ajal videokaameraga esimeses reas ja plaksutab kõigist teistest valjemini, isegi kui sa ajad repliigid segamini.

Isa suhtub umbusklikult noormeestesse, kellega sa kohtamas käid, ega taha, et sa kannad miniseelikut või liibuvaid teksaseid, ning kontrollib, et sa oleksid kindlaksmääratud kellaajal kodus.

Kimil pole kindlaksmääratud kellaaega olnudki.

Kimil pole isa olnudki.

Tema pidas Thomas Kryszkat Chicagost üksnes spermadoonoriks.

Suzy samuti.

Ema polnud Kimi eest tõtt varjanud. Ta oli algusest peale ausalt öelnud, et oli rasestunud kuueteistkümneaastasena sel suvel, kui töötas Pennsylvanias Timberlake'i laagris kasvatajana. Tema juhukallim, Chicagost pärit Tom, puhkas koos oma perekonnaga sealsamas lähedal kuurordis.

Suzy polnud taibanudki, et on rase, enne kui läks sügisel koju Weston Baysse. Kui ta sellest Tomile telefoni teel teatas, oli too olnud nii lahke, et pakkus abordiraha.

Aga Suzy – oma vanemate ainus laps, kelle ema oli ammu surnud ja isa kaugeks jäänud töönarkomaan – tahtis kedagi armastada.

Vähemalt seda oli ta Kimile rääkinud.

"Ma tahtsin sind nii kohutavalt, kullake," oli ta ühtepuhku öelnud. "Ma tahtsin kedagi hellitada ja armastada ning kellegi eest hoolitseda."

Seega oli ta oma lapse ilmale toonud – ilma Tomi abita, aga tema teadmisel. Tom polnud teinud väljagi tema saadetud piltidest, ehkki Suzy sõnul oli Kim täpselt isa nägu. Isegi hiljem, kui Tom oli saanud vanemaks ja eeldatavalt küpsemaks, polnud ta vaevunud oma tütre kohta midagi välja uurima.

Oligi hea.

Sest ka Kim ei hoolinud temast tuhkagi.

Tal oli ema ning Suzy armastas teda piisavalt, et korvata isa puudumist.

Küllap on Thomas Kryszka elus ja terve ning elab endiselt Chicagos – see mõte oli Kimile pärast siia, südamaale kolimist mitu korda pähe tulnud.

Aga…

Mis sellest?

Kimil polnud mingit kavatsust teda otsima minna.

Oleks pidanud targem olema ja mitte rääkima emaga Chicagos käimisest. Suzy polnud tema eest küll midagi varjanud, aga see ei tähendanud, et talle oleks meeldinud Kimi olematust isast rääkida.

"Muide, ema," lausus Kim ärevalt jälle teist juttu tehes, "kas sa mu sõbratare oled juhtunud nägema?"

"Kas nad pole siis kõik ära sõitnud?"

"Kõik peale Allisoni. Ja Granti."

"Granti olen ma näinud. Vaeseke istub praegu põhiliselt kodus. Ei tea, kuidas Karenil läheb?" Karen oli Granti ema.

"Mitte kuigi hästi, ütles Bridget, kui ma temaga viimati rääkisin. Ja Allisoni meelest näeb ta kohutav välja."

Neljakümneaastasena ootamatult leseks jäänud proua Caddaham oli üleöö halliks läinud. Tema mees oli surnud südameatakki samal õhtul, kui Grant oli lõpetanud Weston Bay keskkooli koos Kimi, Bridgeti ja teistega.

Just ema pärast polnud Grant läinud koos Bridgetiga lääne kolledžisse, nagu neil oli kavas olnud. Ta ei suutnud oma ema üksi jätta.

Esialgu.

Kim teadis, et Grant kavatseb sõita Seattle'isse jaanuaris, kevadsemestriks. Ta lootis, et selleks ajaks on Karen Caddahan suutnud end kokku võtta.

Asi ei oleks olnud nii hull, kui Caddahamid polnuks

sedasorti õnnelik paar, kes käis alati koos – nad olid vanemad, kellesuguseid Kim oleks endale tahtnud, kui tal oleks olnud *kaks* vanemat.

Tema teada polnud selliseid kellelgi peale Granti.

Granti vanemad tegid koos tervisejooksu ja aiatööd ning käisid igal laupäevaõhtul Moose'i salongis tantsimas. Ning nad olid noored – mitte küll nii noored nagu Suzy, kes oli kolmkümmend kolm, aga ikkagi nooremad kui enamiku Kimi sõprade vanemad.

Liiga noored, et surra.

Kimi süda valutas Granti ja tema ema pärast. Ja ka Bridgeti pärast. Ta teadis, et sõbrataril ja Grantil on kohutavalt halb lahus olla, kui nad oleksid pidanud hoopis koos kolledžis olema.

Möödunud aastal olid nad hääletatud Klassi Paariks ning Kim oli üsna kindel, et nad abielluvad pärast kolledži lõpetamist ja elavad õnnelikult koos.

Nagu oleksid pidanud elama Granti vanemad.

Kim sundis end uuesti keskenduma vestlusele emaga, kes küsis, kas ta vajab midagi.

"Ei midagi, ema," ütles Kim pärast üürikest kõhklemist. Tegelikult oleks ta raha vajanud, kuid teadis, et ema saadab talle niigi kõik, mida suudab end katkestades kokku hoida.

"Kas sul ikka on raha telefoniarve maksmiseks?"

"Jah." Kim oli andnud Kevinile raha alles möödunud nädalal. Telefoniarved tulid Kevini nimele.

Kõik naabrid peale Monica, keda peeti millegipärast rahaasjus ebausaldatavaks, olid võtnud mõne kommunaalteenuse oma nimele. Gaas oli Kimi nimel ja Kevin oli organiseerinud ka selle maksmise.

Kevin kogus kõigi käest raha ja kandis hoolt, et arved tasutaks õigeaegselt. Kimile see sobis, sest ta teadis, et tema ei suudaks ilmaski kontrollida, kes on mille eest võlgu ja missugused arved tuleb millal tasuda.

Tal oli tunniplaanigi meeldejätmisega piisavalt tegemist… kui ta üldse loengutel käis.

"Kas sul on kõik hästi?" küsis Suzy.

"Miks sa seda küsid?"

"Ma ei tea… Su hääl kõlab natuke… vaikselt."

"Mul on kõik hästi, ema."

"Kas sa mõnda toredat noormeest pole leidnud, kellega väljas käia?"

"Toredat? Ei."

Ema puhkes naerma. "Ära tule mulle rääkima, et Summervale'i noormehed on äpud."

"Kõik ei olegi."

Ainult Jake.

Millegipärast mõtles ta jälle Joest, oma ajalooklassi noormehest.

Ta oli lubanud Kimile esmaspäeval kohta hoida.

Homme.

Võib-olla peaks minema?

Kui ta läheb, kas see tähendab siis, et ta on Joest sisse võetud?

Ei. Joe on lihtsalt meeldiv noormees. Pealegi valdas teda süütunne ajaraiskamise pärast, eriti nüüd, pärast emaga rääkimist. Ta ei tohi kolledžihariduse saamise võimalust käest lasta, eriti kui ema töötab nii kõvasti, et seda talle anda.

Sa pead minema homme ajalooloengule, ütles ta endale kindlalt.

Aga kui ta läheb, pole tal esitada Kodusõja referaati. Nüüd oli juba hilja selle kirjutamist alustada.

"Ma tean, mida sa sellega mõtled," ütles Suzy. "Ka mina pole ühtki toredat meest kohanud. Aga mul on sulle midagi põnevat rääkida. Kas Garyt mäletad?"

"Su bossi vennapoega? Seda meeldivat stiilset kena kutti, kel pole isegi endist naist?"

"Sedasama. Ta kutsus mind täiesti ootamatult järgmisel nädalavahetusel oma sugulase pulma."

"Ära tee nalja! Ema, see on ju tore!"

"Tore jah. See on õhturiietuses vastuvõtt mingis peenes maaklubis järve ääres."

"Mida sa selga paned?"

"Pole aimugi. Aga ma kogun uue kleidi jaoks. Tahaksin midagi uhket."

"Tore!" Kim tundis järjekordset süükihvatust, sest teadis kui poleks teda ja tema kolledžikulusid, oleks emal korralik garderoob kärisenud teksaste ja moest läinud kingade asemel.

"Ma nägin kaubatänava ühe äri vaateaknal musta litriiega kaunistatud õlapaelteta õhtukleiti, läksin sisse ja proovisin seda selga. Ma tundsin end selles nii erilisena, Kim."

Kim naeratas. "Sa *oledki* eriline, ema. Pead selle ära ostma."

"Sa ei kujuta ettegi, kui palju see maksab. Pidin hinnasilti vaadates äärepealt pikali kukkuma. Aga ma koonerdan kõvasti ja pool raha on juba koos," ütles ema. "Kui saan sel nädalal paaris ületunde teha, siis teenin küllalt, et see ära osta. Mul pole veel kunagi varem õhtukleiti olnud. Ma ei käinud isegi kooli lõpupeol," lisas ta nukralt.

Kim mõtles: *sellepärast, et sa olid gaasivaludes titaga – minuga – kodus.*

"Selle kleidi ostmine on suursündmus," ütles Suzy õnnelikult. "Võib-olla raatsin endale enne pulmi koguni maniküüri lubada."

"Või lased soengu teha. Su juuksed näeksid ülespandult võrratud välja, väikesed kiharad laubal..."

"Maniküür on odavam," ütles Suzy naerdes. "Ma vaatan, mida mul lokitangide ja juuksenõeltega teha õnnestub."

"Soovin, et saaksin kodus olla ja näha, missugune sa üleslööduna välja näed."

"Sina tunne koolielust rõõmu, Kim."

"Hüva. Ja kas tead mis, ema? Pole vaja mulle järgmisel nädalal tšekki saata. Mul on veel eelmisestki järel. Pane raha kleidi jaoks kõrvale."

"Ma ei saa, Kim. Ma ju ütlesin, et saadan sulle..."

"Ei, ema. Mul pole seda praegu vaja. Ausalt. Ma tahan kleidi ostmisse ka oma panuse anda. Siis saan seda laenuks paluda."

Ta lausa nägi ema muiet. "Kaup koos," ütles Suzy. "Ma armastan sind."

"Mina sind samuti."

"Õpi hoolega."

"Küll ma õpin."

Ausõna, ma hakkan nüüd õppima. Lähen isegi loengutele... ja luban, et ei kuku ajaloos läbi.

Ta ütles emale kiiresti head aega, pani toru hargile ja otsis pilguga paberilehte, kuhu oli kirjutanud kõigi kodulinnasõbrataride uued telefoninumbrid.

Ta ei leidnud seda.

Olgu, Allisonil on niikuinii Zara number olemas.

Ta hakkas juba DeMitride numbrit valima, aga taipas, et neile helistamiseks on liiga hilja. Allisoni vanemad annavad otsad, kui telefon heliseb pärast kella üheksat.

Ta pidas aru, kas mitte helistada Zara vanematele, kes olid arvatavasti veel ärkvel, aga mõtles ringi. Härra ja proua Benjamin tegid ta kohmetuks. Esiteks olid nad nii targad, mõlemad olid kohaliku riikliku ülikooli professorid. Kim kartis alati, et kui ta nende juuresolekul suu lahti teeb, jätab ta endast idioodi mulje.

Teiseks tundus talle, et nad suhtuvad temasse kuidagi jäigalt ja veidi põlastavalt, nagu kardaksid, et ta rikub nende tütre ära.

Taevas teab, et Kim oli üritanud.

Tema arvates vajas Zara hädasti lõdvestumist. Aga isegi pidudel oli Zara end alati kõrvale hoidnud, niisama vastutustundelise ja vaiksena nagu alati.

Võib-olla oli kolledž teda muutnud, mõtles Kim. Võib-olla laenab ta isegi ajalooreferaati, mida ta polnud väidetavalt leidnud.

Zara oli kõige organiseeritum inimene, keda Kim oli eales kohanud. Ilmselt olid tal kõik kooliülesanded, mida ta iial oli teinud, korralikult sildistatud ja tähestiku järjekorras kartoteeki seatud. Polnud võimalik, et Zara oleks referaadi ära kaotanud.

Ta lihtsalt ei tahtnud seda Kimile laenata. Küllap ta arvas, et Kim esitab selle oma nime all.

Just seda Kim kavatseski.

Talle ei meeldinud petta, aga ta oli liiga hilja märganud, et ajaloo referaadi esitamise tähtaeg on käes. Ning

nüüd, nädal hiljem, ei saanud ta seda enam kuidagi alustada.

Enam ei jäänud muud üle, kui Zaralt referaati lunida, see üksainus kord.

Cameronil on Zara Dannoni kolledži telefoninumber kindlasti olemas. Tuleb vaid Cameroni enda number üles otsida.

Pead tõesti korralikumaks muutuma, manitses Kim ennast. Kehv lugu, et ta ei suutnud isegi sõbrataride uusi telefoninumbreid alles hoida.

Ta valis Collier'de Weston Bay numbri. Cameroni vanemad on kindlasti ärkvel ja nad on piisavalt vabameelsed, et hilisõhtust telefonikõnet mitte pahaks panna.

Proua Collier võttis kõne vastu ja rõõmustas Kimi häält kuuldes. "Kuidas sulle Summervale'is meeldib?" küsis ta lahkelt, kui oli öelnud Kimile Cameroni Florida kooli telefoninumbri.

"See on hästi vahva. Mul on tunne, nagu oleksin siin juba terve igaviku."

"Cameron räägib Florida kohta sama."

Proua Collier ütles, et nad sõidavad järgmisel kuul tänupühaks Cameronile külla, ning Kim ütles, et tema läheb sõpradega kevadvaheajal Floridasse.

"Mine kindlasti ka Cameroni vaatama," ütles proua Collier.

"Tegelikult kavatsesime tema juures ööbida," ütles Kim. "Kui tal on ruumi."

"Küll ta ruumi leiab. Tal on su külaskäigu üle kindlasti väga hea meel. Selleks ajaks elab ta kahtlemata juba üliõpilasseltsi majas. Kas ka sina astud tudengiseltsi, Kim?"

"Ei astu." Summervale'is oli palju üliõpilasseltse ning

ka Kim oli mõelnud kandideerimisele... umbes ühe minuti. Siis aga otsustas ta, et see on liiga keeruline ning parem on sahmerdamise asemel lustida. Et käia meesüliõpilasseltside pidudel, ei pea olema naisüliõpilasseltsi liige.

"Kui sõidad Floridasse Cameronile külla, siis saad ka Tadiga tuttavaks," jätkas proua Collier.

"Õige jah." Kim teadis, et sõbratar käib kohtamas kellegagi, kellega oli koolis tutvunud.

Cameronil vedas, et ta oli tutvunud korraliku noormehega.

Ta pani toru hargile ja valis Cameroni numbri. Toanaaber Shanta võttis kõne vastu ja ütles, et Cameron on väljas.

"Kas selle noormehe, Tadiga?" küsis Kim.

"Vist küll."

Cameronil vedas, mõtles Kim uuesti, kui oli toru hargile pannud.

Näis, et sõbratar noppis alati kõigest parima.

Tal olid võrratud vanemad. Tema fotograafist ema reisis palju ning mõnikord sõitsid ka Cameron ja tema kaks õde kaasa. Nad olid käinud kõikjal, Euroopa kaasa arvatud. Ja Cameroni isa oli arst, niisiis oli neil palju raha.

Collier'de maja asus heas linnajaos Maplebridge Heightsis, mis ei asunud Finchi tänavast kaugel, aga oli sellest peajagu kõrgemal, kui asi puudutas stiili. Collier'del oli oma bassein laineseadeldisega ning nende maja – Cameroni tuba kaasa arvatud – oli sisekujunduskunstniku disainitud.

Cameron oli vapustavalt kena, vahva ja tore – Weston Bays oli ta olnud oma klassi populaarsemaid tütarlapsi.

Kõik armastasid teda, õpetajad ja noormehed kaasa arvatud.

Nüüd käis ta päikeselise Florida koolis, pääses just sellesse tudengineiude seltsi, kuhu tahtis, ning tal oli võrratu noormees.

Kui ta poleks mu parimaid sõbratare, vihkaksin teda hullupööra, otsustas Kim, kui oli toru hargile pannud, ning kujutles Cameroni ja toda noormeest Tadi kuuvalgel rannal romantilist õhtut veetmas.

Mina aga istun siin märja aluspesu väel, püüan Zaralt ajalooreferaati nuiata ega oska arvatagi, kas ma magasin eile öösel Jobu-Jake'iga või mitte.

Mõnikord on elu väga ebaõiglane, otsustas Kim.

Kim kõhkles hiiglasuure auditooriumi lävel ning vaatas Joed otsides ringi.

Kuidas teda selle tohutu massi hulgast leida?

Vähemalt ei tarvitse tal muretseda, et õppejõud võtab ta sihikule ja nõuab puuduvat referaati. Auditooriumis oli vähemalt sada viiskümmend tudengit.

Kim tahtis juba ära minna, sest ta ei näinud Joed ning eelkõige polnud tal tuju esmaspäeva hommikul nii varakult igavat ajalooloengut kuulata.

Siis aga kuulis ta selja tagant oma nime, keeras ringi ja nägi tuttavat vilajat kogu tema poole ruttavat.

"Jõudsid enne mind," ütles Joe ja naeratas valgete hammaste välkudes.

"Jõudsin vist jah."

Näis, et noormehel oli hea meel.

Kas ta arvas õige, et Kim kibeles temaga kohtuma? Kim ei tahtnud, et ta nii mõtleks.

Noormees polnud tema tüüp.

Meeldiv oli ta ikkagi. Meeldivaid noormehi aga tundus Summervale'is olevat vähe ning nood vähesed olid kättesaamatus kauguses.

Pealegi oli Kimil viimane aeg otsustada ajalooloengule ilmuda. Ei saa ju kogu aeg kõigist tundidest puududa.

"Kus sa tahad istuda?" küsis Joe.

"Taga," vastas Kim otsekohe. Ei maksa saatust kiusata ja otse õppejõu nina alla maanduda.

"Mina istun tavaliselt ees."

Loomulikult, mõtles Kim. Ta kehitas õlgu ja ütles: "Eks istu, kui tahad, aga mina jään taha. Ma pean."

"Miks?"

"Sest ma olen... lühinägelik."

Lühinägelikkus on ju see, kui ei näe lähedale?

Või on vastupidi? Kas see on kaugelenägelikkus?

Joe ei kippunud õiendama, ilmselt ei teinud ka tema neil vahet. Ja vaevalt ta aru saab, et Kim näeb suurepäraselt.

Nad istusid eelviimase rea vabadele kohtadele. Joe lobises need paar minutit, mis loengu alguseni jäi. Siis ilmus asjaliku olemisega naine, kelle nimi oli doktor Viveca Armstrong, ning alustas otsekohe loengut Andrew Johnsoni kohtulikule vastutusele võtmisest.

Millegipärast tundus Kimile, et Joega õlg õla kõrval istumine on väga intiimne tegevus. Ehkki nad mõlemad olid avalikus kohas, täies riides ja vaatasid otse õppejõu poole.

Ta kuulis Joe hingetõmbeid, haistis muskusseebi lõh-

na, tajus põranda nõrku võnkeid noormehe tasahilju rütmi toksiva jala all.

Kim adus, et mõtleb doktor Armstrongi ühetoonilise jutu taustal, mis tunne võiks olla Joele veel lähemal.

Näiteks teda suudeldes.

Sellest mõttest kerkis tal puna palge.

Ta piilus silmanurgast noormehe poole, lootes, et too ei aima, millest ta mõtleb.

Sellele tuleb lõpp teha.

Ta ei tahtnud armuda noormehesse, kel on nii korralikult märgistatud kiirköitja ning uhiuue välimusega valged jooksusussid.

Joe-sugune kutt poleks üldse vahva.

Arvatavasti peaks ta Kimi pööraseks.

Joe-sugused noormehed olid alati seda meelt.

Joe-suguste heade poiste kõrval tundis ta end alati paha tüdrukuna.

Joe arvatavasti ei joo ega käi üliõpilasseltsi pidudel.

Kindlasti ei meeldi talle suitsetav tütarlaps.

Kim ei kavatsenud Salemitest loobuda.

Ja kõige vähem tahtis ta siduda end tudengiaastate jooksul tukunuiast paipoisiga, kes teda põlgab.

On ju õigus?

Õigus.

Pärast loengut läks Joe tütarlapse kannul koridori.

"Kas andsid oma referaadi juba ära?" küsis ta.

Kim keeras ägedalt ringi. "Kas sa *nägid* mind referaati ära andvat?"

Noormees sattus segadusse. "Ee, ei."

Issake, Kim oli iseendale vastik. Mida Joe talle teinud oli, et ta niimoodi nähvas?

"Ma sain ju pikendust, kas sa siis ei mäleta?" küsis ta leebemalt, et asja siluda.

"Mäletan küll."

Hilja. Noormees oli pahaseks saanud.

Ta vaatas kella ja ütles: "Ma pean nüüd minema. Kümne minuti pärast algab Spidell Hallis järgmine loeng."

"Hästi, kolmapäeval näeme."

Noormees tegi üllatunud näo. "Kas sa tuled kolmapäeval loengule?"

Kes oli Kimi küll keelest sikutanud? Tal polnud kavatsustki hakata korrapäraselt käima esmakursuslaste ajalooloengutel ega ühelgi teisel loengul, millel osalemine polnud kohustuslik.

Eks olnud ta ju seda Berylile hommikul öelnud?

Ent Joele lausus ta: "Miks ka mitte?"

"Hüva, kolmapäevani siis," ütles noormees õlgu kehitades ja viipas hüvastijätuks.

Kim saatis teda viivu pilguga ning märkas, et noormehe tagumik näeb mustades koortriidest pükstes üpris kena välja.

Siis heitis tütarlaps prantsuse patsiga pea selga ja kõndis vastassuunda, kodu poole.

"Kas tahad sel nädalavahetusel Chicagosse minna?" küsis Beryl laisalt ja võõpas Kimi roosaka küüne erepunaseks.

"Chicagosse? Milleks?"

"Ma ei tea. Sinna on ainult mõne tunni tee. Pealegi on mul lihtsalt igav." Beryl lesis kõhuli Kimi voodil, lakkis ta küüsi, tõstis oma sihvakad sääred õhku ning vehkis nendega. "Tahaksin teha midagi hoopis teistsugust kui seni."

"Praegu on alles esmaspäeva õhtu," märkis Kim. "Veel neli igavat päeva nädalalõpuni, saagu siis mis saab."

"Ma tean, aga kui mul on midagi oodata, siis läheb nädal rutem mööda."

"Ei, kui midagi on oodata, siis venib nädal teosammul," parandas Kim. "Nagu lapsepõlves, mil jõululaupäev tundus aasta kõige pikema päevana, sest siis ei taha muud kui voodisse heita, et jõuluvana tulekuni magada."

"Meie kodus ei käinud jõuluvana," ütles Beryl, keda nagu Kimigi oli kasvatanud üksikema.

Berylil oli vanem õde ja tema ema ei olnud sugugi Suzy moodi. Candace Starmeyer oli ülekaaluline, keskealine ja vaimsete huvidega. Liiatigi läbi ja lõhki konservatiivne. Küllap šokeeriks teda suurem osa sellest, mida Beryl ütleb ja teeb, aga loomulikult polnud tal sellest aimugi. Beryl naljatas alati, et ema peab teda musterneiuks.

"Ära tee nalja," tõrjus Kim sõbrale jahmunult otsa vaadates. "Miks teil siis jõuluvana ei käinud?"

"Sa ju tead mu ema. Ehtne kitsipung Scrooge. Pealegi ei pidanud ta muinasjuttude väljamõtlemist õigeks."

"Julm tegu sind jõuluvanast ilma jätta. Minu arust on see sama hirmus kui lapseahistamine."

"Või veel! Ehkki ema ütles, et jõuluvana ei ole olemas, uskusin ma temasse ikkagi. Ma imestasin pool algkooliaega, miks oli meie maja kogu kvartalis ainus, mille jõuluvana jättis igal aastal vahele. Muidugi polnud ma mingi ingel, aga ma ei uskunud, et oleksin *nii* halb."

"Kujuta ette, me oleme nii ammu sõbratarid olnud, aga seda ma ei teadnudki."

"Ma ei rääkinud sellest kellelegi. Mul oli liiga häbi."

"Taevas, Beryl, kui kurb. Mul on tunne, et peaks sind kallistama."

"Hm, ära parem kallista. Hakkan viimase küünega lõpule jõudma ega taha, et sa kõik ära rikuksid. Noh, kuidas tundub?"

Kim silmitses värsket maniküüri. "Tead, tegelikult meeldis mulle korallikarva lakk vist rohkem."

Beryl lõi pea püsti, mõrtsukalik pilk silmis.

Kim pahvatas naerma. "Ma tegin ainult nalja."

"Oleks parem jah, sest ma ei kavatsegi kõigilt kümnelt küünelt *jälle* lakki maha võtta."

"Ega ma sind sunnigi. Muide, mis puutub Chicagosse..." võttis Kim jälle selle jutu üles. "Mis plaanid sul olid?"

Beryl kehitas õlgu. "Me võime minna klubisse, tantsima või teha ükspuha mida. Kas või Rushi tänaval uidata."

"Küllap vist."

"Paistab, et sa polegi vaimustuses. Kas sul siis polegi sama igav nagu minul? Kas sa mitte sellepärast ei tahtnudki maniküüri teha?"

"Seda küll, aga... ehk lähme hoopis Indianapolisesse?"

Beryl krimpsutas nägu. "Milleks? Chicago on palju suurem ja etem ning mitte kuigi palju kaugemal. Mis sul selle vastu on?"

"Mu isa elab seal."

See lipsas välja, enne kui Kim sai sõnasabast kinni.

Beryl vaatas talle jahmunult otsa. "Sinu *isa*? Ma arvasin, et sul pole isa."

"Kuulen'd, Beryl," manitses Kim pilkava üleolekuga, "kas sa polnud siis seitsmenda klassi terviseõpetuse tunnis tähelepanelik?"

"Ma mõtlesin seda, et minu arvates teadsid sa temast

ainult nii palju, et ta oli mingi teismeline, kes lükkas su ema möödaminnes selili."

"Täpselt seda ma temast teadsingi. Sedä, ja lisaks veel seda, et ta elab Chicagos. *Elas* Chicagos," parandas ta. "Võib-olla on ta juba surnud."

"Miks surnud? Kui vana ta siis on?"

"Arvatavasti emaga enam-vähem ühevanune. Aga see ei tähenda, et ta on elus."

"Kas sa siis ei taha seda välja uurida?"

"Ei!" vastas Kim nii ägedalt, et pidi lakipudeli Beryli käest äärepealt maha lööma.

"Ettevaatlikult... Miks? Kas see ei pakugi sulle huvi? Kui ma poleks oma isaga enne vanemate lahutust kuus viletsuseaastat ühe katuse all elanud ega teaks, et ta on täielik mölakas, siis oleksin küll uudishimulik."

"Miks ma peaksin tundma huvi niisuguse inimese vastu, kes pole minu vastu vähimatki huvi tundnud?"

"Kust sa tead, et ei ole?"

"Ema ütles. Kas sa siis ei mäleta?"

Aastate pikku oli Kim Berylile oma elulugu – mnjah, suuremalt jaolt – juba küllalt palju kordi jutustanud. Tegelikult teadis Beryl tema minevikust märksa rohkem kui Allison, Cameron, Bridget ja Zara. Neil kõigil olid "normaalsed" perekonnad ning Kimil oli alati tunne, et nad ei mõista tema olukorda nii hästi nagu Beryl ega lepi sellega sama varmalt.

"Kuule, Kim, ma tean, et sina ja Suzy olete hästi lähedased, aga võib-olla ei peaks sa kõiki ta sõnu evangeeliumina võtma."

"Mida see peaks tähendama?"

"Ta on kibestunud vallasema..."

"Beryl!"

"Kim, ma nendin ainult fakte. Miks peaks su emal olema öelda midagi head kuti kohta, kes vedas ta voodisse, kui ta oli ainult viieteistkümneaastane?"

"Kuueteistkümneaastane. Kui ta on nii tore, kus ta siis praegu on?" andis Kim vastu. "Miks ta ei tahtnud ema toetada? Või *mind*?"

"Kust sa tead, et ei tahtnud?"

"Sest ei tahtnud!"

"Kust sa tead, et ta sinust üldse teabki?"

"Ema ütles, et teab!"

Beryl vaatas talle vaikides otsa.

Siis hakkas Kimil koitma.

Kuidas ta ometi polnud ema sõnu korrates iial taibanud, et need olid ainult... *ema sõnad*?

Mis siis, kui ema ei mäleta kõike täpselt nii, nagu see juhtus?

Või...

Kui ema oli tõtt veidike väänanud?

"Kas tahad öelda," küsis ta Berylilt pikkamööda, "et ema võis isa kohta valetada?"

"Ma ei ütle midagi. Pean lihtsalt aru, kas sa pole kunagi mõelnud, et Suzy võis... jätta üht-teist rääkimata."

"Sa arvad, et isa ei saanud minust üldse teada!"

"Kim! Mina ei arva midagi!" Beryl piidles teda. "Kas *sina* arvad seda?"

"Ei!"

Aga kahtluseiva oli juba külvatud.

Mis siis, kui Suzy polnud talle tõesti täit tõtt rääkinud?

Mis siis, kui ta ei võtnud tegelikult Thomas Kryszkaga ühendust ega rääkinud rasedusest?

Aga miks ta poleks pidanud seda tegema?

Kimi mõtted komistasid üksteisele otsa ning pürgisid emotsionaalses kaoses mingitki korda looma.

Kuidas sobiks järgmine seletus…

Mis siis, kui rase teismeline Suzy oli kartnud, et keegi püüab temalt lapse ära võtta?

Vaene üksildane Suzy oli ju nii väga ihaldanud last, keda armastada. Kas ta tõesti oleks hakanud riskima ja avaldanud poolvõõrale, et ootab temalt last?

Viimasel ajal oli vist lausa iga päev kuulda vanematest, kes püüdsid oma lapsi tagasi saada.

Kim arutas, kas ema oli kartnud, et ka Thomas Kryszkaga võib nii juhtuda. Ta teadis, et Thomas oli jõukas – või vähemalt olid seda tema vanemad. Rikkus tähendab võimu.

Suzyl polnud ema, kes oleks teda toetanud ja hoolitsenud, et ta toimiks õigesti.

Kim teadis, et tema vanaisa, kes oli mõni aasta tagasi uuesti abiellunud ja Arizonasse läinud, polnud sugugi vaimustatud, et tema ainus tütar oli kuueteistkümneaastasena rasedaks jäänud. Siiski oli ta püüdnud Suzyt igati aidata, ehkki oli pärast Kimi sündimist tööta jäänud.

Tema oleks ju selle eest hea seisnud, et ta tütar teatab lapse isale, isegi vastu Suzy tahtmist?

"Sul on kummaline nägu peas, Kim."

Beryli hääl katkestas Kimi mõtted ning too püüdis end koguda ja vaadata sõbratari murelikesse silmadesse.

"Ma ainult mõtlesin…"

"Isast."

"Jah."

"Kuule, Kim, ma ei taha, et sa võtaksid endale pähe pöörased mõtted sellest, kuidas ta kuhtub kuskil igatsusest ja soovib, et tal oleks sinusugune tütar. Võib-olla räägib su ema tõtt, et ta ütles isale, aga too oli samasugune tõbras nagu Jake ja kõik teised kutid, keda me tunneme, ning lihtsalt ei hoolinud."

Kim mõtles järele. Arukas jutt.

Aga teisest küljest…

"On võimalik, et isa ei teadnud tõesti," ütles ta Berylile. "Sul on õigus. Mul pole muud kui ema sõna, et ta rääkis minust isale. Võib-olla tahtis ta lihtsalt, et ma unustaksin ta ära. Kogu lugu."

"Just."

"Aga miks ta pidi seda tegema? Miks ta ei tahtnud, et mul oleks isa?"

"Samal põhjusel, miks minu ema läheb alati jubedalt närvi, kui meie õega täidame oma kohust ja käime vana head papsi vaatamas. Sest paps keeras talle korraliku käki. Ta on kibestunud."

"Sinu isa oli su emaga seotud, Beryl. Minu ema vaevalt tundis mu isa."

Minu isa…

Neid sõnu oli kummaline lausuda ning Beryl sai aru, et ei ole neid kunagi elus kuuldavale toonud.

Minu isa.

Talle polnud kunagi pähegi tulnud, et tal üldse *võiks* kunagi isa olla.

Tema elust oli Thomas Kryszka igaveseks väljas.

Vähemalt praeguseni.

Nüüd tekkisid paratamatult küsimused…

"Küsi emalt," soovitas Beryl.

"Emalt? Aga kui ta valetas? Ei mingi hinna eest," vastas Kim.

"Miks?"

"Sest kui ta ei valetanud, solvub ta kohutavalt, et ma võisin midagi niisugust üldse mõeldagi. Ma olen teda alati täielikult usaldanud."

"Aga kui ta *valetas*?"

"Kui ta *valetas*." Kim jäi vait ja püüdis seda ebatõenäolist stsenaariumi kujutleda, "siis ei räägi ta tõenäoliselt ka nüüd, nii paljude aastate järel, tõtt."

"Võib-olla räägib, kui küsid temalt."

"Ma ei saa temalt küsida," lausus Kim kindlalt ja vaatas oma kätt. "Kas said valmis?"

"Maniküüri?" Beryl kehitas õlgu. "Vist küll. Aga..."

"Tore," ütles Kim vastuvaidlemist mittekannatava häälega ja keeras talle selja.

NELI

"Zara?"

"Jah? Kim?" Zara häälde sugenes koos äratundmisega ka üllatus.

"Ma tean, et mu kõne jahmatab sind. Ma olen kehv helistaja ja kirjutaja," ütles Kim närviliselt.

Talle polnud sugugi meeltmööda sõbratarilt jälle ajalooreferaati manguda ning ta mõtles, kas mitte ajada sõbralikku muidujuttu ja mainida referaati alles lõpuks nagu muuseas.

"Kuidas üldiselt läheb ka?" küsis ta Zaralt.

"Kiire on. Homseks pean esitama kohutavalt mahuka ajalooreferaadi."

"Kui juba ajalooreferaat jutuks tuli," sõnas Kim pärast hetkelist kõhklemist, "siis ega sa vist ole leidnud seda rekonstrueerimisteemalist, mille sa mineval aastal kirjutasid? Mõtlesin, et ehk faksid selle mulle."

Järgnes hetk vaikust.

Siis küsis Zara: "Kas sa ei saanudki mu e-kirja kätte?"

"Sain küll. Sa ütlesid, et oled selle ära kaotanud. Ma

saatsin sulle vastuseks e-kirja, sest lootsin, et oled referaadi juba üles leidnud."

Zara ei öelnud, kas ta oli Kimi viimase e-kirja kätte saanud ning Kim ei tahtnud seda küsida.

Ta päris hoopis mannetult: "Sa vist pole seda leidnud?"

Jälle vaikus.

Kim otsis kohmetult sõnu.

Zara jõudis temast ette.

"Kim," ütles ta ja kõhatas kurgu puhtaks, "ma ei tahaks sulle seda referaati anda."

Kimi suu vajus jahmunult ammuli.

Ta ei teadnud, mida öelda.

Ta poleks osanud oodatagi, et Zara ütleb suisa välja, et ei taha talle referaati anda.

Ettekäänetest oleks ta aru saanud. Aga järsust aususest?

Äkki tundus talle, nagu oleks ta kahanenud sama pikukeseks nagu tema vastselt lakitud roosakas küüs.

"Ma tean, et sa kirjutad sellele oma nime peale ja esitad enda omana," jätkas Zara ning tema hääl värises ainult õige veidi, "ega taha sellisest asjast osa võtta."

"Ma ei kavatse seda ju varastada," protestis Kim häält vägisi kurgust välja pressides. "Tahtsin seda lihtsalt lugeda. Et ideid saada."

Zara vaikis veidi ja küsis: "Kas tõesti?"

Kim kortsutas kulmu. "Muidugi!"

Vaikus.

"Kas sa siis leidsid selle, Zara?"

"Ei."

"Või nii." Kim teadis, et Zara valetab, ning oli nördinud, kuni taipas, et ka tema ise valetab, nagu tahaks ta referaati laenata.

"Nojah..." Ta pidas aru, kuidas ronida välja august, kuhu ta oli kogemata sisse kukkunud. "Kuidas su toanaaber elab?"

"Mul pole enam toanaabrit," kostis Zara ja tema häälest kõlas kergendus, et võib teemat vahetada.

Taevas teab, et Kim oskas juttu hiilgavalt mujale viia.

"Kas tõesti? Mis juhtus?" küsis Kim, ehkki talle meenusid Allisoni sõnad, et Zara toanaaber oli psühhopaat.

"Me olime täielikud vastandid," ütles Zara. "Ta rippus alalõpmata telefoni otsas, lärmas, suitsetas..."

"Üsna minu moodi," nentis Kim mõrult muiates ja kuulis Zara naeru.

"Oleks see vaid nii," ütles sõbratar. "Kui ta oleks sinu moodi, oleks ta vähemalt meeldiv. Clarice ei olnud seda."

Zara kompliment soojendas Kimi südant. Kõigist sõbrataridest oli Zara kõige vähem tema moodi, temaga tundis ta kõige väiksemat hingesugulust ning mida vanemaks nad said, seda rohkem nad lahku kasvasid.

Kim aga tõdes, et kaksteist aastat ühiseid kogemusi ei haihtu niisama äkki, ehkki elud olid neid teineteisest tuhandeid miile lahku viinud. Zara Benjaminiga sidus teda midagi niisugust, mida tal polnud ühegi uue Summervale'is leitud sõbraga, keda ta nägi iga päev ja kellega tal tundus pealtnäha palju rohkem ühist olevat.

Kim ja Zara meenutasid mõne viivu ühiseid sõpru.

Enne kui nad oma jutuajamise lõpetasid, palus Zara vabandust, et ei anna Kimile referaati. "Ma lihtsalt ei või seda teha," ütles ta ääretult ebazaraliku otsekohesusega.

"Saan aru," kostis Kim kergelt ja murdis pead, mis oli küll muutnud Zara hädavaresest *niisuguseks*.

"Mul on väga kahju, Kim..."

"Pole tähtis."

Tegelikult aga oli küll.

Ta katkestas ühenduse, istus, telefon käes, ja haudus tusamõtteid.

Homme, kolmapäeval, on jälle ajalooloeng.

Mis siis saab, kui ta ei esita referaati? Kas ta kukub kursuselt välja?

Ülejäänud neljast ainest käib ta jõud üle. Võrdlevas keeleteaduses olid ülesanded täidetud, antropoloogia kontrolltööd sooritatud ning kahel ülejäänud loengul käis ta koguni korrapäraselt kohal. Suhtlusteaduse sissejuhataval kursusel sellepärast, et see oli vahva, ning algebra põhikursusel, sest õpetaja kontrollis kohalolijaid.

Siis oli veel ajalugu.

Semester oli juba liiga kaugele edenenud, et kursus pooleli jätta ja millegagi asendada.

Läbikukkumine tähendaks, et ta peab kas järgmisel semestril käima lisaloengutel või jääma suvekooli, et võlgnevused likvideerida.

Aga see maksab.

Kim mõtles emale ja sai aru, et seda ei tohi juhtuda.

Peab ennast homme loengule vedama ja doktor Armstrongiga referaadist rääkima.

Kim polnud kavatsenud ajalooloengutel Joe kõrval istuda.

Ent minnes auditooriumi ja mõeldes eesseisvast jutuajamisest õppejõuga oli ta hajevil. Talle ei tulnud meelde,

et ta oli otsustanud Joest kõrvale hoida, enne kui oleks noormehega äärepealt kokku põrganud.

Kuidas tal olekski võinud Joe kahe silma vahele jääda? Noormees seisis keset vahekäiku, nagu ootaks kedagi.

"Tere, Kim," ütles ta sõbralikult, aga mitte ülevoolavalt.

"Tere."

"Ma hoidsin sulle kohta." Ta viipas sinna, kus nad olid esmaspäeval istunud, ning Kim märkas, et Joe oli asetanud mõlemale lauale kiirköitja.

Kim mõtles hirmus ärritatult, et mitte ükski tema tuttav ei kanna kaasas kiirköitjaid. Kõik kasutasid spiraalköites märkmeraamatuid. Mõned kirjutasid koguni kollastele paberilehtedele.

Kas siis Joe ei tea seda? Kas ta ei märkagi, mis toimub ümberringi?

Nad istusid ning Kim vaatas tusaselt tühja poodiumi auditooriumi ees. Mõned üliõpilased sagisid õppejõudu oodates ringi, et temaga enne loengu algust rääkida.

Kim ei lähe doktor Armstrongi juurde, enne kui loeng lõpeb. Ta ei tahtnud, et keegi kuuleks, mida tal on öelda.

Mida tal siis öelda on?

Tal polnud aimugi, millega põhjendada referaadi puudumist. Keskkoolis olid niisugused vabandused otsekui iseenesest keelele tulnud. Weston Bay abituriendina oli ta olnud kuulus – õigemini kurikuulus – oma viimistletud vabandustega. Mõne õpetaja meelest olid need naljakad, teised olid tüdinud tema leidlikest põhjendustest, miks oli kodutöö tegemata või miks ta oli eelmisel päeval koolist puudunud. Aga vähemalt olid nad kõik teda tundnud ja lõpuks polnud keegi teda läbi kukutanud.

Kolledž oli teine asi.

Doktor Viveca Armstrong ei teinud Kimil ja tema kõrval istuval tütarlapsel vahet ega kavatsenud temasse leebelt suhtuda.

Kim mõtles Zarast ja tema eilsest ausast keeldumisest referaati laenata.

Võib-olla on just ausus õige tee doktor Armstrongile lähenemiseks?

Ehk peaks tema juurde minema ja tunnistama, et ei ole referaati esitanud, sest…

Sest oli laisk ega viitsinud vaeva näha ja pealegi on ta sündinud viivitajaks.

Ehk kohendab doktor Armstrong prille, naeratab ja ütleb, et Kimi ausus on hingekosutav ning ta soovib, et kõik üliõpilased oleksid nii siirad ja ausad.

Seda muidugi.

"Noh, mida sa vahepeal oled teinud?" küsis Joe ta kõrval, nii et Kim ehmus.

"Suurt mitte midagi," vastas tütarlaps põgusalt. "Aga sina?"

"Töötan. Õpin. Ja mängin jalgpallimeeskonnas."

Klapib. Oleks pidanud aimama, et see Mister Ameerika on mitmekülgne.

"See on tore."

"Kuule, ega sa juhtumisi poolt töökohta otsi?"

"Mina? Ei. Mis siis?"

"Mu sõber läheb plaadipoest ära. Homme annab lahkumisavalduse."

"Mul pole tööd vaja," ütles Kim talle uuesti.

Ta pidas uksel silma peal ja ootas doktor Armstrongi. Võib-olla saab õppejõule otsa vaadates aru, mis tujus ta

täna on. Siis ehk oskab välja rehkendada, kuidas sõnastada seda, mis tal on öelda.

Oleks pidanud selle juba eile valmis mõtlema, aga Beryl oli toonud pudeli Jamaica rummi, mille oli Greggi ja Phili pool kaardimänguga võitnud, ning nad olid seda ananassimahlaga seganud ja joonud kella kolmeni öösel.

Peavalu kuulus Kimi igapäevaellu nii suurel määral, et ta polnud hommikul lõhkuvale koljule õieti tähelepanu pööranudki. Aga ta oli olnud surmani väsinud ning kõige vähem tahtis ta end voodist välja lohistada ja loengule minna.

Ent sa said sellega siiski hakkama, õnnitles ta end. *Jõudsid siia ja nüüd pead doktor Armstrongiga jutud maha rääkima.*

"Mida sa reede õhtul teed?" küsis Joe.

Kim pöördus jahmunult tema poole. Kas Joe kavatseb teda välja kutsuda? Kas ta ei saanud siis vihjest aru, et Kim pole temast huvitatud?

Tjah, see polnud päris nii.

Ehk meeldib Joe talle tõesti tsipake…

Aga see ei tähenda, et Kim tahab romaani.

"Mis siis?" päris ta ning otsis mõttes juba vabandust.

"Meie jalgpallimeeskond mängib koduväljakul," ütles noormees. "Peaksid tulema mängu vaatama. Meil on vaja võimalikult palju pealtvaatajaid, sest ülikool tahab jalgpalliprogrammi järgmise aasta eelarvest välja jätta."

Kim jäi talle üksisilmi otsa vaatama.

Joe ei kutsunudki teda välja?

Ta tahtis lihtsalt, et Kim läheks mängu vaatama ja aitaks jalgpallimeeskonnal pääseda kolikambrisse saatmisest?

"Ma ei saa sind kahjuks aidata, Joe. Sõidan koos toanaabriga Chicagosse."

"Hea küll, eks siis mõni teine kord. Tooh sulle meie kodumängude graafiku."

Doktor Armstrong oli ilmunud auditooriumi ette.

Kimi mõtted olid nii ametis sellega, et Joe ei olnudki teda välja palunud, et ta unustas õppejõu meeleolu hinnata.

Võib-olla polegi Joe temast huvitatud.

Võib-olla tahab ta lihtsalt Kimi sõber olla.

Pole paha, tuletas Kim endale meelde. *Seda tahtsid ju sinagi.*

Kas pole nõnda?

Muidugi on.

Aga *miks* pole noormees temast huvitatud?

Võib-olla sellepärast, et ei pea Kimi enda jaoks küllalt heaks. Ta on ju Scarsdale'is sündinud kutt, kel on nii nutti kui nodi. Küllap mõtleb ta, et Kim on alamat sorti joodik, elupõletaja ja hulgus.

Jessake, see on nagu mõne kehva teismeliste armastusfilmi reklaamkaader.

Aga see oli tõsi.

Isegi kui Kimil pole kavatsust Joega välja minna, olnuks kena, kui noormees oleks teda vähemalt kutsunud.

Tühja kah, Kimil pole mahti muretseda selle üle, mida Joe temast arvab.

Ta lõi spiraalköites märkmiku lahti, sest doktor Armstrong alustas selle päeva loengut.

Kim konspekteeris ja kuulas tähelepanelikult ning tunni lõpus avastas ta jahmunult, et polnud üksnes tuhandekaheksasaja kuuekümnenda aasta poliitikast üht-teist teada saanud, vaid see oli talle ka meeldinud.

"Kuhu poole sa lähed?" küsis Joe, kui nad loengu lõppedes püsti tõusid.

"Pean doktor Armstrongiga rääkima," ütles Kim ja viipas nagu muuseas. "Hiljem näeme."

Kas ta kujutas seda endale ette või oli noormees tõesti pettunud moega?

Loomulikult kujutad sa seda endale ette, ütles ta endale ja läks mööda kaldus astmeid auditooriumi eesossa.

Doktor Armstrong püüdis ilmselt vabaneda tõsisest prillitatud noormehest, kes pidas üliinnustunud ettekannet korruptsioonist Ulysses S. Granti kabinetis.

"Jah? Kas ma saan teid aidata?" küsis ta lõpuks Kimilt, kui oli noormehe viisakate, kuid kindlate sõnadega "kohtume teiega reedel" minema saatnud.

"Ee, doktor Armstrong..." alustas Kim ja jäi kõhklema.

"Jah?" Naine vaatas talle üle tumedate prilliraamide otsa ning Kim jahmus, nähes, et õppejõu silmad on ootamatult kenad, sooja meekuldset ja pähkelpruuni värvi. Need näisid kuidagi kohatuna tema ranges teravate joontega näos, mida raamisid lihtsa musta klambriga kuklasse kinnitatud hallisegused juuksed.

"Minu nimi on Kim Garfield."

Naine noogutas ootavalt, ilmutamata vähimatki äratundmismärki.

"Ma tahtsin teiega oma referaadist rääkida..."

"Ma panin hinded oma kabineti ukse taha välja," ütles doktor Armstrong tõrjuvalt. "Tööd saate tagasi järgmisel nädalal."

"Ma tean, aga minu referaat..." Kim kõhkles ja köhatas kurgu puhtaks. "Ma ei näinud oma hinnet."

Kust *see* siis tuli?

Ta polnud näinud mingit hinnetelehte – vähe sellest, ta polnud *jalgagi* doktor Armstrongi kabineti juurde tõstnud – ega olnud ju referaatigi esitanud. Kuidas ta siis olekski võinud hinnet oodata?

"Kuidas, palun?" küsis doktor Armstrong.

"Ma ei näinud oma hinnet," ütles Kim uuesti. "Ma mõtlesin, et äkki te... Võib-olla läks minu referaat kaduma."

Jah, see kõlas vähem süüdistavalt kui *äkki te kaotasite minu referaadi ära*.

Doktor Armstrong pilgutas silmi. "Kas te esitasite selle möödunud nädalal koos teistega?"

"Ei, ma olin sel hommikul haige – toidumürgitus," leiutas tütarlaps. "Aga ma panin selle samal õhtul teie kabineti lähedale kirjakasti, nagu te käskisite, juhul kui meid pole ülesande esitamise päeval kohal."

Vähemalt tuli talle niigi palju meelde lühikokkuvõttest, mille doktor Armstrong oli esimesel päeval välja jaganud.

"Ah nii." Professor uuris teda, nagu püüdes taibata, kas tütarlaps räägib tõtt või mitte. "Mis teemal te kirjutasite?"

"Rekonstruktsiooni mõjust vabastatud orjadele," ütles Kim, valides kuskil õpikus silma hakanud juhusliku teema.

"Ma eeldan, et te salvestasite referaadi?"

Oi-oi. "Tegelikult ei salvestanud. Mu arvuti läks rikki ja ma trükkisin selle ee... isa vanal kirjutusmasinal."

Oma isa *vanal kirjutusmasinal? Sul polegi isa!*

Paistis, et doktor Armstrong püüab kuuldut seedida. "Märkmed ja allikmaterjalid on teil ju ometi alles?" küsis ta viimaks Kimile silma vaadates.

Ära pinguta üle, Kim.

"Jah, on küll..."

"Tore. Siis ei tee teile kuigi suurt tüli referaat uuesti kirjutada."

"See... Ei. Ei tee."

"Annan teile aega esmaspäeva hommikuni," ütles doktor Armstrong teda ikka teraselt jälgides. "Aga mitte kauem."

"Aitäh," ütles Kim, peljates midagi enamat lisada.

Ta pöördus minekule.

"Preili Garfield?"

"Jah?"

"Edaspidi oleks arukas lasta arvuti korda teha ning töö kettale salvestada või investeerida dollar-paar valmis tööst fotokoopia tegemisse."

"Seda ma teen," lubas Kim ja kiirustas auditooriumist välja.

Alles väljas, tudengiühingu hoonesse viival kõnniteel laskis ta kuuldavale valju kergendusohke.

Saidki hakkama! mõtles ta joovastunult ja naeratas päikeselisele oktoobripäevale vastu.

Ent koos tudengisummaga edasi rutates avastas ta, et ei olegi nii rõõmus, nagu peaks olema.

Sa valetasid. Otsustasid, et ei valeta, aga valetasid ikkagi.

Kui ta oleks doktor Armstrongile tõtt tunnistanud, poleks ta saanud referaadi esitamiseks teist võimalust. Küllap oleks talle pandud halb hinne, ta oleks kursuselt

välja langenud ja see oleks vaese ema raske tööga teenitud raha raiskamine.

Ei, ta oli teinud, mida oli pidanud tegema.

Suzy pärast, ütles ta endale.

Ja iseenda pärast.

Pealegi ei kavatse ta referaati kellegi pealt maha kirjutada.

Ei, ta kirjutab selle ise…

Ta töötab usinamalt kui kunagi varem elus, lihtsalt tõestamaks, et ta pole hädavares.

Ta alustab täna õhtul.

Ei…

Homme.

Täna õhtul, meenus talle, toimub Sigma Kapa täiskuupidu. Sinna ei või minemata jätta – juba terve nädala polnud muust räägitudki kui sellest, semestri ühest suuremast peost.

Võib-olla oled seadnud asjad enda jaoks valesse järjekorda, ütles ta endale, tundes, kuidas süütunne kasvab iga sammuga.

Ta *peaks* jätma peole minemata ja veetma õhtu raamatukogus referaadiga töötades.

Aga *tegelikult* läheb ta raamatukogusse hoopis enne pidu.

Niimoodi ei jää ta millestki vahvast ilma.

"Uskumatu," ütles Kim ja tõmbas käega läbi juuste.

"Rahune," ütles Beryl juba sajandat korda viimase tunni jooksul.

"Rahune? Ma olen *laip,* Beryl. Mu raamatukott on haihtunud nagu tina tuhka." Ta kõndis läbi elutoa ja läks

jälle kööki, kus Beryl istus ristijalu laua ääres ja sõi Laysi kartulikrõpse.

"Pole see kuhugi haihtunud," ütles ta Kimile. "See pole ju võlukott. Küllap unustasid selle raamatukogusse."

"Ma ütlesin juba, et ei jätnud. Mäletan, et võtsin selle peole kaasa. Olin veel ärritatud, sest arvasin, et pean seda nüüd õhtu otsa kaasas tassima."

"Ilmselt sa siis ei tassinud seda kaasas. Panid selle kuskil maha."

"Kammisin äsja kogu üliõpilasseltsi maja pööningust keldrini läbi."

Ja see polnud suure peo järgsel päeval sugugi meeldiv ülesanne. Kogu Sigma Kapa maja kleepis ning seal rippus ikka veel suitsu ja kolkunud õlle lehk. Suurem osa vendi olid häirimise pärast pahased ja kahest, kelle suletud ustele ta oli kadunud raamatukotti otsides koputanud, oli ta teinud oma verivaenlased.

"Seda lihtsalt ei olnud seal," ütles Kim. "Küllap varastas keegi selle ära."

"Kes hakkaks raamatukotti varastama?"

"Ka mu Walkman oli seal ja paar kassetti. Ja raha."

"Kui palju?"

"Kõik, mis mul hinge taga on. Umbes kaheksa dollarit."

"Sa peaksid raamatukogusse helistama," andis Beryl nõu. "Võib-olla eksid ja sa ei võtnudki seda peole kaasa. Olid eile õhtul maani täis."

"Sinna jõudes olin ma ju kaine!" tõrjus Kim. "Ma mäletan selgesti, et võtsin koti kaasa."

Beryl andis talle vaikides juhtmeta telefoni. "Helista. Lihtsalt igaks juhuks."

"Hästi." Kim otsis numbri ja valis selle, torisedes kogu aeg, et kott ei ilmu niikuinii enam lagedale.

Raamatukoguhoidja ütleski, et nad polnud kadunud kotti leidnud ning oleksid sellele hommikul peale sattunud, kui kott oleks seal olnud.

Kim pani toru hargile ja põrnitses Berylit. "Kas oled nüüd rahul?"

Beryl kehitas õlgu. "Küll see välja ilmub."

"Issand, millal? Ma uurisin eile enne peoleminekut viis tundi rekonstruktsiooniajastut. Kõik mu märkmed olid selles kotis. Nüüd pean jälle otsast peale hakkama. Ja... Oh, issand!"

Ta lõi käe suule.

"Mis on?" küsis Beryl murelikult.

"Mu raamatud! Mis saab mu raamatutest? Need olid kotis!"

"Mitte *kõik*."

Kim noogutas masendatult. "Ma mõtlesin, et kui ma juba raamatukogusse lähen, võiksin olla usin ja õppida kõik ained ära. Mul polnud aimugi, et see tobe referaat võtab nii kaua aega," täpsustas ta, kui Beryl viskas talle umbuskliku pilgu. "Mõtlesin, et saan selle kaelast ära, tapan viis ühe hoobiga... Mis on?"

"Mis "mis on"?"

"Miks sa mind niimoodi vaatad?"

"Mismoodi?"

"Nagu oleksin napakas," ütles Kim.

"Mõnikord tundub mulle, et oledki. Ei tee peaaegu kaks kuud raamatutki lahti, siis aga äkki tirid raamatukokku viimase kui õpiku, mis sul on."

"Läksin vist pabinasse. Ma tundsin, et hakkan teistest maha jääma. Mida ma peaksin nüüd tegema?"

"Raamatukoti maha kandma," ütles Beryl ükskõikselt.

"See oli vanaisa lõpukingitus..."

"Ja uued raamatud ostma."

"Kas sa ka tead, kui palju ma nende eest maksin?"

"Tean. Sadu dollareid."

"Kust ma võtan raha, mille eest uued osta? Mul oli ainult kaheksa dollarit, aga ka need on läinud."

"Hea meelega laenaksin sulle," ütles Beryl, "aga ka minu taskutes vilistab tuul. Eks vist ole aeg va kallilt papsilt uus rammus tšekk välja pinnida."

Kim teadis, et Beryl oskas oma lahus elavas isas suurepäraselt süütunnet äratada ja temalt ühtelugu raha välja meelitada. Tarvitses vaid telefonitoru võtta, veidike haliseda – ja raha oligi käes.

"Sinu ema saadab ju vist ka iga nädala või paari tagant tšekke," tähendas Beryl Kimile.

"Jah, aga sellest jätkub ainult elamiseks." Mitte et Suzy saadetud summa polnuks asjaolusid arvestades helde, aga millegipärast ei olnud sellest kunagi küll.

Kimil hakkas halb mõttest, kui palju ta oli sellest "elamisrahast" kulutanud õlle, sigarettide ja pidude peale.

"Pead talle lihtsalt ütlema, mis juhtus, ja paluma raha juurde, et osta uued õpikud."

"Ma ei saa."

"Miks?"

"Esiteks, kas ma pean talle ütlema, et tõmbasin nina täis ja kaotasin koti ära?"

"Ütle, et see varastati."

Kim läks turri. "Ma ei taha valetada."

Beryl heitis talle tasakaaluka pilgu, nagu tahtes küsida: *mis ajast peale?*

"Pealegi," jätkas Kim, "ei saa ma temalt raha küsida. Ta rabab kahel töökohal, et ma saaksin siin õppida. Ma lüpsan ta tühjaks."

"Tal on kindlasti natuke mustadeks päevadeks kõrvale pandud."

Kim mõtles pulmapeost ja kleidist, mille Suzy lootis osta.

Kui ema saab teada, et Kim vajab raha õpikute asendamiseks, annab ta otsekohe viimase kui õhtukleidi jaoks kogutud sendi käest.

Ilmselt heidab ta selle üle isegi nalja ning ütleb, et ta pole niikuinii mustade litrite jaoks loodud.

Ema oli teda rahahädas alati toetanud. Alati. Isegi kui paistis, et võtta pole kümmet sentigi.

Kim mõtles korraks, et helistab Suzyle kohe. Niimoodi ei pea ta enam ainsatki hetke muretsema, kuidas raamatuid asendada.

Aga ta mõistis, et ei saa seda teha. Seekord mitte.

Seekord peab Kim ise oma supi ära helpima.

Tal polnud lihtsalt kõige õrnematki aimu, kuidas ta sellega hakkama saab.

"Kim!"

"Hei, Joe!"

"Ma arvasingi, et see oled sina." Noormees pani kasti CD-sid, mida oli lahti pakkinud, seina äärde, ning läks kaupluse eesossa leti juurde, kus Kim oli juba mõnda aega oodanud.

"Mina jah," vastas tütarlaps rõõmsalt. "Sa lihtsalt ei tundnud mind ära, sest mul pole esimest korda vist juba üle kuu aja teksaseid jalas."

"Näed kena välja," ütles Joe tema rõivaid silmitsedes.

Kim tundis end pikas mustas seelikus ja sobivas bleisris silmatorkavana. Ta kandis koguni sukkpükse ja oli võtnud Monicalt laenuks paari kontsaga kingi. Need olid küll pool numbrit suuremad kui vaja ning viimased kaks majadevahet komberdas ta longates, püüdes mitte mõelda koletislikest rakkudest, mis ta õhtuks saab.

"Aitäh. Kas sa oled üksi tööl?" küsis ta Joelt.

"Ei. Mu boss Vince on tagaruumis. Mis lahti?"

"Mulle... tuli lihtsalt meelde, et sa mainisid vaba töökohta."

"Jah. Vince helistas äsja ajalehte, et kuulutust avaldada."

"Ma mõtlesin, et ehk võtab ta minu tööle." Kim sundis end Joele otse silma vaatama.

"Ma arvasin, et sa ei vaja tööd."

"Nüüd vajan."

Ta ei vaevunud seletama ja Joe ei küsinud. Ta ütles vaid: "Ma kutsun Vince'i."

"Aitäh."

Kim trummeldas oodates närviliselt letile ja vaatas ringi.

Kauplus oli väike, kuid tuubil kaupa täis. Taga oli suur klassikalise muusika osakond ja üks terve sein oli pühendatud džässile.

Kimi muusikaline maitse kaldus alternatiivmuusika poole, ehkki tänu Suzyle teadis ta nii mõndagi ka folgist ja *bluegrass*'ist. Aga kõige muu suhtes oli ta üsna tume.

Vince ei palka teda niikuinii.

Siiatalek oli ääretult rumal mõte, hurjutas ta end.

Aga mis tal üle jäi?

Ta vajas raha, ja ruttu. Ja ainus viis seda saada – ainus *seaduslik* viis – oli see tööga välja teenida.

Ta mõtles, et kõige kindlam on muusikakaupluses õnne proovida, sest Joe oli ju öelnud, et siin vajatakse töötajat.

Kim ei tahtnud aega raisata tööpakkumiskuulutuste kammimise ega kiirtoidurestoranidesse oma avalduse ülespanemisega – jõle mõte –, kui just muud üle ei jää.

Muidugi polnud ta ka koos Joega töötamisest erilises vaimustuses.

Vähemalt kinnitas ta seda endale ikka ja jälle.

Ilmselt ei tarvitse tal muretseda, sest ta ei saa seda tööd niikuinii. Ta ei teadnud muusikast suurt midagi.

Kaupluse tagauks lendas lahti ja Joe ilmus nähtavale, kannul turske habetunud mees, päevasärk seljas, lips ees ning teksased jalas. Nad tulid leti juurde, aga üks muiduvahtija pidas Joed küsimusega kinni.

"Teie olete vist Kim," ütles Joe boss ja surus tütarlapse kätt. "Mina olen Vince Frederick, Tamburiinimehe omanik."

"Meeldiv tutvuda."

"Joe ütles, et te otsite osalise ajaga tööd."

"Jah."

"Kas te olete kassaaparaadiga töötanud?"

Tütarlaps noogutas. "Eelmise aasta jõulude ajal töötasin ma Gapis. Kui vajate soovituskirja, võin ma..."

"Kas te muusikast teate midagi?"

Tütarlaps noogutas ja köhatas kurgu puhtaks, pidades aru, kas Vince kavatseb temaga siinsamas töölevõtuvestluse maha pidada. "Ma armastan, ee, igasugust muusikat. Alternatiivmuusika on mu lemmik, aga mulle meeldivad ka rokk, folk ja *bluegrass*. Ja, ee, viimasel ajal olen hakanud huvi tundma džässi vastu."

Suur vale.

"Ja klassikalise muusika vastu," lisas ta kindluse mõttes.

Kaupluseomanik ainult noogutas ükskõikselt. "Hea küll, millal te saate alustada?"

Kim pilgutas silmi. "Kohe praegu."

"Tore. Kas te olete täna õhtul vaba ja saate jääda end tööga kurssi viima?"

"Täna õhtul?" Kim oli kavatsenud õigeks ajaks koju jõuda, et vaadata "Sõprade" uut jagu. Tema ja korterinaabrid veetsid kõik neljapäevaõhtud teleri ees ja jõid.

"Täna õhtul võib küll," ütles ta Vince Frederickile. "Ee... Kas te soovituskirju ei tahagi?"

"Ei. Joe ütles, et ta tunneb teid, ja arvas, et ma peaksin teid tööle võtma. Pealegi töötavad mul siin puha poisid. Kundede ligitõmbamiseks kulukski ära üks kena beib või paar."

Kim punastas ja pidas aru, kas pidada seda sooliseks ahistamiseks või mitte.

Mitte et ta oleks kavatsenud midagi ette võtta. Ta vajas seda tööd.

Ta *oligi* selle töö juba saanud.

Ta ei suutnud uskuda, et see läks nii libedasti.

"Hüva, Joe," ütles Vince, kui Joe jõudis jälle leti taha. "Ta on kombes. Võid ta täna välja õpetada."

Joe muheles. "Tore."

"Tore," kordas Kim ja manas näole kole õnneliku naeratuse.

VIIS

Reede hommikul tõusis Kim varakult, et minna ajalooklassi.

Ta otsustas, et tasub minna – mitte ainult doktor Armstrongile meeldimiseks, vaid sellepärast, et seal on Joe.

Eelmisel õhtul oli ta kaupluses üllatunult avastanud, et Joe polnudki säärane kuivik. Tal oli hea naljasoon ning ta tegi üht pretensioonikat klienti nii vaimukalt järele, et ajas Kimi naerma.

Ka meeldis talle samalaadne muusika nagu Kimile, tema lemmikud olid Hootie ja Alanis.

Ta kiitis Kimi müüjaoskusi, ütles et tütarlaps sai uskumatult rüttu kõigest aru ning et temal endal oli kaubaartiklite süsteemi taipamine võtnud palju rohkem aega.

Kui nad jätsid head õhtut, lisas noormees: "Homme loengul siis näeme."

Ja Kim oli vastanud. "Homme näeme jah."

Nüüd ta siis kummutaski oma korteri kitsukeses köögis kurku tassitäie lahustuvat kohvi, enne kui oli valmis linnakust lahkuma.

Ta oli allkorruse noormeestega peetud öise virgutava turniiri tõttu vaid kolm tundi maganud. Kevin lonkis kööki, dressipüksid jalas ja määrdunud T-särk seljas. Tema pikad heledad juuksed olid salkus hobusesabas, mis nägi välja, nagu oleks ta sellega maganud, ning näol turrutas mitmepäevane habemetüügas.

"Hommikust," tervitas teda Kim.

Noormees pomises midagi vastuseks, tegi külmiku ukse lahti ja tunnistas selle sisu tükk aega, nagu loodaks, et sinna ilmub äkitselt midagi maitsvat.

Siis pani ta ukse kinni ja pöördus Kimi poole.

"Mul on veearve maksmiseks raha tarvis," ütles ta sigaretti süüdates.

"Veearve?" kordas Kim. "Ma ei *teadnudki*, et meil see on."

"Aga on. Sinu osa on kakskümmend viis dollarit."

"Täpselt?"

Noormees kõhkles. "Vist kakskümmend viis dollarit ja nelikümmend senti. Ma vaatan järele ja ütlen sulle. Kas saad täna õhtul ära maksta?"

"Täna õhtul?" Kim raputas pead. "Ma olen täitsa kuival, Kevin. Mäletad, ma rääkisin sulle ja Monicale eile õhtul, et mu raamatukott varastati ära ning ma pean tööle minema?"

Noormees vahtis teda tölbilt. "Mh?"

"Tühja kah. Te hõljusite niikuinii teises maailmas."

Nagu tavaliselt, lisas ta mõttes endamisi. Töölt koju minnes oli ta leidnud korteri iiveldamaajavalt magusas suitsuhämus. Ränka näksimistõppe haigestunud Kevin, Monica ja Beryl närisid end pitsast läbi.

"Ükspuha, peaasi, et maksad nii ruttu, kui saad," ütles Kevin ärritatult ja lonkis elutuppa.

Kim lükkas mõranenud kruusi kõrvale ning sirutas käe sigarettide järele, mis ta oli eelmisel õhtul lauale jätnud. Ta pani ühe põlema, tõmbas suitsu sügavalt kopsudesse ja arutas, mismoodi leevendada oma rahahäda kohe praegu, sest palka saab ta alles esmaspäeval.

Hoolimata sellest, et ta oli nõustunud ka nädalavahetusel töötama – mis tähendas, et tal jääb Chicago tantsupeole minemata – ei jätkuks tal nii raamatute kui ka vee eest tasumiseks, toidu ja kõige muu vajaliku ostmisest rääkimata.

Kahju küll, et temal ei ole süütundes vaevlevat rikast isa tagataskus varuks nagu Berylil.

Kust sa tead, et ei ole?

Tema teada oli Thomas Kryszka elus, terve ja elas Chicago lähedal.

Pealegi on ta *rikas*.

Kui otsiks ta õige üles ja läheks külla? Järsku tahab isa teda aidata, oma süütunnet leevendada ja kõik kaotatud aastad hüvitada?

Napakas, ütles Kim endale põlastavalt ning puhus peene suitsujoa ninasõõrmetest välja.

Kuidas talle võib üldse pähe tulla võhivõõrast ära kasutada?

Isegi kui ta peaks oma isa *leidma*, on raha viimane, millele ta mõtleb.

Eks ole ju?

Ta mõnules hetke unistuses, et äkki on ta ammukadunud pärijanna, keda ootab suur varandus.

Nii võib ju juhtuda, või kuidas?

Kaheksateist aastat tagasi oli Thomas Kryszka olnud

jõukal järjel. Kust Kim teab, et temast pole vahepeal miljardäri saanud?

Või vähemalt miljonäri.

Või vähemalt…

Tont võtaks, praegu oleks abi kahekümnest viiestki dollarist.

Muidugi ei kavatsenud ta isa üles otsida ega paluda, et too tema veearve kinni maksaks.

Ehkki see oleks isale paras selle eest, et ta polnud oma tütrest kõik need aastad väljagi teinud.

Kui ei olnud.

Jälle hakkas teda närima mõte, et võib-olla, ainult võib-olla ei olnudki Suzy oma rasedusest Thomas Kryszkale rääkinud.

Ja kui nii, siis oleks vale teda *mitte* üles otsida.

Isa, mitte iseenda pärast.

Kim tõmbas mõtlikult veel ühe mahvi ja võttis jälle kohvikruusi.

Kuidas isa leida?

Kui ta tahab teda üldse leida.

Aga ta ei taha.

Võib ju helistada Chicago piirkonna teadetesse ja Thomas Kryszka aadressi küsida.

Miskipärast oli tööstiv teada, et see võib nii lihtne olla.

Juhul, kui ta peaks tahtma oma isa üles otsida.

Aga sa ei taha, tuletas ta endale jälle meelde.

Kim lükkas tooli tagasi, kustutas sigareti ja läks loengule.

* * *

Reede õhtul oli Joe jalgpalli mängimas ega tulnud tööle.

Kim seisis Tamburiinimehe kassas ja leidis, et tunneb temast puudust. Sel päeval asendas Joed Vince Fredericki vennapoeg, enesekeskne keskkoolinooruk, kes lobises õhtu otsa tagaruumis telefonitsi oma tütarlapsega. Kim jäi iseenda hooleks.

Tal polnud selle vastu midagi. Poes oli üsna vaikne ja enamik sisse astunutest luusis niisama ringi.

Kui ta kell pool kümme koju jõudis, oli korteris vaikne. Ta teadis, et Beryl oli sõitnud sõpradega Chicagosse. Ka Kevin ja Monica olid väljas.

Kim tõmbas teksased jalga, sviitri selga ja võttis Beryli kuuesest õllepakist ühe. Ta ütles endale, et sõbratar ei pane seda pahaks, ehkki kõik neli korterinaabrit olid tõotanud osta ise endale süüa-juua ja teiste oma ilma loata mitte võtta.

Kim potsatas elutoa väljaveninud sohvale ja pani televiisori mängima, mida ta oli Summervale'i saabumisest peale õige harva teinud. Ta keeras selle jälle kinni, kui oli avastanud, et sealt ei tule mitte kui midagi.

Kuidas ometi on võimalik, et nad maksavad kaabeltelevisiooni eest säärase hiiglasumma – alles möödunud nädalal oli ta Kevinile jälle kukrut kergendanud –, aga ikka pole midagi vaadata?

Ta rüüpas õlut, süütas sigareti ja ohkas.

Oli peaaegu hea siin üksi ja vaikselt istuda.

Kim pidas aru, kas ta oli viimasel ajal ehk liiga ägedalt pidutsenud. Ta ei mäletanudki enam, millal oli viimati kainena magama heitnud ega oleks ärgates tundnud vatist suud või peavalu.

Lugu võiks olla hullemgi, rahustas ta ennast. *Ma võiksin olla uimastisõltlane nagu Kevin ja Monica.*

Ta trummeldas sohva kulunud käetoele ja imes veel ühe mahvi suitsu.

Ta kuulis lähedal seina sees kerget krabinat ja kirtsutas nina. Hiired.

Kas ta tõesti tahab jääda nende sibavate parasiitide lähedusse?

Ta teadis kaht pidu, mis pidid täna toimuma, aga tal polnud erilist lusti minna. Esiteks polnud tal raha, isegi mitte neid mõnda dollarit, mida enamik tudengiseltse uksel joogirahana sisse kasseeris.

Teiseks tuleks tal üksi minna, mis pole kuigi vahva, kui kohale jõudes peaks selguma, et ta ei tunne seal suurt kedagi.

Summervale oli nii tohutu suur kool, et mõnikord tundis Kim end massi sisse eksinuna. Vahetevahel jälle polnud tal selle vastu midagi, et ta ei näinud ühtki tuttavat nägu.

Aga täna ilmselt oleks.

Äkki hakkas ta igatsema selle sundimatu läheduse järele, mida oli kodus sõprade seltsis tundnud.

Keskkooli ajal olid reede õhtud tähendanud jalgpalli, korvpalli, kinno või tantsima minekut. Toimus ka pidusid – Kim ise oli korraldanud mõned kõige meeldejäävamatest. Aga nood peod olid olnud teistsugused.

Weston Bays oli ta tundnud kõiki. Nad olid joonud, aga mitte nii sihikindlalt, nagu joodi kolledžipidudel. Siin paistis peamiseks eesmärgiks olevat purju jäämine.

Keskkoolis polnud seda nii... nimme tehtud.

Vähemalt oli sedasi paistnud.

Pealegi oli Kim keskkoolis alati võinud arvestada, et sõbratarid käituvad samamoodi nagu tema. Ükski neist ei joonud kuigi palju ning nad sundisid ka Kimi enne lõpetama, kui ta oleks päris purju jäänud.

Siin ei läinud kellelegi korda, kas ta oli lällav joobnu või mitte. Isegi mitte Berylile, kes oli ka ise tihtilugu lällav joobnu.

Võib-olla jään täna öösel koju, mõtles Kim ja koputas tuha aknalaual seisvasse lillepotti.

Ta võib lugeda Rolling Stone'i uut numbrit, mille Beryl oli jätnud köögilauale.

Või kirjutada sõbratariidele või helistada neile.

Või...

Ei.

Sa pead hoopis referaadiga töötama, tuletas ta endale meelde, kui see mõte tal läbi pea välgatas. Ta oli referaadi sootuks unustanud, aga see tuli esitada esmaspäeval.

Kui ta ainult ei oleks kaotanud oma raamatukotti kogu uurimistööga, mille ta oli kolmapäeva õhtul ära teinud. Nüüd peab raamatukogusse minema ja otsast peale hakkama. Ainuüksi see mõte kurnas teda.

Homme, tõotas ta endale. *Võid minna raamatukogusse kohe hommikul...*

Ei või.

Homme peab ta kella kümnest kuueni kaupluses töötama.

Ja pühapäeval üheteistkümnest seitsmeni.

Millal siis referaat lõpetada?

Sa pead kohe praegu raamatukogusse minema, kamandas Kim end rangelt. *Ning homme ja pühapäeval vara ärkama, et jõuaks enne tööleminekut raamatukogus ära käia.*

Ta haigutas ja viskas jooksukingad jalast.

Tal lihtsalt ei olnud tuju. Praegu pole mõtet minna. Niikuinii ei suuda ta pärast terve õhtu kestnud töötamist keskenduda igavale Ameerika ajaloole. Hommikul on ta värskem.

Ta otsustas Rolling Stone'i ja sõbratariidele helistamise kasuks.

Siis sai ta aru, et neid pole kerge kätte saada. Allison töötas reede õhtuti ettekandjana, Cameron on kahtlemata väljas ning Zara – jah, tema on ehk kodus ja õpib, aga temaga oli Kim alles hiljuti rääkinud.

Aga võib ka Bridgetile helistada. Läänerannikul on kell seitse – õhtusöögiaeg on möödas, aga väljaminekuks on veel vara. Pealegi oli Bridget Kimi teada liialt ametis Granti järele igatsemisega, et välja minna.

Ta tuulas tervelt veerand tundi telefoninumbrit otsides mööda korterit ja otsustas miljonendat korda, et hakkab hoolikamaks. Peab oma asjad, mis paistsid olevat üle kogu korteri laiali pillutud, paremini korras hoidma. Tundus, et ta ei leia enam ühtki vajaminevat asja üles.

Koristamine olekski tänaseks asjalik tegevus, kui ta oli kord otsustanud, et ei lähe õppima. Ühtlasi viiks see mõtted kõrvale üksindusest, mis oli imelik ja harjumatu tunne.

Aga tal polnud tõesti tuju hakata sorteerima oma toas kõrguvat rämpsumäge, pealegi oli osa träni Beryli omaga segamini, nii et korterinaabrit oleks hädasti appi tarvis. Pealegi nõuaks see ettevõtmine terve päeva.

Oskad tõesti häid ettekäändeid leiutada, ütles Kim endale ja valis Bridgeti numbri.

Tühja kah, ta peab ju oma kolledžielust rõõmu tundma, mitte asjalikkust treenima.

Peaasi, et ta ei püüa ajalooreferaadi kirjutamisest kõrvale põigelda.

Seda ei juhtu, tõotas ta endale telefonikutsungeid kuulates. Ta ärkab hommikul vara ja läheb otse raamatukogusse. Saagu mis saab. Ta paneb äratuskella...

"Halloo?"

"Bridget?"

"Kim! Kuidas sul läheb? Kas kõik on hästi?"

"Kõik on hästi." Oli südantsoojendav kuulata liini teises otsas sõbratari päikeselist häält. "Kuidas sul endal läheb?"

"Suurepäraselt! Mul on nii hea meel, et sa mu kätte said. Jõudsin äsja sööklast tagasi ja pidin minema puhkeruumi sõpradega kohtuma."

"Kas sa lähed välja?" küsis Kim üllatunult.

"Jah, siiasamasse kohvikusse. Mu sõber Douglas töötab seal."

"Su *sõber* Douglas? Kas ka Grant peaks sellest teadma?" nöökas Kim.

"Seda muidugi. See veel puuduks. Ma lähen temata hulluks, Kim. Veel ainult paar kuud..."

"Siis tuleb ka tema kooli."

"Ma mõtlesin hoopis seda, et veel paar kuud ja ma sõidan jõuludeks koju. Aga jah, pärast seda tuleb ta koos minuga siia..."

Kimi meelest kõlas sõbratari hääl veidi kahtlevalt. "Kas sa ei usu, et ta tuleb tõesti Seattle'isse?" küsis ta Bridgetilt.

"Ei, tuleb kindlasti, aga... Ma loodan lihtsalt, et ta pääseb jaanuaris minema."

"Mida sa sellega tahad öelda?"

"Ta ema on ikka veel tõeline närvipundar. Grant on tema pärast kohutavalt mures. Ema teeb pööraseid asju, näiteks keerab pliidi sisse ja unustab, või jätab võtme koju ega pääse majja. Grant kardab, et ema jääb temata hätta."

"Grant on hirmus kohusetundlik," tähendas Kim. "Oli juba enne, kui see juhtus. Ta peaks kas või kordki ainult iseenda pärast muretsema."

"Kim, ta ei jäta oma ema niimoodi maha. Kas sina seaksid ennast esikohale ja jätaksid Suzy hätta?"

"Ega vist jätaks, ei." Kim adus, et tema hääl kõlas kõhklevalt ning ta kortsutas kulmu.

Kas ta siis *jätaks* ema hätta?

Ta tahtnuks mõelda, et on niisama isetu ja hoolitsev nagu Grant, kuid polnud selles kindel ning pani seda endale pahaks.

Bridget ohkas. "Ma loodan vaid, et Granti ema võtab end varsti kokku. Ma ütlesin Grantile, et ta ema peaks tööle minema, et tal oleks päeval tegemist..."

"Kuule, kui juba tööst juttu tuli," segas Kim vahele, "siis arva ära, kes läks muusikapoodi müüjaks."

"Kes?"

"Mina!"

"Kas tõesti? Ma arvasin, et sa ei lähe õpingute ajal tööle."

"Mina samuti, aga..." Kim vakatas, enne kui jõudis Bridgetile kadunud koolikotist rääkida.

See kõlaks ju nii vastutustundetult. Bridget tahaks kindlasti teada, kuidas ta võis kaotada midagi nii suurt ja tähtsat ning Kimile tundus, et sõbratar ei jääks rahule vastusega *sest ma olin maani täis.*

Seepärast mõtles ta ringi ja kuulis end lausuvat: "Üks hästi tore kutt pakkus mulle töökohta ja ma mõtlesin, et oleks vahva temaga koos töötada."

"Kas tõesti? Kes ta on?"

"Ah, on üks noormees... Minu ajalookursuselt."

"Kas sa oled temaga väljas käinud?"

"Õigupoolest mitte..."

Õigupoolest mitte? Mis sa sonid? Sa pole Joega väljaminemisele ligilähedalgi ega tahagi seda!

"Mida sa siis ootad?" päris Bridget.

"Ma ainult... Kuule, kas sa tead, et Cameron on armunud?"

Kim tõdes, et oskab juba päris hästi juttu mujale viia – mis polnud küll tingimata imetlusväärne oskus.

"Jah, ma rääkisin temaga ükspäev," vastas Bridget. "Paistab, et Tad on päris meeldiv noormees. Ütlesin Cameronile, et kutsugu Tad jõuluks külla, et ka meie näeksime teda."

"Mida ta ütles?"

"Et ootab ja vaatab. Ta polnud kuigi veendunud, et Tad on tal jõulude ajal veel alles. Minu arvates tülitsevad nad päris palju."

"Mitte nagu sina ja Grant," ütles Kim. "Teie kaks rikute kõigi teiste isiklike suhete lootused ära, sest olete nii õndsalt õnnelikud."

"Pole me midagi *õndsad*," tõrjus Bridget naerdes.

"Ah, jutt või asi, Bridget!"

"Hea küll, me oleme õndsalt õnnelikud. Vähemalt siis, kui oleksime koos. Aga seda ei juhtu enne detsembrit."

"Kas sul on võimalik tänupühaks koju tulla?"

"Ei ole. Ma ei jaksa lennupiletit osta, aga maad mööda oleks liiga pikk tee."

"Küsi vanematelt laenu," andis Kim nõu, teades, et ehkki Mundyde majapidamises oli rahaga kitsas, püüdsid Bridgeti vanemad oma lastele võimalikult paljut lubada. Kõigile seitsmele.

"Ma ei saa," ütles Bridget. "Nad said hiljuti teada, et Elizabeth vajab hambaklambreid ja Cory arvatavasti samuti. Praegu ei saa ma ema-isa kuuldes rahast iitsatadagi, ilma et süda hakkaks kohe valutama."

"Tüüttav tunne."

Kimi mõtted läksid jälle kadunud isale Thomas Kryszkale.

Kus ta on. *Kes* ta on? Kas ta on pisutki Kimi moodi?

Talle meenus, et Bridgeti isal ning mitmel õel-vennal on punased juuksed ja tedretähnid. Ning kuidas Cameronis, kelle isa oli mustanahaline ja ema valge, peegeldus mõlema vanema näojoonte eksootiline segu.

Kas temal, Kimil, on isa nina ja silmad?

Ema omad polnud need kindlasti. Suzy nina oli terav – ta ise naljatas alati, et profiilis meenutab see kolmnurka – ning tema silmad olid pruunid, mitte rohelised nagu Kimil.

Kim oli pärinud ema juuksevärvi ja hapra kehaehituse, aga mitte tema sihvakaid käsi-jalgu.

Mis tunne oleks, mõtles ta, näha meest, kellelt oli pärit pool tema geneetilisest koostisest? Kas Kim tunneks temas iseenda ära?

Ühtäkki täitis teda äge igatsus isa üles otsida.

Mitte temaga kohtuda...

Lihtsalt...

Ta üles otsida.

Teda näha.

Temal ei tarvitsegi mind näha, ütles ta endale. *Ma võin lihtsalt välja uurida, kus ta elab, mööda sõita või märkamatult läheduses passida, et talle pilku heita…*

Taevake, mis temaga on?

Ta läheb härdameelseks. Kuidas ta üldse tuleb niisugusele mõttele, et varitseb võõra mehe maja juures ja loodab teda aknast näha? Kimil veab, kui teda piilumise eest ei arreteerita.

"Kim?" küsis Bridget.

"Jah?"

"Ma küsisin, miks sa reede õhtul kodus oled. See pole kuigi kimilik."

"Seda küll. Ma olin lihtsalt kole väsinud," vastas Kim ausalt, taibates, et kogu keha on tõepoolest nagu läbi klopitud.

Ta tahtis üksnes voodisse roomata, teki üle pea tõmmata ja magada.

Just seda ta tegigi, pärast seda, kui oli veel ivake aega Bridgetiga lobisenud.

Pühapäeva hommikul Tamburiinimehe kauplusse jõudnud, avastas Kim, et ta töötab päev läbi koos Joega.

Ta polnud noormeest reedesest ajalooloengust peale näinud. Noormees oli värskelt puhtaks küüritud ja klanitud nagu alati ning kandis helesinist õhukest päevasärki ning puhtaid pressitud teksaseid.

Kimi rebestasid vastakad tunded: soov, et noormees

meeldiks talle, ning ärritus, et too rõivastub nii läbimõeldult, tema ise aga, nagu juhtub.

Tal olid üll Monica pikk kitsas must seelik – liiga kitsas, sest korterinaaber oli nii nääpsuke – ja Beryli hea valge pluus, mis oli tsipake suur. Vähemalt tema enda mustad nöörsaapad sobisid, ehkki üks pael oli keskelt ohtlikult viledaks kulunud ja läheb arvatavasti enne päeva lõppu katki.

Joe oli kaupluse ees ja tervitas teda sõbralikult: "Hei, võõras! Kuidas läheb?"

"Ei saa kiita," kostis Kim tõredalt.

"Mis lahti on?" Noormees jättis kõnnitee pühkimise ja vaatas tütarlapsele ootusärevalt otsa.

See, et praegu on sama hästi kui kukelaulutund, mul on põrgulik pohmakas ja ma ei taha sugugi rõõmsat naeratust näole manada ega päev otsa CD-sid müüa.

Aga ta ütles vaid: "Olen lihtsalt väsinud."

"Kas käisid eile õhtul väljas?"

"Jah."

"Küllap oli sul lõbus, kui oled ka tegelikult niisama loppis, nagu välja näed."

"Jah," kostis tütarlaps napilt. "Oli väga vahva."

See polnudki päris vale. Peol oli olnud tõesti päris vahva, enne kui Jake ilmus platsi. Kim oli temast terve tunni kõrvale hoidnud ning sellele järgnenud tunni kurtnud Berylile, et Jack väldib teda ning kui jultunud see poiss on, et ei tee teda nägemagi pärast seda, mis oli nende vahel nädal tagasi juhtunud.

Mis see ka polnud.

Lõpuks, just siis, kui Kim oli otsustanud Jake'iga rää-

kima minna, nägi ta, et noormees läheb ära, käsi ühe tema külge klammerduva joobnud tütarlapse piha ümber.

Pärast seda oli Kim surmapõlgavalt mitu napsi hinge alla visanud, nalja pärast, ja et Jake'i unustada.

Järgmine, mida ta mäletas, oli see, et Beryl hoidis ta juukseid, kuni ta kuskil peomaja ja kodu vahel pöösastes oksendas.

See polnud üldse vahva.

Jake'i polnud tal õnnestunud unustada. Millegipärast tõmbas teda alati hullupööra nende noormeeste poole, keda ta ei saanud. Vähemalt väitis seda Beryl.

Võib-olla oli see tõsi.

Võta või näiteks Joe. Kui Kim oli arvanud, et noormees kutsub teda välja, oli ta tundnud tõrget. Kuid Joe polnudki teda kutsunud ja Kim oli tundnud tõmmet.

Praegusel hetkel ei tundnud ta aga üldse midagi.

Peale väsimuse.

Ja pahuruse.

"Kuidas ajalooreferaat edeneb?" küsis Joe pühkimist jätkates.

Tütarlaps põrnitses vihaselt noormeest, kuid too ei vaadanud tema poole.

"Hästi," valetas Kim ning läks kauplusse, et viia teksajakk tagaruumi.

Tõde seisnes selles, et ta polnud referaati veel alustanudki, aga homme hommikul tuli see ära anda. Ta oli tõesti kavatsenud eile varakult tõusta ja sellega pihta hakata, aga oli reede õhtul unustanud äratuskella helisema panna. Seetõttu ärkas ta laupäeva hommikul veerand tundi enne töölemineku aega ning muretses nii kohutavalt hilinemise pärast, et tormas dušši võtmata kauplusse.

Muidugi oli ta päev otsa uimane ja tundis end räpasena.

Loomulikult polnud tal mitte kõige vähematki lusti pärast vahetuse lõppu raamatukogusse minna.

Ta oli hoopis koju läinud, kaua dušši võtnud ja enne pidu klaasi veini juures mõnulenud.

Nüüd, mil kõhus eilsest õhtust ikka veel keeras, kahetses ta nii veini kui sellele järgnenud õlut ja kangeid napse. Tavaliselt oli ta küllalt arukas, et erinevaid napse mitte segada, aga miskipärast oli aru peol kuhugi kadunud.

Seda kippus viimasel ajal üleliia tihti juhtuma.

Tjah, otsustas Kim, täna püsib ta kainena. Ja kohe pärast vahetuse lõppu läheb ta raamatukogusse referaadiga töötama.

Joe oli kassas, kui Kim läks kaupluse eesossa tagasi. Noormees tõstis korraks pilgu kassasahtlilt. "Kas sa oleksid nii hea ja pistaksid need reklaamid kottidesse?"

Tütarlaps vaatas letil kõrguvat reklaamlehtede virna ja määratu suurt kastitäit Tamburiinimehe plastkotte põrandal.

"Kas need kõik?" küsis ta.

Joe noogutas ja luges dollarilisi kokku.

Kim kortsutas kulmu. Kelleks see kutt end õige peab, et niimoodi käsutab? Kimi ülemus on ju Vince. Ja Vince'i pole praegu kohal.

"Pärast," ütles Kim ja läks kassetisektsiooni märgistusega ROKK.

Joe tõstis pilgu. "Kuhu sa lähed?"

"Ma märkasin eile, et kassetid on korrast ära," valetas Kim. "Sean nad tähestiku järjekorda."

Joe üksnes kehitas õlgu.

Ilmselt oletas ta, et tütarlaps tuleb kohe kotte täis toppima.

Tal polnud aimugi, et Kim oskab väikesi ülesandeid tohutult üles puhuda. Gapis töötamise ajal võis ta õhtu otsa müügilauda otseks kohendada, jättes nii hõivatud mulje, et omanik ei palunud tal tualetti küürida ega andnud muid vastikuid ülesandeid.

Kui ta oli kassettidega lõpetanud – tegelikult leidis ta ainult kaks, mis polnud päris õiges kohas –, oli lõunavaheaeg peaaegu käes.

Enam-vähem.

Keskpäev oli möödas ja ehkki ta oli ainult natuke üle tunni tööl olnud, tundis ta end igati valmina sigareti ja kehakinnituse jaoks.

Ta läks Joe juurde, kes oli äsja ühe ostu kassast läbi löönud, ning ootas, sellal kui noormees naljatas lahkuva kliendi, noore emaga, kel oli kaks vinguvat jõnglast sabas.

Kim seisis kõrval ning mõtles, et Joe ei tohiks abielunaistega flirtida. Kas ta siis ei näe, et see jõllitab teda nagu mõnd noort lõbupoissi? Kas ta pidi tingimata pluusivarrukad üles käärima, nii et tugevad päevitunud käsivarred jäid paljaks? Kas ta peab alalõpmata muhedalt naeratama, nii et valged hambad välguvad?

Lõpuks oli naine läinud ja Joe pöördus küsivalt Kimi poole: "Mis on?"

"Lähen Hopi ja toon üht-teist lõunasöögiks. Kas tahad ka midagi?"

Joe ei vastanud ja Kim arvas juba, et ta ei kuulnud.

Kui aga tütarlaps avas suu, et korrata, lausus noormees mõtlikult: "Kim, su lõunavaheaeg pole veel käes."

Kim kortsutas kulmu. "Kuidas nii?"

"Sa oled siin olnud ainult tund aega. Seitse on veel ees. Kui sa võtad oma lõunatunni praegu välja, kuidas sa end siis kell neli tunned?"

"Kindlasti hästi," ütles Kim, mõeldes, et teeb kell neli lihtsalt uue vaheaja kui tarvis.

"Parem oota veidi," soovitas Joe hulluksajavalt leebelt.

"Mida sa sellega tahad öelda?"

"Seda, et ette on nähtud ainult üks lõunatund ja kui võtad selle praegu välja, pole sinust hiljem kasu. Arvestades seda, et sa näed niigi loppis välja."

"Jessas, suurim tänu! Kui ilus kompliment."

"Ma mõtlesin sellega "väsinud", Kim."

"Ma *olengi* väsinud. Pean istuma ja jooma tassi kohvi." *Ja suitsetama ühe sigareti.*

Seda ta Joele ei ütle. Noormees vist ei teadnudki, et ta suitsetab. Millegipärast ei tahtnud Kim, et ta seda teada saaks.

Paistis, nagu tahaks Joe midagi öelda, kuid Kim pahvatas: "Ja muide, mis ajast sina mu boss oled?"

"Kui Vince'i pole, vastutan kaupluse eest mina."

"Kes seda ütleb?"

"Vince." Joe ei lausunud seda sugugi üleolevalt, vaid nagu tähtsat teavet jagades, ent millegipärast ärritas see Kimi veel rohkem.

"Ma töötasin eile kogu päeva koos Vince'iga," teatas Kim jahedalt, "ning ta ei maininud poole sõnagagi, et pean tema äraolekul sinule alluma."

"Kui tahad talle helistada ja järele küsida, siis lase

käia," ütles Joe õlgu kehitades. "Ta kodune number on kleebitud tagaruumi telefonile."

Kim kõhkles, teadmata, mida selle peale kosta.

Ta teadis, et Joel on arvatavasti õigus. Küllap ta *jäetigi* kaupluse eest vastutama. Ja küllap *oli* Vince seda talle öelnud.

Kim laskis ta jutu ühtelugu ühest kõrvast sisse ja teisest välja, sest oli avastanud, et Vince on lobamokk.

Kim ei sallinud lobamokki, eriti siis, kui ta tahtis oma mõtteid mõlgutada – nagu eile.

Eile, kui tema mõtted olid millegipärast lakkamatult tegelnud ammukadunud isa – ei, spermadoonoriga.

"Kim...?" ärgitas Joe.

"Ükspuha," kostis tütarlaps napilt. "Kui ütled, et vastutad kaupluse eest, küllap sa siis ka vastutad. Pean vist laskma sul kamandada."

"Ma ei kamanda sind."

"Kas tõesti? Topi kotid täis, ära mine lõunale," ahvis tütarlaps – ta ei teinud Joed küll päris täpselt järele, sest noormees oli rääkinud palju lahkema tooniga.

Aga näägutamine jääb näägutamiseks, mõtles Kim kangekaelselt.

Joe silmitses teda viivu.

"Ära siis pane reklaame kotti, kui ei taha," ütles ta lõpuks. "Kui Vince pärastpoole tuleb, käsib ta sul niikuinii seda teha. Ja usu: kui sa tahad lõunale minna, siis ole lahke. Ma saan praegu pool tundi ka sinu meeldiva seltskonnata hakkama."

Joe ei tõstnud häältki, aga tema ilmest oli selge, et tal oli Kimist kõrini.

Noh, see tunne oli vastastikune.

"*Tore*! Sel juhul lähen ma nüüd lõunale," viskas tütarlaps ja suundus ukse poole.

Loomulikult valis saapapael lõplikuks läbikulumiseks just selle hetke, katkes järsku ning takerdus teise jala alla. Kim komistas ja oleks äärepealt käkaskaela põrandale lennanud, kuid Joe haaras tal käest.

"Ega sa haiget saanud?" küsis ta.

"Ei." Tütarlaps rapsas käe noormehe haardest vabaks ja läks alandatult minema.

Ta hingas eredas oktoobripäikeses vapustatult välja.

Mis talle küll sisse oli läinud?

Joe viis mind niikaugele, ütles ta endale. *Ta oleks pidanud järele andma.*

Ah, ta ei hakka end sellega vaevama. Küll Joe sellest üle saab.

Ta oli teinud paar ebakindlat sammu Hopi poole, püüdes lahtist saabast kõigest väest jalas hoida, kui talle meenus, et oli jätnud maha teksajaki, mille taskus olid sigaretid ja need paar dollarit, mis tal oli õnnestunud eile Berylilt laenata.

Tore.

Nüüd peab ta tagasi komberdama.

Või edasi minema, ütles riuklik hääleke.

Ta püüdis sellest mitte välja teha, seisis kõheldes kõnniteel ja püüdis uhkust alla neelata, et uuesti poodi minna, Joest mööda kõmpida ja oma jakk võtta.

Aga hääleke muutus üha tungivamaks.

Ära paku talle seda rahuldust, et näitad välja, kuidas ta ajas sind segadusse. Lihtsalt kao siit. Las imestab, mis sinuga juhtus.

Mõte sellest, kuidas Joe aina ootab tema tagasitulekut, oli nii mõnus, et Kim hakkas otsekohe edasi minema.

Üle tee.

Mööda tänavat edasi.

Ümber nurga.

Niipea, kui ta oli Tamburiinimehe peegelklaasist akendest küllalt kaugele jõudnud, laskus ta kummargile ja sidus katkise paela kokku.

Siis kõndis ta edasi.

Ta oli juba poolel koduteel, kui enesega rahulolu hajus ja asendus...

Kabuhirmuga.

Mida ta ometi teeb?

Ei tohi töökohti ninaga pilduda.

See töö ju ei meeldi sulle, ütles ta endale. *Sul on vastik puhkepäevahommikuti nii varakult tõusta.*

Töö tõttu polnud ta saanud kirjutada isegi ajalooreferaati, mis tuleb homme esitada.

See, mis segab koolitööd, ei saa olla hea asi, arutles ta.

Pealegi polnud ema tahtnud, et Kim õpingute ajal töötaks. Ta oli tahtnud, et tütar keskenduks õppimisele.

Kim aina kõndis kodu poole ja rahustas end, et toimib õigesti.

Aga raha? kisendas üks hääleke ta peas – palju ärritavam ja visam kui see, mis oli soovitanud Tamburiinimehe selja taha jätta.

Raha tuleb lihtsalt mõnel teisel viisil saada.

Võib emale helistada. Ehk jääb tal õhtukleidi ostmisest natuke üle.

Ei! Sa ei nuia Suzylt raha.

Noh, ta võib otsida ka teise töökoha, mis nõuab vähem aega ja mille eest makstakse rohkem kui miinimumpalka. Seekord otsib ta hoolsamalt ja on valivam. Võibolla leiab ta midagi õhtutundideks, et ei tarvitseks nii varakult tõusta. Näiteks ettekandjaameti.

Aga arved? nõudis hääl. *Need tuleb kohe ära maksta. Ja õpikud?*

Tamburiinimehes töötatud mõne päeva eest on tal saada üle saja dollari.

Aga ta ei saa tagasi minna ja seda Vince'ilt välja nõuda.

Või saab?

Ei, kindlasti mitte.

Kui ta sealt niimoodi jalga laseb, siis ei saa.

Ehk muuta meelt?

Ei, tagasiminek ei väära vaeva, mõtles ta kella vaadates. Ta oli ära olnud juba peaaegu pool tundi. Kui ta ükskord tagasi jõuab, on juba hilja teha nägu, nagu poleks midagi juhtunud. Isegi kui Kim leiab oma hilinemise kohta mingi seletuse, on Joe tema peale pahane ja käitub temaga üleolevalt.

Ei, ütles Kim endale, *on liiga hilja.*

Ilmselt oli ta töölt ära tulnud.

Selle käigus oli ta jäänud ilma jakist, kümnest dollarist ja avamata Salemi pakist.

Rääkimata kolme päeva palgast.

Hea küll, Kevinile maksmisega võib veidi viivitada.

Ka uusi õpikuid ei pea kohe ostma. Küll ta õpib hiljem järele.

Peab vaid kähku otsima uue töökoha, kus makstakse rohkem.

Kui raske see ikka võiks olla?

Tamburiinimehe kauplusse oli ta ju kahe sekundiga tööle võetud.

Uue koha leidmine ei võta mingit aega.

End palju paremini tundes lisas Kim sammu ja läks kodu poole. Selleks ajaks, kui ta sinna jõudis, oli tema süda kerge ning ta teadis, et on jälle vaba...

Vähemalt ajutiselt.

KUUS

Läks nõnda, et Kim ei jõudnudki sel pärastlõunal oma ajalooreferaadi kirjutamiseni.

Ta vaatas hoopis Greggi ja Phili pool Chicago Bearsi mängu, tundis mõnu sellest, et on seal koos kõigi sõpradega, sööb ohtra kattega pitsat ja ergutab meeskonda valju kisaga, selle asemel et Tamburiinimehes kotte täita.

Teda ei häirinud isegi pahase Vince'i jäetud kolm teadet automaatvastajale.

Ei häirinud, sest ta veenis end, et Vince saab sellest üle ning tema, Kim, oli toiminud õigesti. Ta ei kavatsenudki tagasi helistada.

Ka pühapäeva õhtul ei hakanud Kim ajalooreferaati kirjutama.

Mis mõte sel oleks?

Enam polnud mingit võimalust, et ta jõuaks esmaspäevahommikuseks loenguks materjali kogutud ja terve referaadi valmis kirjutatud.

Järelikult jääb ta selle esitamisega jälle hiljaks.

Ja kui referaat jääb hiljaks, siis peab see vähemalt olema hea.

Referaat ei tule eriti hea, kui ta viskab selle ülepeakaela valmis.

Ta otsustas istuda kogu esmaspäeva raamatukogus ja sellega vaeva näha.

Ainult et...

Ainult et Kevin oli pühapäeva hilisõhtul jälle veearve jaoks raha küsinud.

Noormees näis väga vihane, kui Kim ütles, et tal pole seda. Nii Beryl kui Monica olid väljas, niisiis ei saanud ta neilt laenu paluda, isegi kui neil oleks vaba raha, milles ta kahtles.

Ja Suzylt ta raha *ei küsi*.

Mitte mingil juhul.

Niisiis oli ta Kevinile lubanud, et otsib võimalikult ruttu töökoha.

See tähendab esmaspäeval.

See tähendas, et loengute kuulamise *või* raamatukogus referaadi kirjutamise asemel läks Kim ajalehekuulutusi uurima, et tööd leida.

Mõistagi vajas ta pühapäevast lehte – kõik teadsid ju, et pühapäevane kuulutusteveerg on ainus, mida tasub uurida.

Kaks tundi pärast otsingute alustamist oli ta selgeks saanud, et esmaspäeval ei müüda mitte üheski ajalehekioskis, rohupoes ega supermarketis pühapäevaseid ajalehti.

Igal pool, kuhu ta läks, vaadati teda niisuguse pilguga, nagu oleks ta eilset Summervale Tribune'i otsides napakas. Mõnes kohas oli isegi *tänane* number läbi müüdud.

Kim pidas aru, kas lood olnuks teisiti, kui ta oleks hakanud otsima varahommikul, mitte praegu, pärastlõunal.

Ta oli lubanud endal kaua magada, mida ta tõesti vääris pärast varast tõusmist ning laupäevast ja pühapäevast töölkäimist. Kui ta viimaks korterist välja läks, oli kell juba tublisti üle kaheteistkümne.

Nüüd oli peaaegu kolm. Päev hakkas lõppema, aga temal polnud ikka veel õnnestunud eilseid kuulutusveerge kätte saada.

Ta otsis *igalt poolt,* kaasa arvatud kaua avatud kauplusest, mis asus Tamburiinimehest kaks maja eemal. Loomulikult oli ta vaadanud, ega Vince'i näha ole, enne kui sööstis poodi ja tühjade kätega jälle välja.

Üle ei jää muud, otsustas ta, kui koju minna. Jalad valutasid suurest käimisest ning pealegi oli tal kõht tühi. Muidugi pole ka kodus süüa.

Ta kõndis edasi, möödus mornilt kohaliku raamatukogu väikesest haruosakonnast, mis paiknes peatänava vanamoeliselt omapärases Victoria ajastu majas, kui teda tabas vaimuvälgatus.

Talle tuli pähe, et raamatukogus võib eilne ajaleht olemas olla – kui mitte paberil, siis vähemalt mikrofilmil.

Ta läks sisse ja sai meeldivalt keskealiselt meesraamatukoguhoidjalt suure rõõmuga teada, et neil on pühapäevane Tribune tõesti olemas. Raamatukoguhoidja juhatas Kimi lugemissaali, hubasesse alkoovi, kus oli kunagi ilmselt olnud väike salong. Seal olid kamin ja raske simsikell, mis tiksus meeldivalt taustaks, nii et Kimi tuju tõusis.

Ta istus üllatavalt mugavale toolile ja lehitses kuulutusi.

Meeleolutõus osutus lühikeseks.

Näis, et mitte keegi Summervale'is ei vaja töökat tudengineiut *mitte ühessegi ametisse*...

Välja arvatud saatjaks.

Päris mitmed kuulutused olid enam-vähem järgmised:

Saage tuttavaks võrratute meestega raha eest!

Ent Kim teadis, mida *see* tähendab. Keskastme koolis oli ta lugenud "Mayfloweri madamit" ning teadis väga hästi, et saatjad pidid tegema palju enamat kui ainult kohtamas käima.

Prostitutsioonini ta küll ei alandu. Isegi *tema* ei ole nii meeletu ega meeleheitel.

Veel.

Ta toetus heitunult toolileenile ja pidas aru, mida nüüd teha.

Ta vaatas hajameelselt toa vastasseina ning hoomas järsku, et silmitseb Chicago ja selle eeslinnade telefoniraamatut.

Teiste piirkondade telefoniraamatutega ühes reas seisva paksu raamatu seljale trükitud sõnad lausa kargasid talle silma.

Seda tuiutades mõistis Kim, et võib kohe praegu välja uurida, kas Thomas Kryszka elab Chicagos või mitte.

Kas sa ikka tahad seda teada? küsis ta endalt.

Jah.

Ta tahtis seda *hullupööra* teada.

Miks? Mida sa selle teadmisega peale hakkad?

Kui ta leiab Thomas Kryszka nime, kas ta ilmub siis tõesti tema lävele ja teatab, et on tema kauakadunud tütar?

Mitte mingil juhul!

Vähemalt...

Mitte Suzyga nõu pidamata.

Ta arutas seda mõttes. Võib-olla helistada emale ja öelda, et on leidnud oma isa – *mitteisa*, spermadoonori – ja tahab temaga ühendust võtta.

Suzy ei satu sellest kindlasti vaimustusse.

Aga *miks* ta vaimustusse ei satu?

Kas ta kardab, et mees, kes polnud tunnistanud tütre olemasolu kaheksateist aastat, teeb talle haiget?

Või sellepärast, et isa *ei tea* tema olemasolust?

Kim murdis pead tervelt minuti või kaks, arutas mõttes läbi viimase kui võimaluse, mis pähe tuli. Ükski ei tundunud kuigi paljutõotavana.

Kuidas Kim ka ei püüdnud, ta ei suutnud kujutleda, et ema annaks oma õnnistuse ja julgustaks teda Thomas Kryszkat üles otsima, ükskõik kas ta siis oli talle isale rääkimise suhtes valetanud või mitte.

Ema oli teda alati toetanud ning hoolitsenud selle eest, et tütre iga vajadus või soov saaks täidetud.

Kuidas võiks ta ema solvata?

Ta ei suuda seda teha.

Niisiis läks Kim raamatukogust ära, ilma et oleks telefoniraamatu poole tagasigi vaadanud.

Ta otsustas selle mõtte igaveseks peast visata.

Suzy helistas esmaspäeva õhtul.

"Ega sul minu pärast midagi pooleli jäänud?" küsis ta.

Ainult voodis lesimine ja lakke vahtimine, mõtles Kim mõrult.

"Ei," ütles ta emale, "ma ei teinud midagi."

"Kas sul on kõik korras?"

Ema taipas alati, kui midagi oli halvasti. Kim sundis hääle rõõmsaks. "Kõik on korras. Aga sul?"

"Ma tahtsin sulle pulmapeost rääkida."

"Ah jaa! See toimus laupäeval, eks? Kuidas oli?"

"Võrratu, Kim. Pakuti krevetikokteilsalatit ja homaarisaba ning pärast õhtusööki veeretati serveerimislauda ringi ja igaüks võis võtta, missugust jooki aga soovis – mina jõin muidugi Kahluat, sa ju tead, kuidas ma seda armastan – ning orkester mängis ja puha."

Ema rääkis hingetult ja lausa pulbitses vaimustusest.

Kim püüdis õhinat üles näidata. "Mul on väga hea meel, et sul oli lõbus, ema. Kuidas Gary ka oli?"

"Võrratu. Suurepärane tantsija ning niisugune mees, kes teeb sulle ukse lahti, mitte nagu mu kaks endist kaasat. Las ma mõtlen, Tony oli ka seal..."

"Kes on Tony?"

"Minu boss... Gary onu," lausus ema häälega, mis ütles Kimile, et ta pidanuks seda teadma.

"Ah jaa. Kas tal oli lõbus?"

"Ma ütleksin, et jah. Iga kord, kui ma teda nägin, rüüpas ta muudkui šampanjat ja vedas vaese pruudi tangot tantsima. Siis vehkis ta solisti mikri sisse ja laulis pruudile serenaadi "Niisugune, nagu sa täna oled." Jube hääl!" Suzy naeris. "Ta oli sarv nii mõnusasti soe, et ma mõtlesin, et ei teeks paha paluda mõni päev puhkust. Palgalist."

"Ja...?"

"Ja tema andiski!"

"Ema, see on tore!"

"Nii et ma tulen sulle sel nädalal külla, Kim! Kas kolmapäev sobib?"

Kim neelatas. "Sobib küll."

"Kas kindlasti?"

"Täitsa kindlasti."

"Su hääl ei kõla sedamoodi."

"Ema, loomulikult ma tahan, et tuled mulle külla. Ma igatsen su järele kohutavalt," ütles Kim ja see oli ka tõsi.

Ta ei saanud aga öelda, et tema elu on üks suur segapundar, ega tahtnud ka, et ema sellest teada saaks. Suzy hellitas tema suhtes nii suuri lootusi ja töötas rängalt, et saata tütar Summervale'i.

Mida ta tunneks, kui saab teada, et Kim pillub kõik kergekäeliselt üle parda?

Teisipäeva õhtul istusid Kim, Beryl ja Monica köögilaua ääres, sõid Häagen Dazsi jäätist ja kirusid mehi, kui kõlas sumin.

"Uksekell," ütles Kim. "Alt ukse oma."

Seda ei kasutatud kunagi. Enamik nende tuttavaid tuli otse üles korteriukse taha ja vaid mõni üksik vaevus koputama.

Kõik kolm vahetasid pilke.

"Ma lähen ja teen lahti," ütles Monica ja hüppas püsti. "Võib-olla on see Kevin."

"Seda muidugi. Ta ju elab siin. Tema hakkab sul nüüd väljas seisma ja kella helistama," tähendas Beryl Kimile.

Mõlemad teadsid, et Monica põeb Keviniga riidu-

minekut, mispeale noormees oli ristinud teda ilge sõimunimega ja tormanud korterist välja.

"Kui see ongi Kevin," ütles Kim, viskas jäätiselusika kõrvale ja süütas sigareti, "siis ei tohiks Monica teda sisse lasta. Visaku talle asjad näkku ja saatku kus see ja teine."

"Seda ta juba ei tee. Ta armastab Kevinit."

"*Meie* peaksime seda tegema. Meie ei armasta teda."

"Ta isegi ei meeldi meile," nõustus Beryl.

"Tead, see on tõsi." Kim sai hästi aru, et Kevin pole meeldiv inimene. "Mida Monica küll temas näeb?"

"Kes teab? Eriti pärast seda möödunud semestri krediitkaardi sigadust," sosistas Beryl.

"Mis krediitkaardisigadust?"

"Tss. Ta tellis Monica teadmata tema American Expressiga J. Crew'st ja J. Petermanist igasugust kaupa."

"Kas Monicale?"

"Kas teed nalja? Millal on Kevin Monicale midagi ostnud, olgu või *Monica enda* raha eest?"

"Mis juhtus, kui Monica sai sellest teada?"

"Kevin ajas tagasi. Lõpuks tunnistas ta üles ja ütles, et oli olnud purupurjus ning tahtnud nalja teha. Ta lubas kauba tagasi saata."

"Hea nali. Hahaa," ütles Kim vähimagi naeruisuta. "Kas saatis?"

"Ei."

"Kes maksis arve kinni?"

"Monica ei öelnud. Ta lööks mu maha, kui saaks teada, et ma rääkisin sellest sulle. Ta võttis minult vaikimisvande."

"Kas ta seepärast ongi krediidivõlgnike nimekirjas ega saa ühtki kommunaalmakset oma nimele võtta?"

"Ilmselt küll."

"Võib-olla peaks Kevini tõesti välja viskama?" küsis Kim. "Me ei talu teda ja teame, et teda ei saa usaldada."

"Aga Monica? Sa ju tead, et nad lepivad iga hetk ära," ütles Beryl, kiikas Häagen-Dazsi purgi põhja ja pistis sinna sõrme. "Kas soovid veel?"

"Kas see polegi tühi?"

"Paar tilka on veel järel."

"Eks söö ise ära," ütles Kim suuremeelselt ja vangutas Berylile pead. "Kui oled nii meeleheitel, eks osta veel üks."

Ta teadis, et Beryl, see õnneseen, oli saanud pärastlõunal isalt tšeki. Ta oli nii kena, et tegi Monicale ja Kimile Subways õhtusöögi välja, millele järgnes retk ööpäevaringselt avatud kauplusse, kust nad ostsid jäätist, mitu šokolaaditahvlit ja paki topelttäidisega Oreo šokolaadiküpsiseid.

Söök ja maius olid aidanud veidike täita seda tühja ahmivat kuristikku, mis oli Kimis viimastel päevadel aina süvenenud.

Aga mitte täielikult.

Ta tajus ikka masendavat tühjustunnet ega saanud sellest kuidagi üle. See tunne oli nii rusuv, et ta polnud suutnud millelegi keskenduda – ei referaadile, tööotsimisele ega isegi korteri koristamisele, ehkki seda oleks hädasti vaja olnud. Magamistoa riidekapi põrand oli hiirejulki täis.

"Ma ei tohi rohkem süüa," ütles Beryl. "Ma olen dieedil."

Kim kergitas kulmu, kuna Beryl limpsis parajasti sõrmelt kleepjat sulanud šokolaadi.

"See ei loe," ütles korterinaaber.

"Täpselt nagu ei loe vahustilabade limpsimine, kui teed koogitaignat," tuletas Kim meelde, mõeldes keskkooli kodundustunnile, kus nad mõlemad olid käinud.

"Said minust aru."

"Ee, Kim?" Lävel seisis Monica. "Keegi tuli sinu juurde."

Kim puhus sigaretijoa välja. "Kes?"

"Mina." Monica selja taha ilmus Joe.

Kimi suu vajus ammuli.

Sekundiks – sekundi murdosaks – oli ta noormeest nähes tõesti elevil. Too kandis pruuni nahkjakki, mis tegi ta õlad uskumatult laiaks, ja teksaseid, mis liibusid reite ümber ja kotitasid pahkluudel, täpselt nagu Kimile meeldis.

Siis hoomas ta, et noormees ei naerata.

Ta silmitses vastikusega sigaretti tütarlapse käes.

"Mida sina siin teed?" küsis Kim, sundides end ükskõikselt rääkima.

"Tahtsin selle ära tuua," ütles noormees ning Kim märkas ta käes oma teksajakki.

"Oi... aitäh." Ta riputas jaki toolikorjule.

"Pealegi," jätkas Joe, "hakkasin ma sinu pärast muretsema."

"Muretsema? Miks?"

Joe köhatas kurgu puhtaks ning heitis rõhutatud pilgu Berylile ja Monicale, kes passisid põnevil nägudega.

"Lähme," ütles vihjest aru saanud Beryl Monicale järsult.

"Kuhu?" Monica oli kas hirmus hajameelne või hirmus uudishimulik – Kim ei osanud öelda, kummaga tegu.

"Tead küll... Välja," ütles Beryl talle.

Nad läksid, enne kui Kim jõudis protestida.

Tegelikult ei teadnud ta ka ise, mida tahab. Tülile Joega pole tingimata tunnistajaid vaja.

Ning ta *teadis*, et tüli tuleb. Noormees polnud ju tulnud sõbralikult kohvi jooma.

Tore, sest neil polnudki kohvi. Neil polnud midagi.

"Miks sa mu pärast muretsesid?" küsis tütarlaps valvsalt.

"Sest sa kadusid pühapäeva pärastlõunal jäljetult. Kas ma poleks siis pidanud muretsema?"

"Ei oleks." Kim tundis tahtmatult salajas kerget vaimustusvõbinat, et Joe oli *mures*, mitte tulivihane.

"Sul veab, et ma ei kutsunud politseid," jätkas noormees.

"Miks sa oleksid pidanud seda tegema?"

"Sa ei tulnud lõunavaheajalt tagasi. Kust mina pidin teadma, et sind ei röövinud mõni psühhopaadist sarimõrtsukas?"

"Jutt või asi! Summervale'is pole psühhopaadist sarimõrtsukaid. Me ei pane uksigi lukku."

"Väga arukas tegu," tähendas Joe ning Kim avastas oma meeldivaks üllatuseks, et noormees oskab pilgata.

"Lukk on rikkis," teatas ta.

"Veel parem," nentis noormees. "Miks te seda ära ei lase parandada?"

"Varsti laseme," luiskas Kim, mõeldes, et peab sellest korterinaabritega rääkima. Miskipärast polnud see tal seni pähegi tulnud.

Joe ohkas. "Ilmaaegu marssisid poest niimoodi mine-

ma, Kim. Ma tean, et sa said minu peale pahaseks, aga su tegu oli täiesti vastutustundetu."

Kimil polnud midagi öelda, sest ta teadis, et Joel on õigus.

"Vince sai maruvihaseks," lisas Joe.

"Ma ei kahtle selles."

"Ta ütleb, et sa oled vallandatud."

Päh, mõtles Kim, tahtes silmi pööritada, kuid siiski hoidudes sellest.

"Raputa tuhk ära," ütles Joe.

Kim pilgutas silmi. "Mida?"

"Sinu sigaret." Joe osutas sõrmega. "Sa puistad tuhka üle kogu laua."

"Oh."

Nagu oleks sel tähtsust. Laud kleepus ja oli toiduraase ning musti nõusid täis.

Siiski koputas Kim sigareti tühja jäätisenõusse, tõmbas veel ühe sõõmu suitsu kopsudesse ja vaatas Joele silma sisse, tahtes jätta endast trotslikku muljet.

"Ma ei teadnudki, et sa suitsetad," märkis noormees. "Mulle paistis, et tundsin su rõivastel lõhna, aga polnud kindel."

Kimil hakkas piinlik. Talle oli vastumeelt, et Joe oli avastanud temas midagi nii ebameeldivat.

Joe leidis, et Kim *haiseb*.

Issand, kui alandav!

Kas ta sellepärast ei olnudki Kimi välja kutsunud?

Keda see huvitab? protestis tüütu hääleke.

Sind, vastas Kim häälele. *Sa ei taha ju Joele vastik olla. Miks?*

Kes siis tahaks, et keegi – ükskõik kes – peaks neid vastikuks?

Muidugi polnud Joe niimoodi öelnud, aga Kim sai aru, mida ta silmas peab.

Ta tahtis noormehest võimalikult ruttu lahti saada, et ei tarvitseks siin istuda ja lasta end soovimatute emotsioonidega pommitada.

"Kuule, Joe," ütles ta tasakaalukalt. "See ei lähe mulle korda. Ma tegin Vince'i ja poega lõpu..."

Ja sinuga ka.

See väljaütlemata lause heljus nende vahel niisama selgena, nagu oleks ta seda valjusti lausunud.

"Miks?" küsis noormees. "Ma arvasin, et sa vajad tööd."

"Aga ei vaja."

"Siis ei vaja sa vist ka seda," ütles noormees ja lehvitas ümbrikku.

"Mis see on?"

"Su palgatšekk. Eile oli palgapäev. Vince palus selle sulle anda."

Tütarlast valdas kahetsus ning ta ei saanud kohe sõnu suust.

Kui hääl siis lõpuks kurgust välja pääses, oli see vaikne ja lämbuv. "Kas ta maksab mulle möödunud nädala eest?"

"Miks ka mitte? Sa ju töötasid, eks? Vince on aus mees."

Kim noogutas iseennast jälestades.

"Võta," sõnas Joe ja ulatas tšeki.

"Aitäh." Kim ei suutnud talle otsa vaadata.

"Kuidas jääb ajalooga?" küsis Joe.

"Mis sellega siis on?"

"Kas sa ei tule enam loengutele?"

"Muidugi tulen."

"Millal?"

"Homme," vastas Kim. "Mul oli eile hommikul kiire... Õppisin antropoloogia kontrolltööks."

Noormees ei vastanud, Kim tõstis pilgu ja nägi, et ta noogutab.

Mitte niimoodi, nagu usuks ta tütarlast.

Pigem niimoodi, nagu ei üllataks teda, et Kim oli talle jälle valetanud. Nagu oleks ta Kimis täielikult pettunud, aga oleks seda oodanud.

Järgnes vaikus.

"Joe," sõnas Kim hetk hiljem ja jäi vait.

"Jah?"

Tütarlaps kõhkles, teadmata ka ise, mida oli tahtnud öelda. Mis see ka oli, igatahes polnud see hea mõte – selles oli ta kindel. Pole tarvis hakata andeks paluma ega pihtima, kui segamini on tema elu läinud, ega abi paluma.

"Aitäh tšeki eest," ütles ta vaid vaikselt.

Joe ootas, just nagu vaataks ta, kas Kim lisab veel midagi.

Kui tütarlaps ei teinud seda, ütles noormees: "Võta heaks. Eks siis hommikul vist näeme."

"Jajah, küll me näeme," vastas Kim.

Ta ei saatnud Joed pilguga, istus vaid vaikselt laua ääres ja suitsetas, kuni noormehe sammud vaibusid.

Kui uks oli Joe taga sulgunud, leidis Kim ehmatusega, et mööda tema põski voolavad alla pisarad.

* * *

Kimi palgatšekk ei pidanud kaugeltki nii kaua vastu, nagu ta oli lootnud. Kui ta oli tagasi maksnud hiljuti Berylilt ja Monicalt laenatud raha ning tasunud Kevinile veevõla ja ka kaabeltelevisiooni arve, mis tahtis samuti jälle maksmist, nagu Kevin väitis, ei jäänudki suurt midagi üle.

Ema tulekuks oli vaja osta toidukraami – ei või ju jätta Suzyle muljet, nagu oleks tütar nälga suremas.

Selle asemel, et minna kolmapäeva hommikul ajalooloengule – mis olnuks niikuinii ebameeldiv, sest ta polnud oma referaati ikka veel valmis saanud –, läks ta hoopis kaubahalli ja ostis kõiki ema lemmiksuupisteid: mustikakoogikesi ja tortilja-juustu Doritosid. Ta oli ostnud koguni paberkäterätte ja karbi pabertaskurätte, mis oli neil päevil luksuse tipp.

Ta oli endale öelnud, et niipea, kui on toidukauba kokku ostnud, läheb ta raamatukogusse, et koguda materjali ja kirjutada referaat valmis. Ta teadis, et järgmise paari päeva jooksul, ema külasoleku ajal pole tal selleks mahti. Kui ta ennast hoolega kokku võtab, saab ta kogu kupatuse õhtuks, enne Suzy tulekut valmis.

Ent kui ta oli korterisse tagasi jõudnud ja hakkas toiduaineid tühjadesse köögikappidesse panema, adus ta, et köögis valitseb tõeline tohuvabohu. Säärast segadust ei julge ta küll emale näidata. Suzy polnud küll maailma parim majapidaja, kuid isegi temas ärataks see korter jubedust.

Kim tegi aknad lahti, et ruumi õhutada, pani stereoaparaadi mängima ja hakkas koristama.

Ta küüris, nühkis ja pühkis ning kasis isegi hiirejulgad põrandalt.

Selle töö käigus hakkas ta end paremini tundma.

Kes oleks võinud arvata, et kontimurdev füüsiline töö võib olla nii tugeva ravitoimega?

Ta lõi kogu korteri läikima, viimase kui nurga peale Kevini ja Monica toa, mis polnud tema rida.

Ta oli parajasti elutoas ja vahetas äsja lõppenud CD-d, kui kuulis korteri ust kriiksudes avanevat. Tulija polnud kindlasti mõni korterinaaber, sest nemad oleksid pikemata sisse astunud.

Kes see ka polnud, igatahes ootas ta koridoris ukse ees sõnagi lausumata just nagu kuulataks, kas keegi on kodus.

Kimi süda hakkas taguma.

Ta teadis, et tulija pole ema. Teda on alles mitme tunni pärast oodata.

Ta kuulis põrandalauda kriiksuvat ja vaatas relva otsides ringi. Silma jäi ainult Monica raske Shakespeare'i antoloogia, ent see oli üle toa sohval.

Kim hõikas mõtlemata: "Kas seal on kedagi?"

Vastust ei kostnud, kuid siis kriiksatas põrandalaud uuesti. Tütarlaps läks koridori poole, pistis pea tuppa ning nägi Kevini sõpra Umbropsut.

"Hei," ütles Kim. "Kevinit pole kodus."

"Kus ta on?"

"Pole aimugi."

Noormees vahtis teda üksisilmi, nagu ei teaks, kas uskuda või mitte.

Kim murdis pead, mida Umbropsu siin teeb. Ta polnud koputanud ega hüüdnud, kas keegi on kodus.

Kas ta oli tahtnud ringi nuhkida? Või varastada?

"Ütle talle minu poolt midagi edasi," sõnas Umbropsu tütarlast vahtides. "Eks?"

Kim kehitas õlgu. "Olgu, kui tahad."

"Ütle talle, et mulle ei meeldi, kui minust eemale hoitakse."

Kim ootas, kas tuleb veel midagi.

Noormees ei lausunud enam sõnagi.

Kim kergitas kulmu. "Kas see ongi kõik? Sulle ei meeldi, kui sinust eemale hoitakse?"

"Kõik jah."

"Ma ütlen talle."

"Vaata, et sa siis ütled." Umbropsu püüdis Kimi pilgu ega lasknud seda hulk aega lahti.

Kas Kim oli viimati siin käies tõesti mõelnud, et Umbropsul on kenad silmad?

Nüüd tekitasid noormehe läbitungivad sinised silmad temas kõhedust, peaaegu jubedust.

"Annan edasi," lausus ta uuesti, lootes, et Umbropsu ei märka tema närvitsemist.

Noormees noogutas lõpuks ometi ja lahkus, rohkem midagi ütlemata.

Kim murdis pead, milles asi, kuid tõrjus selle siis peast. Tal oli niigi küllalt muret, et vaevata end sellega, kas Kevin on oma sõbraga vaenujalal või mitte.

SEITSE

Küll on hea, et Suzy on siin, mõtles Kim teisel pool lauda istuvat ema vaadates. Juba ema nägemine ja tema tugev kaisutus peletasid mured minema... vähemalt mõneks ajaks.

Nad sõid spagette Summervale'i ainsas Itaalia restoranis, kehvavõitu mainega paigas, kus küünlavalgus ja punase-valgeruudulise vakstuga kaetud lauad lõid ikkagi suhteliselt hubase õhkkonna.

Ema oli kutsunud ka Beryli õhtusöögile, aga too oli näljadieedil, sest oli möödunud nädalaga veel kolm naela juurde võtnud.

"Tule kaasa ja söö ainult salatit," oli Suzy kutsunud. "Kostitaksin sind meelsasti, sest sa annad ju oma voodi järgmiseks neljaks ööks minu käsutusse."

"Ei... Mul pole sohval magamise vastu midagi, Suzy."

"See pole kuigi mugav."

"Mina arvasin sama, aga viimasel ajal tundub see kuidagi pehmem. Pealegi ei saa ma niikuinii õhtust süüa, sest

ma paastun," ütles Beryl. "Tänasest laupäevani joon ainult vett."

Suzyle tegi see muret ning nii ütles ta ka Kimile, kui mõlemad kaevusid kõrgesse pastakuhja oma taldrikul.

"Ära tema pärast muretse, ema. Ta peab alati mingit hullumeelset dieeti. Küll ta selle katki jätab. Vean kihla, et ta pugib praegu kodus kartulikrõpse."

"Selles pole midagi toredat, Kim. Ja minu arvates ei söö ka sina õigesti."

"Ema! Kas sa ikka nägid, kui palju mul korteris süüa oli?"

"Maius."

Kim muheles. "Sellepärast, et sina tulid. Ostsin kõiki su lemmiksuupisteid."

"Ma ei anna vist kuigi head eeskuju, mis? Olen söönud suurema osa elust õhtueineks koogikesi ja joonud hommikueineks limonaadi. Aga ma pole sulle kunagi head eeskuju andnud, Kim, ega ju?"

Ema muretu toon oli korraga asendunud mõtlikuga ja Kim vaatas üllatunult üles.

"Mida see peaks tähendama?" küsis ta. Süütundes marineerimine polnud Suzyle omane ning tavaliselt ei muretsenud ta halva eeskuju andmise pärast.

"Ma tean, et sa suitsetad," ütles Suzy ohates. "Sa ei pea seda varjama, Kim, ehkki teesklesid kavalalt, et Salemid su toas kuuluvad Berylile."

Kim kortsutas kulmu. "Kust sa teadsid, et need on minu omad?"

"Esiteks on Berylil astma. Kas sa ei mäleta toda korda, mil sa kutsusid tüdrukud ööseks meile ja ta sai astma-

hoo? Pealegi olen ma juba kaks aastat teadnud, et sa suitsetad. Ma tunnen ju lõhna."

Jälle öeldi Kimile, et tal on sigaretisuitsu hais küljes. Ta kortsutas kulmu. "Mnjah, sa pole ka ise värske nagu kevadhommik, ema."

"Ma püüan maha jätta," ütles Suzy nukralt ja keerutas spageti kahvli ümber.

"Ära tee nalja!" Ent kui järele mõelda, siis polnud ema kohalejõudmisest peale tõesti ühtki sigaretti süüdanud. "Sina jätsid suitsetamise maha? Mis ajast peale?"

"Sellest ajast peale, kui Gary ütles mulle, et suitsetamine on vastik."

"Mingi mehe pärast ei maksa ometi armastatud tegevusest loobuda, ema."

"Miks? Tal on õigus. Ja pealegi võivad mulle sigaretid küll meeldida, aga tema meeldib *väga*."

Kim surus ohke alla. Ema armus alati liiga ülepeakaela ja rängalt mõnesse mehesse, kes lõpuks kadus. See oli igati etteaimatav.

"Ja veel joomine," jätkas ema.

"Mis joomine?"

"Kim, ma tean, et sa pidasid mind tänavavahe kõige lahedamaks mampsiks, sest ma lubasin sul kodus õlut juua, kui sa seda tahtsid, ning pigistasin silma kinni labrakate ees, mida sa korraldasid. Ma ei teeselnud ka ise pühakut. Sa teadsid, et ma armastan baaris käia ning kohe pidin pärast pikka tööpäeva toonikuga džinni saama. Kuid mulle hakkab tunduma, et tegin sind kasvatades vea."

"Kuidas nii?"

"Mu suhtumine oli liiga muretu. Ja ma pole nii naiivne, et arvaksin, nagu sa ei jooks, eriti nüüd, mil oled koolis, aga ma ei tahaks, et sa alkoholiga üle pingutad."

Kim jäi talle ainiti otsa vaatama. "Ma ei pinguta sellega üle."

"Tore," ütles Suzy. "Gary rääkis mulle ühel õhtul oma kolledžipäevadest. Ta käis Purdues ja ütles, et joomine mängib suure kooli seltsielus tähtsat osa. Näiteks Summervale'is. Ta ütles, et sellega on kangesti kerge kaasa minna ja hätta sattuda."

"Kuidas hätta?"

"Igasuguseid asju võib juhtuda," tähendas Suzy. "Õnnetus. Vägistamine kohtamisel. Alkoholisõltuvus... Ma tahaksin lihtsalt, et sa oleksid hea laps, kel on pea otsas."

"Ma olengi," protestis Kim. "Ja mul on pea otsas."

"Tore. See on kõik, mida ma tahtsin öelda." Suzy rüüpas veini ja tõstis siis klaasi. "Kas näed? Ma poleks arvatavasti tohtinud tellida õhtusöögi juurde *chardonnay*'d. Oleksin pidanud võtma jääteed nagu sina."

Jah? Mina jälle oleksin pidanud võtma õlut, mõtles Kim.

Valjusti ütles ta: "Ema, see, et sa jood spagettide juurde klaasi veini, ei tähenda, et minust saab äpu. Pealegi pole sa ju alkohoolik... Või oled?"

Suzy naeratas. "Ei. Aga minust võiks saada alkohoolik. Mulle meeldib murede eest põgeneda ja joomine on vahva ning valutu viis seda teha."

"Ei ütleks, et valutu," pomises Kim kõiki viimase aja pohmelusi meenutades.

"Mina ka mitte," parandas end Suzy. "Tahtsin lihtsalt öelda, et sa käiksid põhiliselt mu sõnade, aga mitte tegude järgi. Kuidas see emalik klišee kõlab?"

"See on pisut hiljaks jäänud," ütles Kim.

Ema tõstis pilgu, ängistatud ilme näol.

"Rahune, ema. Ma teen lihtsalt nalja. Minuga on kõik hästi. Ja isegi kui ei oleks, poleks see sinu süü."

"Oleks küll. Ma olen ju su ema. Kõik need aastad, mil ma oleksin pidanud andma sulle head eeskuju, tossasin ma nagu korsten, jõin nagu hobune ja lasin saja mehega ringi."

"Ja siis?" Kim kehitas õlgu. "Sa olid palju huvitavam kui mu sõbrataride emad. Võta või proua DeMitri."

Ema naeratas. Kim teadis, et ta aimas, et Allisoni ema ei salli teda silma otsaski, ning teadis sedagi, et ka Suzy ei ole proua DiMitrist erilises vaimustuses.

"Pealegi," jätkas Kim, "saame meie sinuga omavahel palju paremini läbi. Mu sõbratarid tülitsesid alati oma emadega ja kurtsid käskude-keeldude pärast."

"Sinule ei jagatud mingeid käske-keelde."

"Just. Selles asja ilu ongi." Kim läkitas teisele poole lauda naeratuse. "Rahune, ema. Sa tegid suurepärase töö ära. Minust tuli tubli inimene ja sinust ka. Me oleme väga sarnased."

"Sellepärast, et me kasvasime koos üles," ütles Suzy talle. "Ma olin ainult laps, kui sain sinu. Olin noorem kui sina praegu. Kas sa suudad kujutleda oma elus praegu niisugust vastutusekoormat nagu laps?"

Kim judises. "Ei mingil juhul."

"Loodan, et sa oled ettevaatlik, Kim. Ma ei tahaks, et jääksid rasedaks. Ja mina pole pagana kindlasti valmis, et üks väike põnn jookseb ringi ja hüüab mind vanaemaks."

Kimi nägu hakkas tulitama. Vaatamata avameelsetele

suhetele, mis tal olid emaga alati olnud, ei suutnud ta temaga piinlikkustundeta seksist rääkida.

"Ära muretse, ema," ütles ta. "Mul pole kindlat noormeestki."

"Mnjah, rasestumiseks pole kindlat noormeest vajagi. See võib juhtuda justkui möödaminnes, siis, kui oskad kõige vähem oodata."

"Mõtled ühe öö vahekorda?"

"Just."

"Kas niimoodi oli sul mu isaga?" küsis Kim. "Sa küll ütlesid, et käisid temaga sel suvel, aga... Kas see ikka oli nii?"

Ema pani kahvli käest. "Mis mõttes?"

"Kas ta oli su kindel noormees?"

"Mitte just päriselt. Me polnud kuigi kaua tuttavad. Aga jah, me käisime paar korda väljas. Ma rääkisin sulle kõik ära, Kim. Mida sa... Kas sa pead aru, ega ma äkki valetanud?"

"Noh..."

"Sa arvad, et ma valetasin sulle?" Suzy tõstis veidi häält. "Ma olen sinuga kogu su elu jooksul aus olnud, Kim. Kõiges. Olen sulle alati öelnud, et võid mind usaldada. Miks sa äkki arvad, et ei või?"

"Ma pole seda öelnud, ema." Kim märkas, et naaberlauas istuv paar vaatab nende poole.

"Kas tõesti? Kas sa ei vihjanud siis just sellele, kui küsisid, kas ma ikka käisin su isaga?"

"Ei vihjanud," vastas Kim, kellel oli sootuks peast läinud, millele ta õieti oli vihjanud. "Tahtsin temast lihtsalt rohkem teada saada."

Ema tunnistas teda viivu ja jätkas spagettide söömist.

"Mida sa tahad teada?" küsis Suzy hetk hiljem. "Usu, ma rääkisin sulle kõik ära, mis rääkida oli. Sooviksin *isegi* temast rohkem teada, aga ta ei tundnud minu vastu mingit huvi. Ega sinu vastu," lisas ta, mõru noot hääles.

"Nii et ta ei tahtnud mind tõesti," nentis Kim. "Sa rääkisid talle, et oled rase, saatsid talle pärast mu sündimist pilte, aga ta ei vastanud."

"Mitte sõnagi."

"Äkki juhtus temaga midagi?"

"Mis võis temaga juhtuda?"

"Järsku mõni hirmus õnnetus. Võib-olla sai ta surma. Võib-olla ei saanud ta su kirju ega fotosid kätte."

"Sai küll," ütles Suzy kindlalt. "Ma helistasin talle, kui sa jäid veidi enne esimest sünnipäeva punetistesse. Mul polnud sentigi hinge taga ja mu isal ka mitte. Meil polnud tervisekindlustust, aga ma pidin su kindlasti arsti juurde viima."

"Nii et sa helistasid mu isale?"

Ema noogutas.

"Mida ta ütles?"

"Kas sa teed nalja? Ta ütles ei."

"Lihtsalt ei?" Kim vaatas emale uskumatult otsa. "Tema lihane laps oli haige ja vajas arsti, aga tema keeldus? Miks sa mulle sellest ei rääkinud?"

"Ma ei tahtnud, et sul oleks veel valusam, kui niigi oli," ütles Suzy.

"Mul polnud valus," protestis Kim. "Ma ei öelnud ju kunagi, et panen pahaks, et mul pole isa."

"Ei öelnud küll," kostis Suzy, "aga ma teadsin seda. Kuidas muidu? Kes siis ei tahaks isa?"

"Mina leidsin alati, et me saame ka temata kenasti hakkama," ütles Kim.

"Mnjah, mina jälle mõtlesin ühtepuhku, et majja kuluks mees ära," kostis Suzy. "Kahjuks läksid mu vähesed katsed ideaalset isa leida luhta."

"Kas mõtled Alanit?" Kim ei uskunud oma kõrvu. "Ja Johni? Kas sa abiellusid nendega minu pärast?"

"Enam-vähem. Iseenda pärast muidugi ka. Ei, ma võtan selle tagasi. Ma magasin nendega enda pärast. Abiellusin aga sinu pärast. Tundsin end alati hädavaresena, et mul läks Tomiga untsu."

"Issake," ahhetas Kim. Talle polnud iial pähegi tulnud, et ema süda võiks tütre isatuse pärast valutada. Suzy polnud iial, kõigi nende aastate jooksul lasknud kordagi välja paista, et see läheks talle korda.

Võib-olla polnud ka Kim seda tähtsaks pidanud.

Võib-olla oli ta just sellepärast hakanud alles hiljuti mõistma, et tema elust puudub midagi olulist.

"Ema," ütles ta, "mis tunne sul oleks, kui ma katsuksin temaga kokku saada?"

"Temaga? Sa mõtled Thomas Kryszkat?" Suzy kobas toolikorjul rippuvat käekotti, kaevus sellesse ja tegi siis ängistatud näo.

Kim sai aru, et ema vajab sigaretti.

"Ole lahke," ütles ta ja võttis jakitaskust oma paki. Ta pakkus sealt emale ning ulatas ka välgumihkli.

"Aitäh." Suzy pistis sigareti huulte vahele ja pani põlema. "Poleks iial arvanud, et hakkan tütrelt sigarette lantima."

"Pole viga."

"Tegelikult on küll," ütles Suzy. "Ja ma jätan suitsetamise niikuinii maha. Kas jääb meelde?"

Kim kehitas õlgu.

Suzy tõmbas sügava sõõmu, pani silmad kinni ja puhus suitsu pikkamööda välja.

"Sa siis tahad teda üles otsida?" küsis ta tüki aja pärast, kui oli veel ühe sõõmu Salemit sisse hinganud.

"Ma pole selles kindel," ütles Kim talle.

"Kui arvad, et ta võtab sind avasüli vastu..."

"Ei arva," tõrjus Kim. "Ma tean, et ta ei tahtnud mind siis ning ma kahtlen, et ta on meelt muutnud. Muidu oleks ta võinud meid ju üles otsida."

Suzy noogutas. "Ma olen elanud kogu aeg ühes ja samas linnas, jätnud oma perekonnanime alles ja lasknud kanda telefoninumbri telefoniraamatusse. Igaks juhuks."

"Aga ta ei helistanud kunagi."

"Ta ei helistanud kunagi. Ta *ei hoolinud,* Kim. Ära peta end."

"Ei petagi, ema. Mõtlesin lihtsalt, et võib-olla peaks ta kõigi nende aastate eest maksma..."

"Haud kättemaksu?" Ema puhkes kibedalt naerma ning rüüpas veini. "Sellest olen ma pärast sinu ilmaletoomist piisavalt palju unistanud. Mõtlesin ikka, et kui mul oleks püstol ja ta seisaks mu ees, siis laseksin ta maha."

"Selle eest, mida ta sulle tegi," nentis Kim.

"Selle eest, mida ta *sulle* tegi," parandas Suzy. "Minul polnud häda midagi. Ma sain temast üle. Pagana pihta, ma ei pidanud teda kohe alguses kes teab kui põrutavaks."

"Mahalaskmine pole sedasorti kättemaks, nagu mina mõtlesin," lausus Kim. "Ma lihtsalt... Sa ju tead, et uudistes näidatakse ühtepuhku rongaisade pilte? Nende meeste pilte, kes jätavad oma lapsed maha ega maksa neile ülalpidamisraha."

Suzy noogutas. "Tema ei pidanud lapse ülalpidamisraha maksma, Kim. Vähemalt mitte ametlikult. Ta ju ei tunnistanudki sind oma tütreks."

"Ja mis sellest? Ma ju olen tema tütar, eks?"

"Oled küll," nõustus Suzy. "Ta oli mul sel suvel ainus, mõelgu ta ise, mida tahab."

"Nüüd saab ju tõestada, et ma olen tema tütar," lausus Kim. "Tead küll, DNA analüüsi kaudu. Seda tehakse ühtelugu."

"Mida sa sellega saavutaksid?"

"Raha, ema. Ta on meile mu lapsepõlveaastate eest võlgu. Miks pidid sina minu kasvatamise iga sendi kinni maksma?"

"Ma pole kahetsenud midagi, mida olen sulle andnud, Kim. Olen kogu elu usinasti ja hädaldamata töötanud, et sul poleks millestki puudust."

"Ma tean. Ent see pole õiglane."

Kim adus heitunult, et on nutu veerel.

Ei tohi nutta.

Ta *ei nutagi.*

Mitte siin. Mitte praegu. Ta hammustas alahuulde ning hoidis tagasi tundeid, mis ähvardasid teda lämmatada.

"Pole õiglane," kordas Suzy, sirutas käe ja puudutas Kimi kätt. "Elu ei olegi õiglane, Kim. See pole kunagi õiglane."

"Ta peab ju ometi maksma!"

"Miks?"

"Sest..."

kohale kukkunud. Suzy külasoleku ajal polnud Kim käinud ühelgi loengul, isegi mitte nendel, millest osavõtmine oli kohustuslik. Ta oli ema veennud, et ühe korra võib ka puududa, ning tajunud süütunde kihvatust, kui Suzy ütles talle, et pärast nii usinat töötamist on ta mõnepäevase puhkuse ära teeninud.

Kogu selle aja rippus ajaloo referaat kurjakuulutava keeristormisambana tema pea kohal.

Kim teadis, et peaks otsekohe raamatukogusse minema, selle neetud referaadi valmis kirjutama ja homme hommikul ära andma. Siis jääb see ainult nädal aega hiljaks.

Aga täna on terve korter üle tüki aja ainuüksi minu päralt ning oleks tore end vaheldusekс lõdvaks lasta.

Kell üks mängib Bills Miami vastu, meenus talle, ning et ta oli suur Buffalo fänn, ei saa ta ometi seda mängu vaatamata jätta, või kuidas?

Ja siis veel pesu. *Võib-olla* on tal varuks veel üks puhas pesupaar, aga sokke pole üldse.

Pealegi oli ta lubanud Suzyle, et peseb puhtaks Beryli linad ja padjapüürid, mille ema oli sel hommikul voodist ära võtnud. Kim teadis, et Berylil pole tagavaravoodipesu ja temal endal polnud samuti.

Aga seda võib ka hiljem teha, ütles ta endale. *Ning mäng pole nii tähtis nagu referaat.*

Ja kas ta polnud pealegi hiljuti tõotanud saada vastutustundlikumaks inimeseks?

Oli küll.

Seni polnud tal õnnestunud end kokku võtta. Pigem oli ta viimastel päevadel ema külaskäiku ettekäändeks tuues kõik veel rohkem käest lasknud.

Mnjah, nüüd on ettekäänded otsas.

Asi on otsustatud.

Ta veedab päeva raamatukogus.

Seda ta teeb.

Kohe, kui on natuke Billsi mängu vaadanud.

Ainult esimese poolaja.

Esimese *veerandaja*.

Sa oled lootusetu! hurjutas sisehääl. *Lüguta end.*

Hea küll, ta läheb nüüd raamatukogusse.

Kohe praegu.

Läheb tõesti.

Ta otsis, kuni leidis kaustiku, mõned pastakad ja markeri – kõik need olid Beryli omad. Seejärel kirjutas ta korterinaabritele kirjakese, et jääb terveks päevaks raamatukogusse.

Ta läks ukse poole, otsustanud, et ei lase end seekord mitte millestki eksitada.

Uks läks lahti samal hetkel, kui ta oli selle juurde jõudnud, ning Kim astus sammu tagasi, oodates, et sisse tuleb mõni korterinaaber.

Mundris politseinikke silmates vajus tema suu ammuli.

"Kas te olete selle korteri elanik?" küsis hiiglasekasvu konstaabel.

"Jah."

"Kuidas on teie nimi?"

"Kim Garfield. Ma pidin just minema..."

"Kahjuks ei lähe te kuhugi. Meil on läbiotsimisorder."

KAHEKSA

"Ma lihtsalt ei usu seda," ütles Monica pühapäeva õhtul vist küll mustmiljonendat korda."

Kim andis talle uue pabertaskuräti. Viimase tunni aja jooksul, pärast seda, kui Kevin raudus käsi ära viidi, oli Monical neid kulunud terve karbitäis.

"*Mina* usun küll," tähendas Beryl mornilt. "Ära pane pahaks, Monica, aga Kim ja mina teadsime, et Kevin haub midagi."

"Teadsime või?" küsis Kim.

"*Mina* teadsin," parandas Beryl. "Ta ei meeldinud kummalegi meist. Me ei usaldanud teda."

"Ma lihtsalt ei usu seda," kordas Monica oma refrääni, raputas sirgeid heledaid juukseid ja süütas sigareti.

"Mida sa ei usu?" küsis Kim. "Kas seda, et ta ei meeldinud meile? Või seda, et ta müüs heroiini?"

"Mitte kumbagi. Ma ei suuda uskuda, et ta *ei rääkinud* sellest mulle. Arvasin, et meie vahekord tähendab talle midagi. Kuidas ta võis end millessegi nii suuresse segada ja seda minuga mitte jagada?"

Kim ja Beryl vahetasid pilke ning vaatasid siis Monicale otsa.

"Minu arvates on iva hoopis selles, et su noormees oli uimastiärikas, Monica," ütles Kim ja võttis Salemi. Ta haaras laualt Monica välgumihkli, klõpsas selle põlema ning lisas: "Mitte selles, et ta *ei jaganud* seda sinuga."

"Te kumbki ei mõista meie suhted."

"Mis suhteid?" küsis Beryl ärritatult.

"Ma olen temasse kõigest südamest armunud," õhkas Monica kaeblikult.

"Miks?" päris Kim ja puhus suitsu välja.

"Jah, Monica, sa ei armasta teda. Sa ainult..."

"Teate, mul pole vaja istuda ja kuulata, kuidas teie kaks meie suhteid lahkate!" pahvatas Monica, tõusis püsti ja kõndis läbi köögi.

"Meid oleks su armastatud kuti pärast äärepealt *arreteeritud*," andis Kim vastu. "Mul polnud aimugi, et sohvapadjad on narkootikume täis topitud. Aga võmmid ei uskunud mind."

"Mis ime siis, et sohva tundus minu meelest pehmem olevat," sekkus Beryl.

"Meil kõigil vedas, et meid ei pandud koos temaga vangi," ütles Kim. "Politseinikud arvasid ju, et me olime mestis. Ma mõtlesin, et Kevin veab meid koos endaga sisse."

"Seda ei teeks ta mingi hinna eest!"

"Soo?" küsis Beryl. "Tal kulus hirmus aeg, et suu lahti teha, kui võmmid teda meie kohta pigistasid."

"Ta ei tahtnud ilma advokaadita midagi öelda."

"Monica, jäta tema kaitsmine," sõnas Kim väsinult.

"Ta käitus nagu viimane tõbras ja sa tead seda. Kui ta oleks võinud pääseda sinu hinge kuradile müües, siis oleks ta seda ka teinud."

"Ei oleks!" kriiskas Monica. Ta tormas toast välja.

"Kuhu sa lähed?" hüüdis Beryl talle järele.

"Ma ei tea, aga ma ei jää enam minutikski siia. Otsige endale uus korterinaaber!"

"*Kaks* uut korterinaabrit," ütles Kim Berylile, kui uks oli Monica järel kinni prantsatanud.

"Kas sa arvad, et ta mõtleb seda tõsiselt?"

Kim noogutas. "Mida me peaksime tegema? Novembri üür tuleb järgmisel nädalal ära maksta."

"Võib-olla annab korteriomanik pikendust?"

"Seda kindlasti. Eriti kui ta kuuleb, et Kevin sahkerdas siin uimastitega."

"See polnud ju meie süü," ütles Beryl.

"Minu arvates ei lähe see talle korda." Kim ohkas. "Õnneks juhtus see siis, kui ema oli juba ära sõitnud. Mul oleks olnud kohutavalt halb, kui ta oleks uimastireidi käigus kinni võetud."

"Teda poleks see pooltki nii palju loksutanud kui minu ema," ütles Beryl. "Kas suudad seda endale ette kujutada? Ma ei saa talle isegi rääkida, mis siin juhtus. Ta võtaks mu koolist ära!"

"Mis sa nüüd, Beryl! Sinul polnud sellega ju mingit pistmist."

"See ei loe. Ma olin nii ettevaatamatu, et kolisin narkoärikaga ühte korterisse."

"Sa ju ei teadnud Kevinist."

"Ma kahtlustasin. Viimasel ajal tolknes ta ringi pöörselt allakäinud tüüpidega – *palju* hullematega kui Jake ja teised."

"Ma tean, nägin ise ka üht kutti, Umbropsut, kes ajas mulle kananaha ihule. Ta andis mulle Kevini jaoks paki. Ma sain aru küll, mis seal sees on, aga arvasin, et ta pruugib seda ise. Tegelikult olin ma kuriteo kaasosaline, sest andsin selle Kevinile edasi, eks ju?"

"Ära muretse. Sa ei teadnud, millesse end mässid." Beryl võttis Kimi pakist Salemi. "Pätsan sult ühe ära."

"See pole astmaga hea."

"Ära tee nalja." Sõbratar vedas suitsu kopsudesse. "See, et tuled koju ning mingi turske võmm lükkab su vastu seina, pole sugugi parem. Ma ei uskunud oma silmi, kui leidsin sisse astudes, et korterit puistatakse."

"*Sina* ei uskunud oma silmi. Kui nad tulid, polnud sind siingi. Ma hakkasin just raamatukogusse minema... Oh, pagan!" Kim lajatas endale vastu laupa.

"Mis on?"

"Ajalooreferaat. Ma pidin selle kallal töötama. Kavatsesin terve päeva raamatukogus istuda, kuni referaat valmis."

"Pole ju sinu süü, et sa ei saanud seda teha. Võmmid pidasid kõiki tundide kaupa kinni. Sul veel vedas, et sa ei sattunud vanglasse."

"Tean." Kim oli mitu pinevat tundi peljanud, et ta arreteeritakse koos Keviniga. Politseinikud aina küsitlesid teda, ta väitis ikka ja jälle, et ei teadnud narkootikumidest midagi, kuid talle oli tundunud, et politseinikud polnud teda uskunud.

Siis olid Kevin, Monica ja Beryl mingilt peolt koju jõudnud. Kevin oli katsunud politseinikke nähes putku

pista, aga nad olid ta trepil kinni nabinud. Ta ei vaadanud kellelegi silma, isegi mitte Monicale, ning vaikis tusaselt kogu ülekuulamise aja.

Lõpuks, mitme tunni pärast, olid politseinikud ta rääkima pannud. Kevin oli uimastihangeldamise omaks võtnud ja tunnistanud, et korterinaabrid ei teadnud sellest midagi.

"Räägi ajaloo õppejõule, mis juhtus," ütles Beryl. "Ta annab sulle pikendust."

"Ta *juba andis* pikendust. Eelmise esmaspäevani."

"Oeh. Siis on küll pahasti."

"Tean. Uskumatu, et Kevin keeras mulle niisuguse käki."

"Ma ei taha sulle epistlit pidada, Kim, aga kui referaat tuli esitada eelmisel esmaspäeval, siis oli niikuinii juba natuke liiga hilja, eks? See polnud Kevini süü."

Kim ei teinud sellest arutlusest väljagi. "Mida ma nüüd teen? Pean minema temaga rääkima."

"Kellega?"

"Doktor Armstrongiga. Räägin ära, mis juhtus, ja võibolla ta halastab mulle."

"Ütle, et narkoreid toimus eelmisel esmaspäeval. Ütle, et sind hoiti eksikombel nädal otsa vanglas."

"Sa teed vist nalja."

Beryl kehitas õlgu. "Mina ise olen veel pentsikumaidki ettekäändeid kasutanud. Usu, kolledži õppejõud on palju vaoshoitumad kui keskkooliõpetajad. Ta ei jäta sind pärast tunde ega midagi, rahune."

"Tõsi jah." Kim naeratas. "Pärast tunde jätmine oli mul juba meelest läinud. Täitsa lahe, et kolledžis pole karistusi ette nähtud. Sain alles nüüd aru, et keegi ei näägu-

ta su kallal tobedate tühiasjade pärast nagu loengu vahelejätmine."

"Jah, kui teed kontrolltööd ära ja kohalkäimine pole kohustuslik, võid tõesti teha enam-vähem seda, mida tahad," nõustus Beryl. "Lõppeks oled ju täiskasvanu. Keegi ei seisa vitsaga kõrval ega kontrolli, kas koolitöö tehtud."

"Suzy polnud nagunii selline," ütles Kim.

Kui oleks olnud, oleks Kim ehk distsiplineeritum. Võib-olla poleks ta siis oma ajalookursusega nii hirmsas hädas.

Lase aga käia ja süüdista ema. Ära vastuta oma vigade eest ise. See on küpse inimese käitumine.

"Miks sa niisugust grimassi teed?" küsis Kimi jälgiv Beryl.

"Sest tüütu hääleke ütleb, et ma keerasin kõik kihva."

"Ära muretse." Beryl muigas. "Kujuta ette, mida Kevini tüütu hääleke praegu *talle* ütleb."

Kogu ülejäänud õhtu arutasid nad narkoreidi, jõid õlut ja helistasid sõpradele, et uudist teatada. Siis märkasid nad, et Berylil pole puhtaid linu, ning olid sunnitud otsima ööpäevaringselt töötava selvepesula ja need puhtaks pesema.

Kui Kim hulk aega pärast südaööd lõpuks voodisse kukkus, oli tal siiski meeles äratuskell helisema seada.

Homme läheb ta loengule ja ütleb doktor Armstrongile, et ta pole lihtsalt leidnud võimalust referaati veel valmis kirjutada, kuid kavatseb esitada selle kolmapäeval.

Hiljemalt.

Ja seekord, lubas ta endale enne unne suikumist, *teen seda tõesti.*

* * *

Joed oli esmaspäeva hommikul üllatavalt kerge vältida.

Noormees istus auditooriumi eesotsas ega vaadanud Kimi poolegi.

Kim aga tabas end noormeest silmitsevat – või vähemalt ta korralikult lõigatud juukseid.

Ta ei saanud sinna midagi parata, sest Joe istus täpselt doktor Armstrongi ees.

Pugeja, mõtles Kim, kui Joe palus professoril täpsustada reedest märkust roheselgade* kohta – kes need ka polnud.

Ta märkas, et nägus punapäine neiu Joe kõrval oli noormehe suhtes kohutavalt tähelepanelik, müksas teda, et oma märkmeid näidata ja vaatas loengu ajal mitu korda tema poole.

Kim leidis, et ei salli teda, kes ta ka poleks.

Ehkki ta teadis, et ei taha Joed endale.

Ehkki ta teadis, et tunneb kiusatust *arvata*, et tahab noormeest, eriti siis, kui too on kättesaamatu.

Ja Joe on kättesaamatu, kui tema ja punapea vahel on midagi.

Kas nende vahel *on* midagi?

Paistis, et noormees ei pannud pahaks, kui tütarlaps doktor Armstrongi loengu ajal midagi sosistas.

Joel polnud pealtnäha midagi ka selle vastu, et punapea kleepis end talle pärast loengu lõppemist külge ning läks tema kannul pingireast välja auditooriumi tagaosa poole.

---

* Roheseljad – Kodusõjajärgne Ameerika poliitiline partei, kes oli ringluses oleva paberraha hulga vähendamise vastu. *Tlk.*

Kim tõusis ja vaatas professori poole, keda nagu ikka ründasid intellektuaalidest sabarakud. Tal on minut-paar aega, enne kui peab alla minema. Kui Joe peatub lobisema, siis räägib ta noormehega.

Aga Joe ei peatunud lobisemiseks.

Ta ei märganudki Kimi vahekäigu servas seismas ja väljapääsemist ootamas.

Ta oleks võinud heita kas või üheainsa pilgu üle auditooriumi, mõtles Kim salvatult, et näha, kas tema, Kim on täna kohal. Varem oli ta olnud õige terane märkama tütarlapse kohalviibimist – õigemini *puudumist*.

Joe huvitus viis Kimi tähelepanu nii kõrvale, et ta oleks äärepealt unustanud doktor Armstrongiga rääkimise.

Ta keeras poolel teel ukse juurde ringi ja läks tagasi, tabades professori samal hetkel, kui too oli auditooriumi eesmisest uksest väljumas.

"Doktor Armstrong?"

"Jah?" Professor pöördus jahmunult.

Kimile tundus järsku, nagu oleks hoopis *tema* see, keda ootamatult peatati. Tal polnud õrna aimugi, mida öelda. Ta oli kavatsenud loengu ajal midagi välja nuputada, aga oli olnud ametis Joe vahtimisega.

Kas ta kujutas seda ainult ette, või kõverdas doktor Armstrong tõesti suud, andes märku, et Kim ei kuulu ta lemmikküliõpilaste hulka?

Kuidas see võiks nii olla, mõtles Kim, *kui ta ei tunnegi mind?*

"Ma... ma olen Kim Garfield," alustas ta.

"Ma tean."

"Kas tõesti?" Kim jäi talle üllatunult otsa vaatama.

"Loomulikult. Me rääkisime kaks nädalat tagasi. Teie ajalooreferaadist."

"Jah. Jah, rääkisime küll." Kim püüdis kõnelda sundimatult.

"See kadus ära ja teil polnud koopiat. Andsin teile ajapikendust."

"Ma tean..."

"Ja uus referaat tuli esitada eelmiseks esmaspäevaks."

"*Eelmiseks* esmaspäevaks?"

Need sõnad tulid Kimi suust, enne kui ta isegi aru sai.

Doktor Armstrong silmitses teda ainiti ning noogutas.

"Aga," Kim tõmbas keelega üle huulte, "mina arvasin, et *selleks* esmaspäevaks. Tänaseks."

Ta sai aru, et naine ei usu teda, aga oli juba hilja. Ta jätkas, lootes, et teeb oma jutu veenvamaks.

"Ma tahtsin teile öelda, et saan selle esitada alles pärastlõunal, sest mu korterinaaber..."

Doktor Armstrong mõõtis teda ikka veel ainitise pilguga.

"Mu korterinaaber," kogeles Kim, "ma tahan öelda, et eile... ee... politseinikud ei lasknud mind raamatukogusse."

"Kas ma saan teist õigesti aru," küsis doktor Armstrong, "et te hilinete referaadi esitamisega *politseijaoskonna* süül?"

"Ei, ma ei mõelnud seda. See tähendab, et see on küll nii, aga tegelikult on see mu korterinaabri süü."

Tore. Nüüd räägid tõesti nagu ehtne geenius.

"Ah nii." Doktor Armstrong pani käed kõhul risti. "Ja põhjus on see, et...?"

"Ta arreteeriti. Eile. Uimastimüügi tõttu. Vannun jumala nimel, et see on tõsi."

Jäi mulje, nagu oleks kõik muu, mida ta oli öelnud, vale.

Nii see oligi.

Doktor Armstrongi silmis vilksatas miski. Kaastunne? Lõbusus? Viha?

Kim ei saanud sellest aru.

Ta teadis vaid, et oli kukkunud omakaevatud sügavasse auku ja doktor Armstrong ilmselt ei kavatsenudki talle kõit visata.

Ta pani suu kinni ja otsustas, et ei mässi end rohkem sisse.

Professor ainult vaatas teda. Vaikides.

Kim ootas, et ta ütleks midagi.

"Doktor Armstrong?" küsis ta natukese aja pärast.

"Jah?"

"Mida... Mida te teete?"

"Ma pean aru, mida *teie* teete, Kim. Te teadsite, et referaat tuli esitada eelmisel esmaspäeval. Te ei jätnud üksnes seda esitamata, vaid jätsite ka mitu loengut järjest vahele. Kas arvasite, et ma ei märka?"

Ausalt öeldes oli ta tõesti seda arvanud.

"Mu ema käis siin," lausus Kim hädiselt.

"Nüüd on see veel teie *ema* süü."

"Ma..."

"Jätke, enne kui süüdistate veel presidenti, O. J. Simpsonit või *mind*."

Kim jäi vait.

Ja ootas.

Taamalt koridorist kostis järgmisse auditooriumisse suunduvate tudengite jutuvada ja samme.

Kuidas saavad kõik teised nii neetult muretud olla? murdis Kim pead. See pole õiglane. Miks on *tema* ainus, kes satub pigisse?

Ja misasja see doktor Armstrong ainult seisab ja jõllitab, selle asemel, et vabandust paluda ja minna järgmist kursust õpetama või mõnda teist tudengit peedistada?

Kim köhatas kurgu puhtaks ja vaatas demonstratiivselt kella. "Kas teil, ee, ei ole vaja järgmisele loengule minna?"

"Mul algab kabinetivastuvõtt."

"Ah nii."

Veel jõllitamist.

Veel vingerdamist.

Lõpuks ütles doktor Armstrong: "Ma saan aru, et te olete raskustes, Kim. Ma ei tunne teid küll kuigi hästi..."

Te ei tunne mind üldse! oleks Kim tahtnud karjuda.

"Aga ma ei usu, et te olete hoolimatu üliõpilane," jätkas õppejõud. "Vastupidi, minu arvates olete vägagi hooliv. Ma ei usu, et kavatsesite mulle suu sisse valetada, miks te oma referaadiga hilinesite. Ma arvan, et kui tulite pikendust paluma, kavatsesite minu määratud tähtajast puhtsüdamlikult kinni pidada."

"Kavatsesingi! Ausõna..."

"Mis siis juhtus? Ja palun ärge hakake jälle jama ajama."

Kim kergitas kulme ja tabas end muiet tagasi hoidmast. Kes oleks võinud arvata, et doktor Armstrong on lihast ja verest inimolend? Oli kergendus kuulda, et ta loobus korraks oma ametlik-akadeemilisest kõnepruugist.

"Ma ainult..." Kim kehitas õlgu. "Kogu mu elu kisub käest ära."

"Isiklikud mured?"

Tütarlaps noogutas

"Narkootikumid?"

"Ei!" Kim raputas pead. "See oli mu korterinaabri rida, mitte minu oma. Ta arreteeriti tõesti eile uimastimüügi eest. Ja politseinikud ei lasknud mind tõesti raamatukogusse ja ma hakkasin tõesti sinna minema, kui nad tulid. Aga," lisas ta kähku, "ma tean, et oleksin pidanud referaadi ammu enne seda ära tegema. Lihtsalt... Ma ei tea."

"Kas läksite noormehega tülli?"

Kim mõtles korraks Joele. "Oleks see vaid nii," leidis ta end pomisevat ja ehmus, kui õppejõu näol välgatas naeratus.

"Kas see on siis perekondlik probleem? Midagi emaga? Isaga?"

"Isaga?" Kim raputas pead ja tegi suu lahti, et jätkata.

Ta leidis jahmunult, et kurgus on koletu suur klomp ning ta ei saagi rääkida.

"Kim?"

"Ma..." Tütarlapse hääl katkes nuuksatuses.

Oh, pagan võtaks.

Ta ei saa ju doktor Armstrongi ees nutma puhkeda!

Või siiski?

Kim adus ajusopis, et nutma puhkedes pälvib ta ehk kaastunnet, mida ei õnnestu ühelgi teisel moel võita.

Ehkki ta ütles endale, et hingevalu omakasupüüdlik väljamängimine on põlastusväärne, õigustas ta end mõttes sellega, et polnud seda nimme sepitsenud. Ta polnud

tulnud kavatsusega tundeid demonstreerida, et doktor Armstrongil hakkaks temast hale.

Aga kui see oli kord niimoodi läinud, mis seal ikka.

Referaadi asjus peab ju midagi ette võtma.

Ta tihkus tasakesi, ehkki õige hetk oli ammu möödas ning mõte isa kaotamisele ei teinud talle enam valu.

Pagana päralt, ta ei mõtle isast enam *üldse*.

Ta mõtles hoopis, et kui doktor Armstrong varsti ei sula, ei jätku tal pisaraid enam kauaks.

Mida õppejõud üldse teeb?

Ta tõstis uudishimulikult pilgu, nuuksatas otsekui punkti pannes ja nägi, et naine seisab, käed vaheliti ja ilmselt ootab, millal Kim lõpetab.

Issand!

Mis koletis ta õige on?

Kim äigas varrukaga üle silmade ja laskis kuuldavale viimase väriseva nuukse.

"Kas hakkas parem?" küsis doktor Armstrong.

Mitte osavõtlikult.

Pigem... lihtsalt uudishimulikult.

Kim noogutas.

"Kas teil on isaga raskusi?"

"Mul *polegi* isa."

"Vabandage mind."

"Pole midagi. Ilma ongi parem."

"Võib-olla tõesti," nõustus doktor Armstrong noogutades. "Ma võin oma kogemuste põhjal öelda, et halb isa ei ole eriti palju parem kui hoopis ilma isata olla."

Kim vaatas talle üllatunult otsa, lootes, et ta täpsustab.

Kui seda ei juhtunud, päris Kim: "Kas teil oli halb isa?"

"Mul oli halb abikaasa, kes oli loomulikult mu lastele halb isa. On endiselt. Pääsesin täbarast olukorrast alles mõni aasta tagasi, kui sain lõpuks doktorikraadi. Õnneks pole ta enam minu abikaasa. Kahjuks jääb ta igavesti mu laste isaks."

"Kas see vaevab neid?"

"Muidugi. Aga nüüdseks on nad sellega harjunud. Nad hoiavad temast eemale, mis pole raske, arvestades, et ta ei tahtnud nendega üldse eriti tegemist teha. Kuni praeguse ajani."

"Miks just praeguse ajani?"

"Tal avastati neerukasvaja. Pahaloomuline. See on liiga kaugele arenenud, et opereerida." Doktor Armstrong ütles seda vähimagi kahetsusevarjuta. "Nüüd, kui ta on suremas, tahab ta suhteid parandada. Ent loomulikult on juba liiga hilja aastatepikkust hoolimatust ja halvasti kohtlemist heaks teha."

Kim mõtles järele. "Ma kavatsesin oma isa üles otsida," ütles ta hetke ajel. "Ta ei tahtnud mind, kui sai teada, et mu ema on rase – nad mõlemad olid siis teismelised –, kuid ma arvasin, et võib-olla tunneb ta nüüd, vanemana, minu vastu huvi. Või vähemalt toetab mind rahaliselt."

Doktor Armstrong kehitas õlgu. "Võib juhtuda, et toetabki. Ent võib-olla ka mitte."

"Mnjah, võib-olla pole ta enam eluski. Või kui ka on, siis ei pruugi ma teda üles leida."

"Võimalik."

Õppejõu osavõtmatus ängistas Kimi. "Mis te arvate, kas ma peaksin katsuma teda otsida?"

"Kas te ei peaks seda arutama mõne lähedasema inimesega? Näiteks emaga?"

"Ma juba arutasin. Ta ei taha, et ma isa otsiksin."

"Ta arvatavasti teab, mida räägib. Ta ju tunneb teda. Ükski ema ei taha, et tema lapsed saaksid haiget."

"Aga mis siis, kui isa ülesleidmine ei tee mulle haiget? Kui sellest on hoopis abi?"

"Teie ootused võivad olla liiga kõrged, Kim. Vägagi tõenäoliselt ei murra see kõiki teie muresid, vaid tekitab hoopis uusi juurde."

"Kui ta saab mind rahaga aidata, siis oleksid mõned mured päris kindlasti murtud. Mul ei tarvitseks tööle minna. Saaksin rohkem koolitööle keskenduda. Kui mind rahaga aidataks, siis poleks ma isegi referaadi tähtaega mööda lasknud."

"Kas olete selles kindel?"

Kim kortsutas kulmu. "Loomulikult olen. Ma olen raha pärast kohutavas stressis olnud ja ma juba *töötasingi* mõne päeva muusikakaupluses, kuid ei saanud sellega õpingute kõrvalt hakkama. See nõudis liiga palju aega."

Doktor Armstrong noogutas jälle, aga mitte niimoodi, nagu nõustuks ta Kimi sõnadega.

Ei, ta oli mõttesse vajunud, justkui otsustaks Kimi saatust.

See tuletas Kimile meelde...

"Doktor Armstrong?"

"Jah?"

"Palun, kas ma saaksin veel ühe võimaluse referaat esitada? Ausõna, ma teen selle valmis. Teie määratud ajaks."

"Kaldun ära ütlema. Kaks läbikukkumist – ja te langete kursuselt välja."

Kimi süda vajus saapasäärde.

"Aga," jätkas doktor Armstrong, "ma pole mõistmatu inimene. Kui tahate esitada referaadi kolmapäeva hommikusel loengul ja mitte üks minut hiljem, siis olen sellega nõus."

"Aitäh teile!"

"Ma pole veel lõpetanud."

"Och."

"Viivitamise eest võtan hindest alla."

"Mida see tähendab?"

"Seda, et isegi kui teie referaat väärib A-d, ei saa te selle eest A-d. Nii et olge valmis väga usinalt töötama ja korralikku referaati kirjutama."

"Seda ma teen," tõotas tütarlaps.

Siiski sai ta pahaseks. Polnud aus, et eeskujulik referaat ei saa eeskujulikku hinnet ainult hilinemise pärast. Eeskujulik referaat on eeskujulik ja punkt.

Isegi parimatel asjaoludel on ta õnnega koos, kui suudab kirjutada hea hinde väärilise referaadi, mis siis veel nüüd, kui aega on ainult kaks ööpäeva.

Sellest hoolimata peab proovima.

Ta jättis doktor Armstrongiga hüvasti ning läks otse raamatukogusse, võtnud nõuks, et ei lase end seekord mitte millestki häirida.

"Kus sa olid?" Elutoa sohval kerra tõmbunud Beryl tõstis pilgu, kui Kim pärast kella kümmet sisse astus.

"Raamatukogus," ütles Kim ja viskas pungitava kaustiku kohvilauale. Ta sirutas end ja keeras pead siia-sinna, et lõdvestada tundidepikkusest märkmete kohal küüruta-

mõisest kangeks jäänud kaela. Kogu keha valutas ja isegi parem käsi – pastaka hoidmisest.

"Mida sa vaatad?"

"Esmaspäevaõhtust jalgpallimatši. Cowboys mängib Forty-Ninersi vastu. Küllap on sul hea meel, et Dallas saab haledalt kolki."

"Kas tõesti?" Buffalo andunud fännina ei suutnud Kim taluda Cowboyse, kes olid Billsile kahel superkarika võistlusel ära teinud. Tal oleks kohutavalt hea meel, kui San Francisco teeks Dallasele uut ja vana.

"Vaata koos minuga," kutsus Beryl.

"Ma ei saa," ütles Kim vastumeelselt ja võttis kaustiku. "Ma just lõpetasin ajalooreferaadi jaoks materjali kogumise. Armstrong määras uue tähtaja. Referaat tuleb esitada kolmapäeva hommikul."

"Kuidas läheb?"

"Tegin terve päeva märkmeid ja koopiaid ning lugesin. Olen valmis kirjutamist alustama ja vannun, et see on praegu kõige kergem osa."

"Eks vaata siis mängu."

"Ei saa. Pean kohe pihta hakkama."

"Kell on juba nii palju. Ärka vara üles ja tee seda hommikul nagu normaalne inimene."

"Sa ju tunned mind, Beryl. Ma pole normaalne inimene. Niikuinii magan sisse ja keeran kõik kihva ning siis olen lõplikult pigis. Neljandat võimalust ma juba ei saa. Ma pean seda tegema."

"Kuule, sa oled täitsa tubli. Räägid vastutustundlikult ja küpselt ja puha."

"Kas tõesti?" Kim katsus meelde tuletada, kas keegi oli teda kunagi vastutustundlikuks ja küpseks nimetanud.

Ei.

Vastutus*tundetuks*.

*Eba*küpseks.

Enamasti ühendati tema nimega hoopis neid omadusi.

Ta muigas.

"Kui tahad, kasuta mu arvutit," pakkus Beryl. "See on palju etem kui su vana kirjutusmasin."

"Ma tahtsingi küsida, kas lubad. Aitäh." Kim hakkas oma toa poole minema, kuid keeras siis ringi, sest talle tuli midagi meelde. "Kas sa Kevinist oled kuulnud? Või Monicast?"

"Kevinist ei ole. Aga Monica käis enne siin ja viis oma asjad minema. Ta võttis ka Kevini kraami kaasa. Mul pole aimugi, kas Kevin on veel vanglas või kus Monica elab, aga siit on nad igatahes läinud."

"Tore. Niisiis pole meil enam korterinaabreid, aga üüri tähtaeg kukub iga hetk."

"Täpselt. Ent ma ei hakka sind praegu sellega vaevama. Mine kirjuta oma referaati." Beryl võttis klaasist sõõmu.

"Mis see on?" küsis Kim.

"Džinn."

"Toonikuga?"

"Ei, puhtalt. Panin viimase kahekümneka Tanqueray pudeli peale hakkama. Kas soovid ka?"

Kim soovis küll.

Kohutavalt.

Ole kõige oleks ta tahtnud unustada referaadi, rahamured, Kevini, Monica ja kogu haleda segaduse. Ta *ihkas* Beryli kõrvale istuda ja end džinnist silmini täis juua.

Ent ta raputas pead. "Ma ei saa. Keerasin puhta lehe."

"Issake, seda oled sa vist tõesti teinud!"

"Kindla peale. Nii et ära ahvatle mind hukatusse."

Beryl muigas ja vangutas pead. "Ausõna, ei ahvatle. Uue sinu terviseks," lisas ta ja kergitas klaasi toostiks.

Magamistoas läks Kim otse akende vahel seisva päevinäinud kirjutuslaua juurde ning lülitas Beryli arvuti sisse. Ta istus ja hakkas otsekohe tööle, teades, et kui ta veel kas või ainult viis minutit viivitab, siis lööb ta käega.

Ja kui ta ei tee referaati täna valmis – või vähemalt suuremat osa sellest –, siis ei tee ta seda kunagi.

Niisiis hakkas ta pihta.

Kirjutamine läks libedalt, palju libedamalt, kui ta oli oodanud.

See on tegelikult päris vahva, otsustas ta mõne aja pärast pausi tehes, et valutavaid kaelalihaseid mudida ja suitsetada.

Ta oli unustanud, et keskkoolis oli talle alati meeldinud veerandilõpu referaate kirjutada, kui ta oli tööga kord pihta hakanud.

Võib-olla polegi ajalookursus kõige hullem, mõtles ta optimistlikult, kui oli seni kirjapandu läbi lugenud.

Võib-olla on kolledžis sama lõdva õppida nagu keskkoolis, kui ta vaid õigele soonele satub.

Ning ta oli kahtlemata sinnapoole teel.

Autasuks lubas ta endale viieminutilise vaheaja, et mängu seisule pilk peale visata.

Elutoast leidis ta televiisori ees tukastava Beryli, tühi klaas käes.

Kim potsatas ebamugavasse tugitooli ja leidis, et mängitakse lisaaega. Ilmselt oli Cowboys end kokku võtnud ja valmistus lööma kolmepunktiväravat, et võita.

Pealtvaatajate pöörane õhin haaras ka Kimi, ta istus tooliservale ja hoidis põialt, et palli poole tormav mängija ei lööks väravat.

"Mööda, mööda, mööda, mööda!" skandeeris ta, kui mehe jalg tabas palli.

See lendas õhku…

Ning siis läks kogu maailm mustaks ja jäi vaikseks.

Kim ahmis õhku.

"Beryl?"

Ta kuulis, kuidas toanaaber end pimeduses liigutab. "Hm? Mis lahti?"

"Vool läks vist ära," ütles Kim ahastavalt. "Dallas üritas kolmepunktilööki."

"Kas väljas sajab?"

"Ei. See tähendab, ma ei usu." Kim läks käsikaudu läbi kottpimeda toa akna juurde. Tänav oli kuiv ja öö vaikne.

"Mis lahti on?"

Kim kortsutas kulmu. "Pole aimugi." Ta läks Beryli juurde tagasi. "Kas meil taskulampi on?"

"Ei…"

"Küünlaid?"

"Ei usu. Kus su välgumihkel on? Otsi see välja, siis saame elektrifirma telefoninumbri üles otsida."

"See on magamistoas." Kim läks seinalt tuge otsides koridori.

Ta astus magamistuppa ja hoomas kabuhirmusähvakuga, et see on pime…

Loomulikult pime, sa idioot.

Vool on ju ära.

Järelikult on ka arvuti rivist väljas.

Mis tähendab, et…

"Mis juhtus?" hõikas Beryl Kimi ahastavat karjet kuuldes elutoast.

Kim kuulis, kuidas ta tõuseb sohvalt ja hakkab magamistuppa tulema. "Jumal küll, kas sa oled ikka terve?"

"Mu referaat!" kriiskas Kim. "See on läinud! Ma kirjutasin poole valmis ja see on läinud!"

"Kas sa ei salvestanudki seda?"

"Ei!"

"Ei?" kordas Beryl.

Kim vangutas meeleheites pead ning kuulis siis mütsatust ja ägamist: "Ai, pagan võtaks!"

"Mis juhtus?" küsis ta Berylilt.

"Põrkasin vastu seina. Kus su välgumihkel on, Kim?"

Kim otsis seda laualt ja pidas kogu aeg palavikuliselt aru, mida nüüd teha.

Kuidas ta ometi võis kõik kaotada *just nüüd*, kui töö oli peaaegu tehtud?

Ta leidis välgumihkli, klõpsas ja nägi ukseavas ähmase pilguga Berylit.

"Ma helistan elektrifirmasse," ütles Beryl. "Ilmselt juhtus midagi. Võib-olla oli õnnetus ja keegi ajas posti maha."

"Ei," ütles Kim, kui oli aknast välja vaadanud. "Kõigil teistel kogu tänavavahes on vool ja tänavalaternad põlevad. Jumal küll, Beryl, ehk salvestas su arvuti mu referaadi automaatselt?"

"Automaatselt? Ei, kui sa seda enne ei salvestanud."

Kim vandus jälle endamisi ja pomises: "Ma olen laip."

"Pea vastu. Uurime välja, mis lahti on." Beryl oli leidnud telefoni ja valis välgumihkli hubiseva leegi valgel teadete öeldud numbri.

"Ütle, et lülitagu vool kähku sisse," nõudis Kim.

"Mh," mühatas Beryl. "Kas sa arvad, et ma ütlen neile, et ärgu kiirustagu?"

"Ütle, et see on hädajuhtum. Ma pean *jalamaid* otsast peale hakkama. Mul pole hetkegi kaotada."

"Ütlen-ütlen, ma…" Ta vakatas, kuulas ja vaatas Kimi poole. "Arvutiseeritud teeninduskeskus. Vajutage number *üks*, kui tegemist on hädajuhtumiga…"

"See ongi hädajuhtum."

Beryl vajutas ühele.

Nad ootasid.

Siis ütles Beryl: "Mind pandi ooterežiimile."

Kim oigas ja tuias mööda tuba, mis nõudis manööverdamist, sest ruum oli segamini ja ta ei näinud, kuhu astub.

"Uskumatu, et jäin tervest referaadist ilma," pomises ta. See oli nii jubedustäratavalt irooniline, et lausa naljakas.

Peaaegu.

Just siis, kui ta otsustas end käsile võtta ja tööle hakata, sepitses saatus tema vastu vandenõu.

"Beryl see on luupainaja, eks?" küsis ta toanaabrilt.

"Surmkindlalt. Ma jälestan neid arvutiseeritud värke."

"Ei, ma mõtlesin oma referaati."

"Surmkindlalt," ütles Beryl uuesti, kergitas siis kulmu ja ütles torusse: "Jah, halloo?"

Sellest ma end murda ei lase, mõtles Kim, ühe kõrva-

ga kuulates, kuidas Beryl seletab kõne vastu võtnud isikule olukorda.

Kohe varsti on vool tagasi ja ta kirjutab töö ülejäänud öö jooksul ümber. See oli tal nii värskelt meeles, et taastamine pole kuigi suur vaev.

"*Mida* te tegite?" hüüdis Beryl. "See peab olema eksitus. Me *maksime* arve. Palun kontrollige uuesti."

"Mida?" küsis Kim valju sosinaga ning kiirustas sõbratari kõrvale. "Mis juhtus?"

Beryl surus mikrofoni vastu kaela ja ütles Kimile: "Nad ütlevad, et lülitasid voolu sihilikult välja, sest me ei maksnud arvet ära. Nad ütlesid, et saatsid meile mitu meeldetuletust."

"Ei saatnud nad midagi! Pealegi oleme maksnud. Ma andsin Kevinile..." Kim jättis jutu järsult katki ning ta vaatas hämaras toas Berylile otsa.

Ta taipas, mis oli juhtunud.

Beryl ilmselt samuti.

Kui elektrifirma naine kinnitas, et arve ei olnud makstud ja meeldetuletustele polnud reageeritud, ei hakanud Beryl rohkem vaidlema.

Kim vajus voodile ja mattis näo kätesse.

Kuidas ta ometi oli võinud nii rumal olla? Kuidas ta oli võinud pimesi usaldada sellele äpule Kevinile kõigi kommunaalteenuste arvete maksmise?

Ilmselt oli Kevin kogu raha endale jätnud. Mitte ainult elektri-, vaid ka telefoni-, gaasi- ja veearve tasumiseks saadu...

Kim kahtles, kas veearve üldse *oligi* olemas.

Beryl pani toru hargile ja pöördus Kimi poole. "Nad

tahavad, et me läheksime kohe hommikul sinna ja maksaksime osa võlast ära," ütles ta.

"Meil *pole* seda osa."

"Ma tean."

"Kas sa isalt ei saaks paluda?"

"Ei. Ma nuiasin talt alles hiljuti ilmatu suure summa."

"Aga emalt?"

"Ma *küsiksingi*, kui ta poleks mingil vabariiklastest üksikemade kongressil. Ma ei oska teda kuskilt otsidagi. Ja kuidas raha homme hommikuks minu kätte jõuaks?"

"Pole aimugi. Ma ootan küll Suzylt uut tšekki, aga see tuleb alles mõne päeva pärast."

"Aga kui helistaksid talle ja seletaksid, mis juhtus..."

"Jah, aga sa ise ütlesid just alles, et kuidas raha homme hommikuks meie kätte jõuaks."

"Ma ei tea... Ehk saab telegrammiga saata?"

Kim raputas pead. "Isegi kui see on võimalik, ei saa ma Suzylt rohkem raha klanida. Mitte pärast seda, kui ta sõitis nii ilmatu pika maa, et mind näha, ja pealegi läks ta siit tühjade taskutega. Ta muretses veel, kuidas ta gaasiarve maksab, sest krediitkaardid olid viimseni ammendatud."

"Me oleme pigis, Kim. Hirmsas pigis."

"Ma tean."

"Mida nüüd teha?"

Kim vaikis viivu.

Siseheitlusest loobudes kehitas ta siis õlgu. "Mida me *võiksime* teha, vähemalt praegu?"

"Me võime juua."

Kim noogutas ning nad läksid mornilt elutuppa džinnipudeli juurde.

Beryl kallas kaks klaasi täis, andis ühe Kimile ja lõi temaga kokku. "Meie terviseks," ütles ta.

"Ja meiesuguste terviseks."

"Kellesuguseid on pagana vähe järele jäänud," laususid nad kooris.

"*Tõsi* mis tõsi," nentis Kim õõnsalt ning neelas hiiglasuure kõrvetava sõõmu džinni.

ÜHEKSA

Kui Kim teisipäeval ärkas, nägi ta, et Beryl on juba ära läinud.

Ta veeretas end külili ning otsis pilguga kella, pidades aru, palju see võiks olla.

Kell oli kadunud...

Ei olnud.

See ei käinud.

Sest elekter oli ära.

Kimile tulvasid meelde möödunud öö sündmused. Vähemalt nii palju, kui ta mäletas, sest tema ja Beryl olid teinud džinnipudelile põhja peale. Talle meenus ebamääraselt, et nad olid joonud kõigi vihatud inimeste terviseks, alustades Keviniga ja lõpetades...

Thomas Kryszkaga?

Kim mäletas, et oli temast Berylile pikalt-laialt rääkinud ning öelnud, et ta on selles supis ainult isa pärast. Kas Beryl oli katsunud talle aru pähe panna?

Ei, tuli talle meelde, Beryl oli oksendanud.

Otse elutoas, lillepotti akna all. Kim mäletas, et oli

sohval lamanud ning tuba oli pööraselt keerelnud, tema oli kirunud Thomas Kryszkat ja Beryl oli öökinud lillepoti kohal.

Siis olid nad ilmselt voodisse roomanud ja oimetult uinunud.

Kim ajas end istuli ja tundis, et pea lõhub. Viimastel päevadel lõhkus see alailma, aga täna oli hullem kui tavaliselt. Tundus, nagu taoks keegi pea sees suure sepahaamriga vastu laupa.

Ja kõht... Issand, kuidas iiveldas. Kim taipas, et pole midagi söönud... Mis ajast peale, kas pühapäevast? Eile oli ta istunud terve päeva raamatukogus ega olnud söögipausigi teinud.

Ja kõik ilmaasjata, mõtles ta kibestunult, heitis jalad põrandale ja tõusis püsti. Ta tuikus hetke ja kõht korises valjusti.

Pean hommikust sööma, ütles ta endale. *Või... lõunat?*

Mis kell on?

Ta vaatas aknast välja ning nägi, et päev on hall ja vihmane. Tema poolest võis olla keskhommik või varane õhtutund. Ja mis tähtsust sel üldse on?

Ta hakkas vannituppa minema ja hõikas tühjas korteris Beryli nime.

Kuidas oli toanaaber suutnud pärast eilset ööd loengule minna?

Kui Beryl suutis loengule minna, siis suudab Kim referaati kirjutada.

Mitte mingi hinna eest.

"Jah, suudad," ütles ta endale.

Homset tähtaega ei lükka ükski vägi edasi.

Muidugi *võiks* ta doktor Armstrongiga rääkida. Öelda, mis oli juhtunud. Isegi märkmeid näidata.

Aga mis sellest kasu oleks?

Doktor Armstrong oli öelnud selge sõnaga, et tal on Kimi vabandustest kõrini. Ta paneb halva hinde ja kogu lugu.

Halva hinde...

Suzy on kohutavalt...

Isegi mitte *vihane.*

Ta oleks pettunud ning Kim teadis oma kogemustest, et vanema pettumust on teinekord raskemgi taluda kui viha.

Viha tuleb ja läheb nagu suvine äike ning kui see on möödas, on õhk puhas.

Pettumus püsib kaua.

Kim ei suutnud emale pettumust valmistada. Suzy oli ju nii palju ohverdanud, et teda sellesse kooli saata. Alles mõni päev tagasi oli ta emale kinnitanud, et käib hoolega loengutel, õpib, nii et pea märg, ja et kõik on lausa roosiline.

Ema oli olnud nii rõõmus.

Nii *uhke*.

Kim tahtis kõigest väest, et Suzy oleks tema üle uhke.

Ta kergitas lõuga. Ta läheb raamatukogusse ja kirjutab seal. Ta töötab kuskil, kus on arvutid ja kirjutusmasinad niisugustele üliõpilastele, kel neid pole.

Juba ta tundiski end paremini.

"Kahju küll," kordas infolauas istuv naine, "aga arvuteid ja kirjutusmasinaid on meil piiratud arvul ja paraku

on neile neljapäevane ootejärjekord. Niisugune on eeskiri."

"Mul on hädajuhtum," ütles Kim, kes küll mõistis, et see kõlab hädiselt, aga ta ei suutnud end kontrollida. "Ma pean referaadi homme ära andma."

"Sellele oleksite pidanud varem mõtlema." Naine kergitas lenduriprillide kohal kulme ja kõverdas ereroosasid huuli. Ta oli niisugune ennast täis isik, kes ilmselt nautis *eeskirjade* tsiteerimist.

"Ma *mõtlesingi* varem ja tegin selle koduarvutil valmis. Aga eile õhtul läks meil vool ära ja referaat kadus."

"Kas te siis ei salvestanud seda?"

"Muidugi salvestasin," valetas Kim, "aga sellest pole abi, sest voolu pole ikka veel ning ma ei saa arvutit kasutada."

"Kuhu vool siis kadus? Eile õhtul polnud ju tormi."

"Ma ei tea, mis juhtus," sähvas Kim, "aga asi pole selles. Asi on selles, et vool on ära."

"Ehk tuleb varsti tagasi."

"Ei usu."

"Kas te elektrifirmasse helistasite? Tavaliselt tulevad nad otsekohe..."

"Nad ei saa seda täna korda, selge?" lõikas Kim.

Naine pilgutas silmi. "Kahjuks ei saa ka mina teid aidata," ütles ta järsult ning pöördus Kimi järel oma korda ootava neiu poole. "Järgmine?"

Kim ei suutnud end kohe liigutadagi.

Temas vahutas viha.

Viha selle naise, Kevini ja...

Isa peale.

Arutu viha, mis võttis ta üle võimust ning täitis ta äkilise sihikindlusega.

Ta leidis, et jalad kannavad teda infolauast eemale, piki koridori, mis oli ääristatud vilistlaste mälestusesemete klaasvitriinidega.

Ta järgis mitme viida juhatusi, kuni leidis end teatmekirjanduse saalist.

Laua taga istuv noormees tõstis pilgu õpikult ja küsis: "Jah?"

Tavalises olukorras oleks Kim mõelnud, et see musta rullkraega sviitri ja pikavõitu tumedate lainjate juustega noormees on kena.

Nüüd aga polnud tal kenade noormeeste jaoks mahti ning ta asus otse asja juurde.

"Mul on vaja Chicago ja eeslinnade telefoniraamatut," ütles ta napilt. "Kas teil on seda?"

Noormees osutas vaikselt riiulile ja Kim nägi seda seal seisvat ja teda ootavat.

Ta teadis, et teeb vea, kui kõndis sinnapoole...

Ja avas raamatu...

Ning lappas lehekülgede kaupa k-ga algavaid nimesid, enne kui leidis õige.

Seal see oligi...

Kryszka.

Esimene oli *Kryszka, A.* South Cottage Grove'i avenüül.

Järgmine oli *Kryszka, A.* Evanstonis.

Issake, kes oleks võinud arvata, et Chicagos elab nii palju *Kryszka*-nimelisi!

Muidugi on see suur linn.

Ja seal elab arvukalt poolakaid.

Aga ikkagi.

Kim laskis pilgul libiseda üle Adam Kryszkade ja Benjamin Kryszkade, mööda ootamatult *pikka* nimekirja ikka allapoole, kuni jõudis *T. Kryszkadeni*.

Ta leidis nimekirjast kolm Thomas Kryszkat, kellest kaks elasid Chicagos ja üks Oak Parki eeslinnas.

Peale selle veel need Kryszkad, kes olid kantud telefoniraamatusse ainult eesnime esitähega T.

Neid oli seitse.

Väriseva käega rebis Kim ettevaatlikult ja vaikselt telefoniraamatust lehe välja, hoides valvelauas istuval noormehel silma peal, et kontrollida, ega ta Kimi ei jälgi. Tüdruk leidis, et kui ta poleks nii närviline, oleks ta võinud nimekirja ka paberile ümber kirjutada.

Aga vaevalt on Kryszkade leheküljele kes teab kui suurt nõudlust. Pealegi saab raamatukogu kahtlemata lähemail päevil uue portsu telefoniraamatuid.

Kümme võimalust, mõtles ta, pistis kokkumurtud lehe taskusse ja läks teatmekirjanduse saalist ära.

Üks nendest kümnest peab olema tema isa.

Mitteisa, parandas ta end, surus hambad risti ja läks koju, et helistada... Kui telefon ikka töötab veel.

"Halloo," ütles Kim närviliselt, "kas Tom on kodus?"

"Kes?"

"Tom."

"Kas mõtlete Timi? Ta on tööl," teatas naisehääl. "Kes räägib?"

"Palun vabandust, mul oli vale number."

Jälle vale T. Kryszka, mõtles Kim masendatult. Ta oli

helistanud läbi suurema osa T. Kryszkasid ja ka kõik kolm Thomas Kryszkat. Esimesele kõnele oli vastanud elatanud naine, kes oli segadusse sattunud ja öelnud, et tema abikaasa Tom oli surnud juba aastaid tagasi.

Oak Parkis oli vastanud automaatvastaja, millele oli teate lugenud rõõmsa häälega teismeline tüdruk. Kim oli ühenduse katkestanud.

Kolmanda kõne oli võtnud vastu Thomas Kryszka ise. Hetkeks jäi Kim keeletuks, taibates, et võib-olla räägib ta *tema endaga*.

Aga tegemist oli vale Thomas Kryszkaga. See selgus, kui Kim oli küsinud, kas mees on kunagi olnud Timberlake'i laagris.

Mees oli pärinud: "*Missuguses* laagris?"

Kim oli uuesti proovinud: "Kas te tutvusite kaheksateist aastat tagasi kuueteistkümneaastase tütarlapsega, kelle nimi oli Suzy Garfield?"

"Kaheksateist aastat tagasi elasin ma Euroopas ja ajasin oma teise lahutuse asju," kostis tõre vastus. "Kes *räägib*?"

"Pole tähtis," oli Kim vastanud ja ühenduse katkestanud.

Nüüd valis ta põialt hoides viimase allesjäänud T. Kryszka numbri.

Automaatvastaja vastas ning naisehääl ütles: "Tere, te helistate Tammy..."

Kim katkestas järsult kõne.

Niisis polnudki ta isa üles leidnud.

Kui mitte...

Kui ta pole Oak Parkis elav Thomas Kryszka, kelle automaatvastajalt kostis rõõmsa teismelise hääl.

Mida see oligi öelnud?

Kim valis uuesti numbri, et kontrollida.

"Te helistate Kryszkade majja. Tom, Karen, Mike, Billy ja Kristin ei saa praegu telefonile tulla, aga kui jätate pärast signaali teate, siis helistame hiljem tagasi. Kuulmiseni!"

Kim vajutas telefoni värisevi käsi kinni.

Kui Thomas Kryszka – *tema* Thomas Kryszka – on ikka veel Chicagos, siis elab ta Oak Parkis koos Kareni, Mike'i, Billy ja Kristiniga, kellest viimane oli ilmselt lindilt kõlanud hääle omanik.

Kristin Kryszka.

Kui tobe nimi, mõtles Kim süngelt.

Peaaegu sama tobe nagu Kim Kryszka.

Kui Oak Parki Thomas Kryszka, kes elab Blossomi tänav 31, on *õige*, siis on see elavaloomuline Kristin Kryszka Kimi poolõde.

See mõte pani pea ringi käima.

Koduteel ostetud sõõrik hakkas kõhus märulit tegema ning Kim istus jõuetult voodiservale.

Kuidas võiks tal kuskil õde olla?

Ta mäletas päeva, mil ema oli talle öelnud, et abiellub Johniga, kel oli kolm emata last, noorim neist tüdruk.

"Nüüd saad endale õe, Kim," oli ema öelnud samasuguse võltssüdamliku pulbitseva tooniga, millega oli teatanud ka oma kihlusest. "Sa oled ju alati õde tahtnud."

"Ma pole *kunagi* õde tahtnud!" oli Kim visanud, sest ta oli siis olnud tõeliselt vastik jõmpsikas.

Valevorstist jõmpsikas.

Sest ta oli alati salajas õde soovinud. Või vähemalt venda.

Mike, Billy ja Kristin.

"Ei," ütles ta valjusti.

Isegi kui nende isa on *tõesti* tema Thomas Kryszka, pole nad tema vennad ja õde. Nad pole talle keegi.

Sest *Thomas* pole talle keegi.

Ainult spermadoonor.

Telefon helises ning Kim võpatas.

Ta kahmas toru, lootes hetkeks arutult, et *Thomas Kryszka* helistab talle tagasi.

Loomulikult polnud see tema.

Kim polnud ju teadet jätnud. Mida tal olnukski öelda?

Helistab su tütar. Ei, mitte Kristin. Mina, Kim, see, keda sa ei tahtnud.

Võõras mehehääl küsis: "Halloo, palun kas ma tohiksin rääkida preili Kim Garfieldiga?"

Viivuks mõtles Kim, et see on tõesti Thomas Kryszka, ehkki teadis, et see on täiesti, läbinisti pöörane ja võimatu.

"Kim kuuleb," ütles ta tasase nõrga häälega.

"Preili Garfield, ma helistan Summervale'i kütusefirmast teie hilinenud makse asjus."

Kimi mõtetest sai ähmane virvarr.

See pole tema.

Loomulikult pole see tema.

Kuidas oleks see saanud olla tema?

Kim ei tahtnudki, et see oleks tema.

Ent siiski...

"Preili Garfield? Halloo?"

"Kuidas? *Mis asjus* te helistate?"

"Teie kütusearve on..."

"Mul pole autotki, nii et ma ei tea, millest..."

"Ma ei räägi autokütusest," ütles hääl pilkavalt. "Räägin majakütusest. Gaasist. Kui te arvet ära ei maksa, siis lülitame teid välja."

"Millest te ometi räägite?" küsis Kim, ehkki sai väga hästi aru.

Kevin.

Kui hääl jätkas, öeldes, et Kim oli jätnud arve maksmata ega olnud meeldetuletuskirjadest välja teinud, lõi tütarlaps hambad alumisse huulde, et mitte...

Mida?

Vaielda?

Vanduda?

Nutta?

Kim ei teadnud. Ta teadis vaid, et oli viidud juba peaaegu viimase piirini ega suutnud rohkem taluda.

Ta katkestas lihtsalt ühenduse.

Lõikas läbi hääle, mis rääkis parajasti ohtrasõnaliselt maksegraafiku koostamisest.

Kim laskis alahuule lahti ja naeratas.

Hea tunne tekkis.

Nii hea, et ta ei suutnud jääda istuma ning uut telefonihelinat passima ega oodata, millal veefirma tuleb vett kinni keerama või mis kõik võis veel ees oodata.

Ta pidi siit pääsema.

Otsekohe.

Kim hüppas püsti, haaras teksajaki ja paar dollarit, mis tal hinge taga oli, ning pistis putku.

Ta ei teadnud, kuhu ta läheb, teadis ainult seda, et peab *minema*.

Ukse juurde jõudnud, kõhkles ta vaid viivu ja läks tagasi.

Ainult selleks, et haarata Chicago ja eeslinnade telefoniraamatust välja rebitud leht.

Selleks ajaks, kui buss jõudis Oak Parki, Chicagost kümne miili lääne pool asuvasse kenasse eeslinna, oli taevas selginenud. Bussist maha astunud, vaatas Kim teisi reisijaid, kes kõik kõndisid sihiteadlikult minema, ning murdis pead, mida ta küll siit otsib.

Tead pagana hästi, mida, ütles ta endale. *Otsid ta üles, nõuad aru ega lähe enne minema, kui ta võtab oma teo eest osa vastutust enda kanda.*

Täpsemalt rahalise vastutuse.

Kimi eest.

Ta mõtles Beryli isale. Võib-olla polnud Berylil temalt emotsionaalset tuge loota, aga vähemalt teadis ta, et isa saadab süütundest ajendatult kalleid kingitusi ja raha.

Kimil polnud tarvis Thomas Kryszka emotsionaalset tuge ning ta ei tahtnud ka kalleid kingitusi.

Ta vajas ja tahtis tema raha.

See oli kõik. Raha aitab tal välja ronida mustavast kuristikust, mis tundus olevat ta alla neelanud.

Mida sa siis ette võtad? küsis Kim endalt teel piki laia tänavat, millele heitsid varje suured vanad puud ja majad. *Kas kõmbid ta uksele, ütled, kes sa oled ja nõuad pappi?*

Võib-olla peaks just seda tegema.

Ta püüdis kujutleda isa ilmet, kuid taipas siis, et ei oska tema nägugi ette kujutada.

Ta ei tunneks oma lihase isa nägu ära.

Klomp kerkis kurku ning ta surus seda vägisi tagasi, lisas sammu ja otsis pilguga kedagi, kellelt teed küsida.

Vastu tuli veetlev naine, kes lükkas toekat sinist lapsevankrit. Naine nägi välja nagu eeslinnaema musternäidis, jalas mustad retuusid ja valged Nike'id ning seljas Northwesterni kolledži sviiter. Naise juuksed olid hüplevas hobusesabas ning ta naeratas oma lapsele.

Kim oletas, et küllap elab naine mõnes siitkandi suures vanas majas koos oma andunud ja niisama pilkuköitva abikaasaga ja nad suplevad rahas.

Ta mõtted sähvatasid Suzyle, vaesele Suzyle, kes oli olnud teismeline vallasema. Kuidas ta ometi oli hakkama saanud? Kuidas ta oli suutnud mitte nõuda, et Thomas Kryszka võtaks osa vastutust enda kanda, isegi kui too ei tahtnud olla päris isa? Miks ema oli otsustanud rabelda?

"Vabandage mind, palun!" hõikas Kim, kui lapsevankriga naine tuli lähemale. "Kas te oskate öelda, kus on Blossomi tänav?"

Naine jäi seisma. "Jah. See on, las ma mõtlen, umbes miil mööda seda teed edasi," ta osutas risttänavale. "Paremat kätt esimene linnaosa ja Blossom on üks sealseid tänavaid."

"Aitäh." Terve miil edasi? Kim polnud taibanudki, et Oak Park on nii suur. Isa leidmiseks peab tõesti vaeva nägema.

Nagu sa poleks juba piisavalt vaeva näinud, nähvas sisehääl. *Oled nelja tunni jooksul kaks korda ümber istunud, et siia jõuda.*

Ja kui ta juba oli nii kaugele tulnud...

"Kas õpite Summervale'is?" küsis naine ning Kim vaatas talle jahmunult otsa.

"Kust te seda teate?"

"Teie sviiter," ütles naine ja osutas sviitrile, mille Kim oli laenanud Beryli kapist. "Mu abikaasa vend on seal diplomand."

"Kas tõesti?"

Naine noogutas. "Talle meeldib seal väga. Mitmendal kursusel te olete?"

"Esimesel."

"Kas meeldib?"

"Seni küll," vastas Kim, üllatudes, et suudab oma tundekeerisest hoolimata siin seista ja võhivõõraga lobiseda.

"Mulle meeldis kolledžis väga," ütles naine. "Mina õppisin Northwesternis. Mu abikaasa Jim samuti. Seal me tutvusimegi, rebaste peol."

"Tore." Kim pidas aru, mis tunne oleks juba nii noorena kohata meest, kellega abiellud. See teeks sama välja, kui tema abielluks Jake'i või Joega.

See pole küll kuigi tõenäoline, sest kumbki ei salli teda.

"Nojah, aitäh teejuhatamise eest," ütles ta rahutult.

"Võtke heaks."

Lapsevankrist kostis tasane häälitsus ja naine kummardus kohe vankri kohale.

Kim tabas end üle vankriserva piilumas ning märkas väikest roosasse mähitud pampu. "Kui vana ta on?" küsis ta naiselt, kui titt pigistas silmad kinni ja ajas suu päratus haigutuses ammuli.

"Kaks kuud. Kas ta pole imekallis?"

Kim naeratas. "Ta on tõesti armas."

"Ta on meie pisi kaisukiisu, eks ju? Oled ju?" Ta vaatas Kimile veidi häbelikult otsa. "Jim hüüab teda nii."

"Nii armas."

Kimi kurku kerkis jälle ootamatult klomp, mis sundis

teda musterema, mustertite ja nende musterelu eest pagema.

Kaisukiisu.

Kaheteistkümneaastaseks saades ei talu see väike tüdruk üldse, kui isa teda niimoodi hüüab. Ta läheb punaseks, pomiseb: "Jäta järele, isa!" ja kui isa püüab teda kallistada, vingerdab ta vabaks, et sõprade juurde minna.

Kim oli näinud seda lugematu arv kordi sõbrataridega juhtuvat – nad kõik tundsid üks või teine kord isa pärast piinlikkust. Eriti Allison, kelle isa oli tulnud koguni peole, kui tütar polnud kindlaksmääratud ajaks koju jõudnud.

Kasvueas oli Kim alati rõõmustanud, et temal ei tarvitsenud seda läbi elada.

Nüüd tundis ta südame läheduses torget, millele järgnes kadedusetuly tillukese roosa Kaisukiisu vastu.

Loodan, et sa mõistad, kuidas sul on vedanud, läkitas ta lapsele mõttes sõnumi ja vaatas üle õla tagasi. Ta saatis ema ja last pilguga, kuni nood keerasid ümber nurga ja kadusid silmist.

Maja number 31 Blossomi tänaval oli kahekorruseline koloniaalstiilis hoone, täpselt samasugune nagu kõrval- ja vastasmaja, kui värv välja arvata. See oli helesinine, valgete äärekaunistuste ja valge eesuksega.

Maja ees oli kahe varju andva vahtraga väike muruplats, mille jagas pooleks tillukese veranda juurde viiv käänuline kivitee. Murul vedeles üksikuid puulehti ning platsi kiviserva ääres kõrgus suur lehekuhi, nagu oleks alles hiljuti muru riisutud. Tühjal sissesõiduteel seisis jalgratas,

garaaži külge oli kinnitatud korvpallirõngas ja maja tagant paistis puuterrass.

Uksest paremat kätt oli valge silt. Kim nägi isegi kõnniteelt, mis sellele on kirjutatud.

Tere tulemast.

Nii labaselt vanamoeline ja isikupäratu.

Tere tulemast.

Kim oli kindel, et see, kes selle üles oli riputanud, polnud kindlasti mõelnud ammukadunud ebaseaduslikku tütart.

Kim märkas, et oli jäänud seisma ning ammulisui vahtima ning läks jälle liikvele, majast mööda, tänavavahe lõpuni, linnaosa teistest, nagu ühe vitsaga löödud hoonetest mööda. Mõned olid valged, mõned kollased ja üks oli kahvaturoosa.

Kryszkade maja oli sel tänaval ainus sinine ning tänava otsast tagasi vaadates nägi Kim seda selgesti.

Võib-olla pole see üldse tema maja, tuletas ta endale meelde. *Tegemist võib olla mõne teise Thomas Kryszkaga.*

Aga sügaval sisimas teadis ta, et just siin elab *tema*.

Siin, selles mugavas jõukama keskklassi eeslinnas koos oma naise ja kolme lapsega.

Tõelise perekonna, normaalse perekonnaga. Kaks vanemat ja lapsed.

Ta kuulis tagaaias kiikedel mängivate laste kilkeid, ükseprantsatust ja linnusidinat.

Mõnusad kodused helid.

Kim neelatas. Ägedalt.

Ta otsis taskust Salemi paki, pani sigareti põlema ja tõmbas sügava mahvi.

Ning vaatas sinist maja.

Ta märkas, et see oli värskelt värvitud, ning meenutas, kui hullusti koordub Suzy Weston Bay maja värv.

Mine otsemat teed sinna tagasi, kamandas ta ennast ning vaatas valgete aknaluukidega ilusat sinist maja üksisilmi. *Helista uksekella ja ütle neile, kes sa oled.*

Tõenäoliselt pole teda üldse kodus, vaidles ta endale mõttes vastu. On hiline pärastlõuna. Küllap on ta tööl.

Võib-olla pole kedagi kodus.

Kui nii, siis võiks küll sinna marssida, kella helistada ja ära minna, kui keegi ust lahti ei tee.

Ta teaks, et on siin käinud ja proovinud.

Mida proovinud?

Proovinud tagasi saada seda, mis kuulub sulle, ütles ta endale kindlalt. *Tükikest sellest elust.*

Ei!

Sa ei taha olla osa sellest elust. Igatahes mitte tema *elust. Ja sa ei taha, et tema oleks osa sinu elust.*

Ta tahtis lihtsalt, et isa aitaks teda.

Ta teadis lihtsalt, et kui isa aitaks teda, siis saaks kõik korda.

Kim vajab ainult tema raha.

Ja mida sa loodad? küsis ta endalt. *Et ta teeb ukse lahti, kuulab su jutu ära, kirjutab tšeki ja ütleb: "Hea küll, oli meeldiv kohtuda, hüvasti."?*

Nii *võib* juhtuda.

Isa võib tahta talle raha anda, et temast kiiresti lahti saada, et Kim ei teeks tema ilusat eeslinna musterelu keeruliseks.

Kas ta naine üldse teab, et mehel on tütar? Kas lapsed teavad, et neil on poolõde?

Tõenäoliselt.

Ei…

Tõenäoliselt mitte.

Ta pole seda tüüpi, et tahaks tarbetuid sekeldusi. Kindlasti on ta hoidnud Kimi olemasolu enda teada…

Kui ta teda üldse mäletabki.

Kim mahvis sigaretti.

Kuidas võiks inimene unustada, et tal on laps?

See tundus võimatu…

Ent ometi…

Kuidas võiks inimene *mitte hoolida*, et tal on laps?

See tundus veel võimatum, kuid ometi oli Thomas Kryszka just seda teinud.

Kim hakkas jälle aeglaselt maja poole minema.

Ta on sulle võlgu, ütles hääl rõhutatult tema peas. *Pane ta maksma.*

Aga… Kui palju?

Kahesaja dollariga saaks ta maksta oma osa arvetest ja osta uued raamatud.

Ent arveid tuleb ka edaspidi.

Ja järgmisel semestril tuleb osta uued õpikud.

Lisaks kõiksugused asjad, mida isa oleks pidanud ostma.

Missugune hinnasilt riputada külge kõigile neile aastatele, mil tal polnud isa, kes oleks teinud sünnipäeva- ja jõulukinke, ostnud rõivaid, kingi ja mänguasju, maksnud kinni koolivaheajaüritused, klaveritunnid ja hambaklambrid, mida hambatehnik pidas vajalikuks, kuid mille jaoks Suzyl polnud raha?

Said ka ilma klambriteta hakkama, märkis Kim endamisi. Tema hambad olid *tõesti* veidi viltu, kuid see ei haka-

nud esmapilgul silma ning Kimil polnud mälumise ega rääkimisega kunagi probleeme olnud.

Keskastme koolis oli ta olnud koguni *õnnelik*, et ema polnud jaksanud hambaklambreid soetada. Mitte keegi ei himustanud ju suutäit metalli.

Ta lähenes majale ning vaatas seda üksisilmi. Ta nägi taas silti eesukse kõrval. Kaugelt polnud seda võimalik lugeda, kuid Kim teadis juba, mis seal seisab.

Tere tulemast.

Seda muidugi.

Kim seisatas taas maja ees kõnniteel.

Mine edasi. Helista uksekella või koputa või mida sa tahtsidki teha.

Ma ei taha *seda teha*, vaidles ta endaga. *Ma pean seda tegema.*

Miks?

Sest ta on mulle võlgu.

Ma olen hädas.

Ega saa temata hakkama.

Kim kortsutas kulmu.

Kas see oli ikka tõsi?

Kas tõesti suudab kõik tema probleemid lahendada ainult Thomas Kryszka, spermadoonor ja kadunud isa?

Kimi silmad tõmbusid pilukile, ta vaatas maja ning surus rusika huultele.

Tal on raha, ütles ta endale. *Minul ei ole.*

Ja raha lahendab mu probleemid.

Eks ole ju nõnda?

Eks ole ju nõnda?

Ta tundis, kuidas silmanurkadesse kerkivad pisarad.

Rahaga maksab ta arved ära ning ostab õpikud.

Jääb veel referaat, mis tuleb esitada homme hommikul.

Jäävad veel loengud, kuhu ta kuidagi ei jõudnud, ja peod, kuhu ta ei suutnud kuidagi minemata jätta.

Jääb veel Joe, kes ei olnud temast enam huvitatud, kui ta oli seda üldse olnud.

Seda kõike raha ei muuda.

Ah et asi on selles? küsis ta endalt ahastavalt. *Ma olen lihtsalt oma armetu eluga puntras? Ma ei saa seda mingil moel parandada?*

Kuidas see ometi võib nii olla?

Ta puhkes nutma, pärĭselt nutma, õlad vappusid ja keha värises nuuksetest, mis teda halastamatult raputasid.

Ta viskas sigareti kõnniteele, lömastas kontsaga ning võttis kätega enda ümbert kinni, justkui suudaks niimoodi värisemist peatada.

Kim ei teadnud, kui kaua ta oli niimoodi seisnud või kas keegi teda nägi.

Ta ei hoolinudki sellest.

Ta mõistis ainult, et kui see möödub, kui nutt saab otsa, siis teab ta, mida peab tegema.

Pähe kerkis selge vastus; nii selge, et ta ei suutnud uskudagi, et tal oli läinud nii kaua aega mõistmaks, et ta ei vaja Thomas Kryszka raha.

Hoopis armastust.

Ta vajas isa, issit, kes hüüaks teda Kaisukiisuks, sasiks tema juukseid ja valmistaks talle sõprade juuresolekul piinlikkust.

Aga seda ei suutnud Thomas Kryszka talle anda.

Võib-olla on isa valmis andma talle raha, aga armastust küll mitte.

Isegi kui ta seda tahaks, isegi kui ta oleks nii pika aja jooksul mõistnud, et oli teinud vea.

Nüüd oli juba liiga hilja.

Ta oli võimaluse käest lasknud.

Ta ei saa kunagi olla Kimi isa.

Kim ei saa endale iial isa.

Mida ta ka ei teeks, mida *isa* ka ei teeks – seda ei muuda miski.

Kim heitis sinisele majale veel ühe pilgu.

Ta tõmbas ninaga ja pühkis seda siis Beryli sviitri varrukasse.

Seejärel keeras ta ringi ja läks ära.

KÜMME

"Doktor Armstrong?"

"Jah?"

Oma kabineti poole minev õppejõud keeras ringi ja märkas Kimi. Tema silmad läksid suureks ning tõmbusid siis pilukile.

"Tahtsin teile selle anda." Kim ulatas talle klambriga kokku pandud pataka paberilehti, rida-realt täidetud tema käekirjaga, alguses pastakaga ja seejärel pliiatsiga, sest pastakas oli saanud tühjaks.

"Mis see on?" küsis doktor Armstrong kulmu kortsutades.

"Minu referaat." Kim köhatas kurgu puhtaks. "Lõpetasin selle alles äsja... Seepärast mind polnudki hommikul loengul. Kirjutasin seda öö otsa."

Professor uuris vaikides esimest lehekülge.

Kim märkas, et tal on seljas värskelt triigitud vandikarva linane pluus ja tumesinine rätsepajakk ning jaoks samasugused püksid. Õppejõu juuksed olid siledalt

taha kammitud ja kuklasse kinnitatud ning kõrvarõngad sobisid käevõruga vasakul ja käekellaga paremal randmel. Temast hoovas nõrka piparmündi ja kuslapuu hõngu.

Kim tundis end tema kõrval seistes ja märkusi oodates veel kasimatumana ning korratumana kui kunagi varem. Ta ei tahtnud muud kui korterisse minna, kuuma dušši võtta, voodisse pugeda ja järgmise nädalani magada.

"Ma palusin, et referaadid trükitaks," märkis doktor Armstrong järgmist ja siis ülejärgmist lehte keerates.

"Ma tean... Ma püüdsin."

Kim tegi jälle suu lahti, et rääkida doktor Armstrongile, mis oli juhtunud, kuidas ta oli püüdnud arvutit või kirjutusmasinat kasutada, ent kuidas saatus oli tema vastu otsekui vandenõu sõlminud.

Ent ta surus suu jälle kinni. Doktor Armstrongi ei huvita vabandused, isegi kui need on ehtsad.

"Võtan teil pool palli hindest alla, selle eest, et see pole trükitud," ütles õpetaja.

Kim oleks tahtnud protestida, et see pole õiglane.

Aga ta ei teinud seda.

"Ja üks hinne läheb alla hilinemise eest," ütles doktor Armstrong. "Pole parata, Kim, ma ei saa teha järeleandmisi teile ega ka kellelegi teisele."

Kim noogutas.

"Loodan vaid," jätkas naine, "et see referaat on minu ja teie aega väärt."

"On küll," ütles Kim veendunult, ehkki polnud selles sugugi nii kindel.

See ei saa olla kuigi hea, sest ta oli alustanud seda hilja õhtul pärast neljatunnist bussisõitu Oak Parkist koju.

Ning ta oli kirjutanud seda Hopis, mis oli lahti ööpäev läbi, sest Kim teadis, et kodus pole ikka veel elektrit.

Ta oli joonud ühe tassi kohvi teise järel, suitsetanud poolteist pakki sigarette ning töötanud vahetpidamata aeelsetest tundidest koidikuni ja kauemgi.

Ta oli referaadi lõpetanud alles tund aega tagasi, liiga hilja, et jõuda ajaloo loengule. Ent tal oli meeles, et doktor Armstrongil on kohe pärast seda loengut vastuvõtt kabinetis, ning ta oli tormanud linnakusse, et õppejõud kinni püüda.

"Küsin lihtsalt uudishimust," ütles doktor Armstrong. "Miks te lükkasite referaadi kirjutamise viimase õhtuni edasi, Kim?"

"Ma ei lükanudki. Püüdsin seda kirjutada, aga kõik läks untsu." Tütarlapse hääl murdus ning ta hoidis suurivaevu pisaraid tagasi, teades, et need ei muuda midagi.

Mitte tõelises maailmas, kus keegi ei anna sulle asu.

"Asjad lähevad alati untsu," ütles doktor Armstrong asjalikult. "Kõige targem on ikka kõige halvemaks valmis olla."

See kõlas nagu vanaema ajast ja arust sõnakõlks, leidis Kim.

"See tähendab ettemõtlemist, Kim," jätkas doktor Armstrong. "See tähendab kohusetäitmist. Mis ka ei juhtuks."

"Ma tean." Kim uuris oma jooksukingades jalgu, mis olid teda eile kandnud läbi kogu Oak Parki. Jalatsid olid kulunud ja porised ning jalad lõid tuld.

"Mida te isa suhtes otsustasite?"

See küsimus tuli Kimile ootamatult ja ta vaatas doktor Armstrongile otsa. "Kuidas?"

"Teie isa. Ütlesite eelmine kord, et kavatsete ta üles otsida."

"Oeh. Kavatsesingi, aga... Otsustasin, et ei tee seda."

"Miks?"

"Sest..." Kim kehitas õlgu. Kuidas see sõnadesse panna? Eriti selle võhivõõra naise kuuldes?

Doktor Armstrong ootas.

"Sain aru, et mul pole teda tegelikult üldse vaja," lausus Kim.

Naine kallutas pea viltu, tunnistas Kimi ja ütles: "Ma olen kindel, et see on tark otsus." Ta pistis Kimi referaadi pruuni nahast õlakotti. "Ootan põnevusega, millal saan teie referaati lugeda, Kim."

Tütarlaps noogutas. "Ma loodan, et see kõlbab."

"Mina samuti. Reedesel loengul näeme. Ärge kontrolltööd unustage."

Mis kontrolltööd?

Kim oleks seda äärepealt valjusti küsinud, kuid sai õigel ajal sõnasabast kinni. Ta ainult noogutas. "Ei unusta."

"Tore. Head päeva." Doktor Armstrong keeras ringi ja läks kärmel sammul ära.

Kim ohkas raskelt ja kõndis vastassuunas.

Ta oli oodanud, et tunneb kergendust, kui referaat valmis ja ära antud. Eks olnud ta ju end tööga lausa ära katkestanud ja viinud alustatu lõpule.

Miks ta siis ei rõõmusta?

Olen lihtsalt väsinud, ütles ta endale.

* * *

Beryl seisis külmkapi avatud ukse ees, kui Kim koju jõudis.

"Kus siis sina olid?" küsis ta kööki astunud Kimi poole vaadates.

"Pikk jutt. Mis hais see on?"

"Toit on pahaks läinud, sest külmkapp on kaks päeva soe olnud. Viskan siit parajasti kõik välja."

"Ma ei teadnudki, et seal *üldse* midagi on."

"Mina ka mitte. Kas pole nöök? Sa ei teagi, et sul on süüa, enne kui see läheb halvaks."

Kim noogutas ja mõtles, et ka sellest oleks üht-teist õppida, kuid oli liiga tuim, et sellest aru saada.

"Sa ei öelnudki mulle, kus sa käisid." Beryl viskas ühe väikese purgi prügikasti.

Kim oli mõnda aega vait ja ütles siis lihtsalt: "Töötasin referaadiga."

"Öö läbi? Kus? Raamatukogus?"

Kim kõhkles ning noogutas siis. Ta oli äkitselt liiga kurnatud, et rääkida, ning isegi kui ta poleks nii väsinud olnud, ei oleks ta siiski tahtnud Oak Parkis juhtunut jagada.

Mitte Beryliga.

Võib-olla mitte kellegagi.

"Kas andsid ära?"

"Mille?"

"Kuidas mille? Referaadi."

"Jah. Nüüd aga lähen duši alla ja heidan voodisse."

"Hea mõte. Sa oled tõesti loppis. Muide, oota, enne kui lähed, peaksid teadma..."

Kim jäi lävel seisma. "Mida?"

"Ma sain raha elektri- ja gaasiarve maksmiseks – mui-

le, gaasifirmast helistati eile ja taheti sind. Nad ütlesid, et sa olid toru hargile visanud."

"Viskasin jah."

"Kas tõesti? Miks?"

"Ma lihtsalt ei saanud hakkama," ütles Kim õlgu kehitades.

Beryl paistis olevat veidi ärritatud. "Mnjah, ma silusin su käkki ning nad ütlesid, et koostavad maksegraafiku ega keera gaasi kinni."

"Tore. Aitäh."

"Ja ka elekter peaks kohe tagasi tulema, sest ma maksin täna hommikul arve ära."

"Kust sa raha said?"

"Ma andsin alla, helistasin isale ja palusin, et ta saadaks selle mulle telegrammiga. Ta oli just ostnud endale suure ekraaniga televiisori ja ma tekitasin temas süütunde." Beryl kehitas õlgu. "Äpu sihuke."

"Maksan sulle oma osa ära, niipea kui saan," lubas Kim.

Beryl noogutas ning tema näole ilmus jälle seesama ebamääraselt nördinud ilme. "Mine õige magama, Kim. Kui ärkad, siis võime välja rehkendada, mida majanaabrifiaskoga ette võtta."

"Ah jaa... Ma unustasin." Kim oli liiga väsinud, et veel rohkematele muredele keskenduda.

Ta seisis tükk aega kuuma duši all ning mõtles, et peab kindlasti õigel ajal ärkama, et jõuda pärastlõunasele võrdleva keeleteaduse loengule. Nüüdsest peale hakkab ta käima igal tunniplaanis ettenähtud loengul ja iga päev. Saagu mis saab.

Ta tahtis seada äratuskella helisema, et mitte sisse

magada, kuid taipas siis, et ei saa seda teha, sest elekter oli ikka ära.

Võib ju kööki minna ja paluda, et Beryl ta ärataks.

Ent ta lihtsalt ei suutnud enam ühtki sammu astuda.

Pealegi ärkab ta niikuinii õigel ajal. Loenguni on veel mitu tundi.

Ta vajus voodisse, tõmbas teki üle pea ja uinus.

Ta nägi unes, et on jälle väike tüdruk ning keegi suur ja tugev kiigutab teda kätel, silitab ta pead ning nimetab Kaisukiisuks.

Kui Kim ärkas, oli tuba hämar. Ilmselt videvik, taipas ta. Inglise keele loengule oli jäänud minemata.

Ta tõusis istuli ja ringutas.

Siis nägi ta, et Beryl on kõrvalvoodis kerra tõmbunud ja magab.

Beryl teeb lõunauinakut? Seda juhtus haruharva.

Kim tuli voodist välja, läks akna juurde ja vaatas tänavale.

Varase õhtutunni kohta oli see kummaliselt inimtühi, mõtles ta.

Kui just...

Võib-olla *polegi* varane õhtutund.

Võib-olla on hoopis varahommik.

Võib-olla ei tee Beryl lõunauinakut, vaid lihtsalt magab.

Kas Kim võis magada kogu päeva ja kogu öö? Ta tundis end *tõesti* puhanuna, kuid mitte päris värskena. Ta ei mäletanudki, millal oli end viimati värskena tundnud.

Ta leidis tualettlaualt Beryli käekella ja uuris seda aknast tulvavas hämaras valguses.

Pool kuus.

Paremalt ei paistnud päikese roosakasoranži kuma.

Mis ei tähendanud midagi, sest ta ei teadnud, kas vaatab itta või läände. Ta ei pööranud sellele kunagi tähelepanu.

Ning praegusel aastaajal, vahetult enne sügisest pööripäeva, tõusis ja loojus päike enam-vähem ühel ning samal ajal.

Kella poole kuue paiku.

Kim jäi segaduses keset magamistuba seisma.

Siis rabas teda olukorra absurdsus.

Ta ei teadnud, kas päike tõuseb või loojub.

Ta ei teadnud, kas on päev või öö.

Kuidas ta võib nii tähtsat asja mitte teada?

Kuidas võib elu olla *nii* vussis?

Lausa naeruväärne, mõtles ta, läks vannituppa ja pesi hambaid, mida oli tingimata tarvis teha, olgu õhtu või hommik.

Näo puhtaks pesnud ja juuksed ära kamminud, nägi ta, et magamistoa aknast sisse libisev valguskiir on palju heledam.

Nii et *hommik*.

Hüva.

Peab minema antropoloogialoengule, aga mitte enne…

Kümmet?

Ühtteist?

Ta polnud seal juba nii ammu käinud, et ei mäletanudki enam. Ja tunniplaan oli olnud raamatukotis…

Mis tähendas, et see oli igaveseks kadunud.

Mida nüüd teha? Kim ei mäletanud enam, missuguses auditooriumis antropoloogialoeng toimub ega tundnud sel kursusel kedagi.

Tuleb lihtsalt teadushoonesse minna ja katsuda selgusele jõuda, otsustas ta.

Aga selleni on veel mitu tundi.

Mis tähendas, et tal oli palju aega surnuks lüüa.

Ta otsustas, et aega tuleb targalt kasutada.

Mis tähendas…

Mida?

Ta ei saanud õppida, sest tal polnud õpikuid ega märkmeid.

Ta ei saanud tuba koristada, sest Beryl magas.

Ta ei saanud isegi sõbrataridele helistada, sest kõik ta tuttavad on sel tunnil voodis.

Kõht korises.

Kim taipas, et on näljane. Viimane, mida ta oli neelanud, oli tass kohvi eile hommikul Hopis.

Mida kõike ta ei annaks taldrikutäie munade ja kartulikotlettide eest. Just seda oli ettekandja serveerinud kõrvallauas istuvale mehele, kui Kim eile lõpuks oma märkmed kokku pakkis.

Miks mitte kohe praegu restorani minna ja hommikust süüa?

Kim kaalus seda mõtet. Tal oli paar dollarit järel ning kõht oli *tõesti* tühi.

Oleks päris vahva sel tunnil üksi välja sööma minna.

Tähistada uue lehekülje keeramist.

Otsus tehtud, läks Kim magamistuppa riidesse panema.

* * *

Kohvik oli täis pensionäre, varahommikusi sõrkjooksu tegijaid ja vahetusest tulevaid ähmase pilguga öötöölisi. Lauad olid täis ning Kim istus leti äärde pukile.

"Tulen kohe teie juurde, kullake," ütles ettekandja menüüd tema ette visates.

Kim noogutas ega vaevunud seda uurimagi. Ta teadis täpselt, mida tahab. Mune, kartulikotlette, röstsaia, greibimarmelaadi ja sinki.

Ning apelsinimahla.

Ja kohvi.

Ta läitis sigareti ning vaatas kihavas restoranis ringi.

Valitses täitsa rõõmus õhkkond, nii palju inimesi nii varasel kellaajal koos. Eile polnud Kim seda tähele pannud, sest oli referaadi kirjutamisega liialt ametis.

Täna aga märkas ta vanapapidest alalisi külastajaid, kes tulid üksipäini, ajaleht kaenla all. Istusid leti äärde ja tervitasid ettekandjat nagu vanad sõbrad. Ta tundis praepeekoni ja tõmbava kohvi meeldivat lõhna ning kuulis taldrikukõlinat ja inimeste jutuvada orvalaudades.

"Vabandust, kohe tulen teie juurde, kullake," hõikas ettekandja Kimist möödudes.

Kim noogutas jälle ning tõmbas sõõmu suitsu, mis ei maitsenud sel kellaajal ega tühja kõhu peale. Ta muljus sigareti tuhatoosi surnuks ja hakkas letil nõus olevaid suhkrupakikesi kohendama, et kätele tegevust anda. Siis asus ta marmelaadikarbikeste kallale ja sorteeris need maitse järgi.

"Teil on selleks soont," ütles ettekandja, kes ilmus viimaks ometi kohvikannu ja tellimusmärkmikuga Kimi juurde.

Ta oli meeldiva välimuse ja kirgaste sinisilmadega keskealine naine. "Kas teil tööd ei ole vaja?"

Kim pilgutas silmi. "Tööd? Siin?"

"Ma tegin ainult nalja," ütles ettekandja, viskas heleda hobusesaba selga ja naeratas, "või olete päriselt huvitatud? Meil on tõesti töötajat vaja."

"Ettekandjaks?"

"Jah. Üks tütarlaps läks eile ära, sellepärast meil napibki töökäsi ja sellepärast ma tulingi alles praegu küsima, mida te soovite."

Kim andis tellimuse ning küsis siis: "Missugused on tunnid?"

"Hm? Ah te mõtlete tööd? Kas otsite tõesti tööd?"

"Meeleheitlikult."

"Töötunnid on samad mis minul, kullake. Varahommikune vahetus. Poole viiest üheksani."

"Ah nii. Jääb ära."

"Jah? Miks?"

"Nii vara ma küll iga päev üles ei saa."

"Ainult argipäeviti. Jootraha saab ohtralt, sest meil on alati palju askeldamist. Praegu olete ju üleval, või kuidas?"

"Nojah, aga see on juhus," ütles Kim. "Pealegi on mul hommikuti loengud."

"Mis kell need algavad?"

Kim mõtles järele. "Mitte enne kümmet, aga..."

"Kell üheksa olete vaba," ütles naine uuesti. "Mõelge järele. Meil napib töökäsi ning ma tean, et omanik tahab kohe kedagi palgata. Kui ära harjute, siis polegi nii paha varakult ärgata."

"Kindlasti," vastas Kim, mõeldes, et tal pole vähimatki kavatsust seda välja uurida.

"Kui otsustate, et tahate seda tööd, siis tulge ja küsige Fritzu. Tema on omanik."

"Jah, muidugi."

"Kas kofeiinivaba või tavalist?" küsis ettekandja ning võttis Kimi tassi alustaldrikult.

"Tavalist. Surmkindlalt."

Ees seisis pikk päev.

Selgus, et antropoloogialoeng algab kell üksteist ja toimub ruumis 103.

Kim, kes oli läinud kell kümme ruumi 102, oli kindel, et on õigel ajal õiges kohas, ega taibanudki, et on valel ajal vales kohas, enne kui oli liiga hilja tõusta ja välja minna.

Talle ei pakkunud mingit rõõmu istuda edasijõudnute füüsikaloengul.

Õppejõud polnud tema kohalolekut märganudki, aga mõned teised üliõpilased olid heitnud talle kummalisi pilke.

Nüüd oli ta lõpuks õiges auditooriumis ning otsustas, et kõik laabub.

Kuni sai teada kontrolltööst.

Sellest, mis oli tema teadmata määratud tänaseks.

Kim tuiutas esimest, valikvastustega küsimust tõendite kohta muistsel ajal Nazca tasandikku külastanud astronautidest. Tal polnud aimugi, kas vastus on A, B või C.

Aga tänu valikvastustele jäi kolmkümmend kolm protsenti võimalust, et ta tabab täppi.

Kui kogu kontrolltöö koosneb valikvastustega küsimustest, siis on kõik korras, mõtles Kim ja keeras teise lehekülje.

Sealt leidis ta: LÕIK II – täida lüngad.

Sellele järgnes LÕIK III – esseed.

Ta kukub läbi.

Kuidagimoodi pidas ta vastu ning tegi kontrolltöö ära, nii hästi kui oskas.

Millest ei pruugi mingit kasu olla, sest ta polnud õppimisega järjele jõudnud ega olnud pooltest teemadest kuulnudki.

Pärast kontrolltööd kõndis ta tusaselt üle Quadi, kui kuulis tuttavat häält: "Tere, Kim, kuidas sa elad?"

Ta tõstis pilgu ning nägi Joed. Noormehel oli raamatukott õlal ning ta kandis jälle sama pruuni nahkjakki, mis tegi ta õlad nii laiaks.

"Hästi," valetas tüdruk. "Aga sina?"

"Pole viga. Kust sa tuled?"

"Sissejuhatusest antropoloogiasse."

"Ma kuulasin seda möödunud aastal. Tore kursus, mis?"

"Tore jah," vastas Kim õõnsalt. "Mida uut kuulukse?"

"Täna pärastlõunal on jalgpallimäng. Kas tuled?"

Kimi meel läks rõõmsamaks. Kas Joe on temast ikkagi huvitatud?

"Polnud plaanis," vastas ta.

"Peaksid plaani võtma."

"Võib-olla võtangi," lausus Kim ning otsis, mida veel öelda. "Kuidas tööl läheb?"

Imetore. Miks ta ometi pidi *sellest* juttu tegema? Kõige vähem tahtis ta praegu Tamburiinimehest rääkida.

"Hästi," ütles Joe. "Kiire on."

"Ah nii?"

"Kas leidsid endale uue töökoha?"

"Mina? Ei."

"Hopis otsitakse ettekandjat."

"Kas oled kõndiv kuulutusteveerg?" küsis Kim, meenutades päeva, mil noormees oli rääkinud talle töökohast Tamburiinimehes.

Joe ei naeratanudki selle peale. "Ma töötan ju sealsamas kõrval," ütles ta lihtsalt. "Üks ettekandja ütles, et neil on töötajaid puudu."

"Ma ei saa Hopi ettekandjaks minna," ütles Kim.

"Miks?"

"Liiga viiekümnendatelik. Ma saan sellest jõledast džässist mürgituse."

"See pole ju nii hull..."

"Pealegi on see varahommikune vahetus."

"Kas sul on nii varasel tunnil vaja kusagil mujal olla?"

"Jah. Voodis," sähvas Kim muiates.

Joe ei naeratanud vastu. "Ma mõtlesin, et kui sul on tõesti tööd tarvis..."

"Miks sa arvad, et mul on peenike pihus?"

"Ma ei tea. Mulle jäi lihtsalt mulje, et sa vajad raha."

"Kes seda ei vajaks?" Kim püüdis sundimatult rääkida, aga see ei kõlanud niimoodi. "Ma pean nüüd lippama. Mul algab algebra põhikursus."

"Ohoh, kaks loengut järjest."

Kim lõi pea selga ning vaatas noormehele otsa, valmis pilkest ärrituma.

Ent millegipärast ei suutnud ta seda teha. Noormees naeratas talle ning tema hambad olid nii valged ja pilk nii

südamlik, et Kim ei suutnud vihastamisest mõeldagi. Ta suutis mõelda vaid sellest, et on...

Sisse võetud.

Võib-olla on Joe kõigest hoolimata tema jaoks see õige.

Võib-olla Kim siiski meeldib talle.

Noormehe käitumisest igatahes võis seda välja lugeda.

Võib-olla on ta lihtsalt liiga uje, et esimest sammu astuda.

Aga võib-olla arvab ta pärast kõike, mis oli juhtunud muusikakaupluses ja üldse, et Kim pole temast huvitatud.

On aeg ohjad enda kätte võtta, või kuidas? Aeg oma elu taas rööbastesse seada, aru saada, mida ta õieti tahab, ja selle nimel vaeva näha.

Ta tõdes, et tahab Joed.

Miks ta polnud seda kohe alguses tunnistanud, vaid oli püüdnud end veenda, et Joe pole tema tüüp? Oleks kasulik käia meeldiva, korraliku ja targa noormehega. See oleks kooskõlas Kimi uue elustiiliga.

Peaks noormehele kuidagi peenelt vihjama, et on temast huvitatud.

"Kuule, Joe," kuulis ta end küsivat, "kas tahad mõnikord midagi ette võtta?"

"Midagi ette võtta?" kordas noormees.

"Jah," kostis tütarlaps kõhklevalt, imestades, mida paganat ta õige teeb.

See polnud mingi peen vihje.

Aga taganeda oli hilja, niisiis laskis ta täiskäigul edasi.

"Näiteks tulen su jalgpallimängu vaatama ja hiljem võime juua ühe nap... kohvi," parandas ta rutakalt, oleta-

des, et Joe pole seda tüüpi noormees, kes tahaks baaris istuda. "Või läheme kinno."

"Kas mõtled kohtamist?"

"Enam-vähem jah..." ütles Kim hädiselt, sest talle ei meeldinud Joe ilme.

See polnud üllatunud.

See oli...

Põlastav?

"Kim," ütles noormees hetk hiljem. "Mul on tütarlaps."

"Kas tõesti?" Kimi nägu lõi ainsa hetkega lõkendama.

"Delia," ütles Joe.

"Kas see punapea ajalooloengult?"

Noormees kortsutas kulmu. "Ah Missy? Ei, tema on ainult sõber. Deliaga olen ma keskkoolist peale käinud. Ta õpib Massachusettsis."

"Või nii..." Kimil oli kohutavalt häbi. Kuidas ta ometi oli võinud nii rumala vea teha? Kuidas ta oli võinud mõelda, et Joe on temast huvitatud? Ainult sellepärast, et noormees oli temaga paar korda juttu rääkinud?

Ta räägib ju kõigiga. Missyga ja... Kõigiga. Ta on lihtsalt lahke, muud midagi.

"Mul on väga kahju, Kim."

Olnuks kergem, kui Joe oleks olnud samasuguses segaduses nagu Kim – kas või natukenegi. Aga ei olnud. Ta jäi rahulikuks ja sundimatuks, nagu kutsuksid tütarlapsed teda iga päev välja.

Arvatavasti kutsusidki.

Ent Kim polnud veel kunagi niisuguses plindris olnud. Ta oli kohutavalt riskinud.

Ja ninali lennanud.

Ning Joe tundis talle kaasa, nagu oleks Kim ääretult murtud, et noormees on kinni.

Aga ta polnud murtud.

"Tühiasi," kuulis ta end ütlevat. "Hiljem näeme, eks? Ma pean minema algebrasse."

"Hiljem jah," hõikas Joe talle järele. "Jalgpallimatšil, eks?"

Seda muidugi, mõtles Kim ja ruttas minema. *Ma ei tuleks su jalgpallimatšile ka siis, kui sa mulle maksaksid...*

Ja see oli tõesti kõva sõna, arvestades, kui meeleheitlikult ta raha vajab.

Kim oli käinud O'Donnelli tavernis kaks korda elus ja mitte kordagi pärastlõunasel ajal. Lagunev baar äärelinnas oli kuulus selle poolest, et seal ei nõutud kolledžiõpilastelt isikutunnistust.

Erinevalt peatänava nooblitest pubidest, kus olid messingsisustus, laeventilaatorid ja alalised jookide eripakkumised, oli O'Donnell ainult rängaks joominguks ja mitte seltsieluks mõeldud urgas.

Kimile see sobis.

Teda ei huvitanud seltskond.

Mitte pärast äsjast vahejuhtumit Joega.

Kõik, mida ta tahtis hämaralt valgustatud baari astudes teha, oli oma muresid uputada.

Üksinda.

Jumal tänatud, baar oli inimtühi, kui välja arvata üksildane baarmen, kes kükitas pukil ja vaatas riiuli kohale paigutatud kaasaskantavast telerist seebiooperit.

Kui haletsusväärne, mõtles Kim ja tõmbas puki letist eemale. Iste tundus kleepuvana ning ta jäi kõhklema, kuid võttis siis teksajaki ning laotas selle koorduvale Naugahyde'i vinüülkattele.

Ta süütas sigareti, tellis vaadiõlut ning mõtles, vaadates, kuidas vaikiv baarmen klaasi kraanist täis laseb, et on langenud madalamale kui kunagi varem.

Tegelikult…

Kas see pole ohumärk ähvardavast alkoholismist?

Kõhusopis hakkas keerama, kui baarmen pani õlle tema ette lauale.

"Dollar viiskend," ütles ta.

"Ma palun arve hiljem." Kimil oli taskus seitse dollarit ja peenraha, mille eest peaks saama end kenakesti vinti võtta. Liiatigi peaks tänase postiga saabuma Suzy tšekk, nii et ta võib vabalt viimase kui sendi ära kulutada.

Baarmen noogutas ja läks ära.

Kim võttis klaasi. See oli veeplekke täis ning serval ilutses nõrk huulepulgajälg.

Kim silmitses seda põlastavalt ning murdis pead, kas mitte uut klaasi paluda.

Ei. Teine võib olla veel hullem, mõtles ta.

Ehk ei maksaks juua.

Ei. Peab jooma. Selleks ta ju siin ongi.

Lood on üsna hullud, mõtles ta klaasi võttes. Mis halba võiks teha põgenemine, kas või natukeseks ajaks?

Ta rüüpas õlut ning leidis, et see on leige ja veidi lahtunud.

Kah mul üllatus.

Baarmen oli jälle oma seebiooperi juurde tagasi pöördunud. Ühe masendunud ja maatasa tehtud kaheksateist-

kümneaastase juuresolek ei paistnud teda põrmugi häirivat.

Ei saa öelda, et masendunud ja maatasa tehtud, parandas Kim end. *Sa oled lihtsalt…*

Masendunud.

Ja kes poleks seda pärast paari niisugust päeva, nagu tema oli alles hiljuti üle elanud.

Kim võttis mõttes läbi terve rodu põhjusi, miks ta peab siin olema ja üksi jooma.

Korterinaaber oli varastanud arve maksmiseks mõeldud raha, ähvardanud tema krediidiusaldatavust ja ta äärepealt uimastireidi käigus trellide taha saatnud.

Teine korterinaaber oli kolinud ette teatamata välja vahetult enne üüri maksmise tähtaega.

Õpetaja keeldus kas või pisitillukesigi mööndusi tegemast ning paneb Kimi referaadile arvatavasti halva hinde.

Noormees oli temaga pööraselt flirtinud ja teda tagant õhutanud…

Jah, oli küll, vaidles ta mõttes tasase manitseva häälega, mis väitis, et Joe polnud teinud midagi niisugust.

Ta oli ainult ära öelnud, kui Kim oli julguse kokku võtnud ja teda välja palunud.

Isa polnud teda kunagi toetanud ega toetagi kunagi.

Kim rüüpas veel ühe sõõmu õlut, tõmbas veel kord sigaretti ning tal hakkas endast veel haledam.

Kogu elu oli nässus.

Rahaasjad.

Elamine.

Õpingud.

Perekonnaelu.

Armuelu.

Mis veel?

Ah jaa. Ta on alkohoolikuks saamise teel.

Ta pani klaasi käest ning vahtis mornilt tühjusse, murdes pead, kuidas võiks miski veel halvemini minna.

Baariuks avanes ja keegi astus sisse. Kim ei vaadanud sinnapoolegi, kuni kuulis häält. "Hei, ma tunnen sind."

Kim tõstis pilgu ning tundis ära Kevini sõbra Umbropsu. "Tere," ütles ta napilt, sest midagi pidi ju ütlema.

"Ma pole sind siin varem näinud. Kas sa ei peaks koolis olema?"

"Aga sina?"

"Ma ei käi koolis," vastas noormees ning Kim murdis pead, miks see teda üllatab. Ta oli eeldanud, et küllap tundis Kevin teda just koolist.

Aga mida oleks Umbropsu-sugusel tüübil kolledžis teha? Kim ei suutnud kujutleda teda klassiruumis istumas, raamatutega ringi käimas või kontrolltöid tegemas.

Ei, Umbropsu-suguse tüübi, ilmse hädavarese õige koht on just siin, päise päeva ajal räpases kõrtsis.

Kes sa siis ise oled? küsis naagutav hääleke ja Kim tõmbus kössi.

"Mis kuulukse?" küsis noormees, kui oli tellinud topelt Jack Danielsi.

Tütarlaps kehitas õlgu. Ta oleks tahtnud Umbropsu pikalt saata, aga kartis. Temasugune ei suhtuks sellesse leplikult.

Umbropsu istus Kimi kõrvalpukile ning tütarlaps tundis tema kapuutsiga sviitrist ja teksastest hoovavat kirbet uimastilõhna. Ta mõtles, kas Umbropsu tegi ka kunagi midagi peale enda pilvetõmbamise, ent taipas äkki, et saab

esimest korda elus aru, miks inimesed niimoodi lõpetavad.

Umbropsu elu võis ju olla palju hullemini segamini kui tema enda oma. Võib-olla on tal muresid, väga sügavaid ja hingeminevaid, mis ajasid teda ennast hävitama.

Kim tõstis pilgu ja nägi, et Umbropsu uurib teda, ereisinised pupillid läbitungivad ja klaasistunud.

"Mis on?" küsis ta noormehe pilgust heitudes.

"Oled õige loppis, peenutseja."

"Peenutseja?" Kim sundis end naerma. "Niimoodi pole mind varem keegi nimetanud."

"Kas sulle pole öeldud, et sul on niisugune nägu peas, nagu oleks sul abi vaja?"

"Missugust abi?" Kimi peas kaikus häirekell. Ta teadis, mida see tähendab, kui Umbropsu-moodi tüüp vihjab "abile".

Noormees kehitas õlgu. "Kõigepealt räägi, mis on lahti."

"Kust ma peaksin alustama?"

"Kas asi on nii hull?"

"Sa peaksid seda teadma. See on osalt sinu süü."

"Mida see peaks tähendama?" Umbropsu vidutas silmi, viskas oma Jacki hinge alla ja andis baarmenile märku uus valada.

"Sina ja su semu Kevin keerasite mul kõik kihva."

"Kevin pole mu semu."

"Soo? Ma arvasin, et sa oled ta varustaja," ütles Kim sõakalt, kustutas sigareti ja keerutas õlleklaasi baariletil.

"Kust sa selle peale tuled?"

"Ma pole idioot."

"Mina ka mitte. Aga Kevin on teine asi. Ta oli mulle roppumoodi võlgu ja tegi vehkat."

"Mida ta sulle võlgu oli? Raha?"

Umbropsu kehitas õlgu. "Mida's muud?"

"Seda muidugi." Kim rüüpas veel ühe sõõmu õlut. Millegipärast ei läinud see alla nii kergesti, nagu tema oli lootnud, ja asi polnud ainult selles, et jook oli soe ja lahtunud.

"Mis Kevinist sai?" küsis ta Umbropsult. "Kas ta on ikka veel vanglas?"

"Kekats jääb tükiks ajaks türmi," kahjurõõmutses too.

"Aga sina?"

"Mis mina?"

"Kust sa tead, et ka sind kinni ei nabita?"

Umbropsu vaatas talle silma. "Sest ma pole midagi halba teinud."

"Nojah." Kim kiskus pilgu lahti ja piidles jälle oma õlut.

"Mida sul vaja on?" küsis noormees.

"Mida see peab tähendama?"

"Sa oled omadega läbi. Niisuguseid inimesi tuleb ergutada. Kas tahad tuju parandada?"

Kim vaatas tema poole. "Vaevalt küll."

"Su jutt ei kõla kuigi kindlalt."

Kas tõesti?

"Kas tõesti?" küsis ta kulmu kortsutades. "Kuule, Umbropsu, ma ei pruugi narksi. Sellesse lõksu ma ei lähe. Mul niigi muret kuhjaga."

Umbropsu viskas hinge alla teise napsi, mille baarmen tema ette asetas, ning tõusis püsti. "Kui muudad meelt, siis tead, kust mind leida."

"Ma ei muuda meelt. Pealegi pole mul aimugi, kust sind leida."

"Siitsamast. Ma käin igal õhtul end natuke lõdvestamas. Ja ma elan siinsamas lähedal, selvepesula kohal."

"Ma ei muuda meelt, nii et sel pole tähtsust."

Umbropsu kehitas õlgu ja läks ukse poole. "Ära unusta taskusse vaadata."

"Mida?"

"Küll saad aru," ütles noormees ja lahkus.

Kim ohkas ja sirutas käe uuesti klaasi järele, mõeldes, et küllap on Umbropsul pilt juba üpriski sassis, sest see taskujutt oli täiesti mõttetu.

Õllel oli kibe maitse ning Kim ei suutnud neelata rohkem kui ühe lonksu.

Ta tõusis, viskas kaks dollarit baariletile ja lahkus baarmenile ütlemata.

Pärastlõunal oli läinud jahedaks ning taevas oli sompus. Viimastel päevadel on see alalõpmata sompus, mõtles Kim, tõmbas teksajaki selga ja hakkas mööda tänavat edasi minema.

Sama sompus nagu tema meeleolu.

Ta mõtles, kuhu minna.

Koju?

Tal polnud tahtmist tagasi minna ja Beryli silma alla sattuda. Sõbratar soovib muidugi rääkida, aga Kimil polnud mingit jututuju.

Peaks üliõpilaslinnakusse tagasi minema, sest tal on pärastlõunal inglise keele loeng.

Ei, *see* on küll *viimane*, mida ta tahaks, otsustas Kim. Istu mingis auditooriumis ja kuula tüütu õppejõu üksluist

heietamist kirjandusest või grammatikast või millest just neil päevil juttu.

Aga sa lubasid endale, et hakkad loengutel käima, naakus hääleke. *Kõigil.*

Selleks on juba liiga hilja. Ta oli algebrast nii palju puudunud, et on arvatavasti juba välja arvatud, sest nendel loengutel osalemine oli kohustuslik.

Keerasid kõik kihva, ütles ta endale ning tundis pisaraid silmisse tungivat.

See viis tütarlapse veel rohkem endast välja. Ta polnud kunagi olnud nutuliisu ega lasknud ebameeldivustel end niimoodi muserdada, et oleks avalikus kohas pisaraid valanud.

Ta tõmbas ninaga, pühkis silmi ja ajas lõua trotslikult püsti.

Ta ei hakka nutma.

Ta *keelab* endal nutma hakkamise.

Eriti nende kriimude jõnglaste nähes, kes kobardusid raamas maja verandal, millest ta mööda kõndis.

Vaesekesed, kasvavad nii viletsas kandis, mõtles ta ja kuulis siis itsitamist. Kas nad naeravad tema üle?

Vastikud jõmpsikad, mõtles ta.

Ta möödus tätoveeringusalongist ja veel ühest joomaurkast.

See linnaosa nägi üpris masendav välja. Majad ja kauplused olid laokile jäetud, mõned koguni laudadega kinni löödud ning näha polnud ainsatki puud ega rohukõrt.

Ta möödus selvepesulast ning taipas, et ilmselt oli Umbropsu rääkinud just sellest.

Ideaalne narkoärika elupaik. Sünge. Räpane. Kõrvaline.

Pean siit jalga laskma, mõtles Kim tänavanurgal.

Aga kuhu minna? küsis ta endalt.

Kuhugi, kus suudan mured peast visata.

Kuhugi, kus tunnen end paremini.

Kuhu? mõtles ta taas, tundes, kuidas meeleheide kerkib kurku ja ähvardab teda lämmatada.

Tütarlaps seisis tänavanurgal ning jahe tuul sasis ta juukseid. Ta värises kergelt ning pistis käed teksajaki taskusse.

Siis ta tundiski väikesi siledaid esemeid parema tasku nurgas.

Kim kortsutas kulmu ja võttis need välja.

Tema käes oli kaks piklikku pilli.

ÜKSTEIST

Berylit polnud, kui Kim neljapäeva õhtul koju jõudis.

Ta ei osanud öelda, kas ta oli nukker või rõõmus, et korter oli tema päralt.

Ta lappas köögilaual olevat posti ja nägi, et ema tšekk oli pärale jõudnud. Suzy oli kritseldanud kollasele kaardile lühikese sõnumi: *Sellest peaks jätkuma novembrikuu üüriks ja natuke jääb ülegi – luba endale midagi vahvat.*

Kim viskas kirja ja tšeki kõrvale, võttis teksajaki seljast ning riputas köögitooli korjule. Ta seisis hetke seda vaadates.

Siis läks ta magamistuppa. Ta sikutas parajasti dressipükse jalga, kui telefon helises. Kim otsis aparaati pilguga ning läks helina suunas kööki. Telefon istus vaheduseks köögiletil alusel, täpselt seal, kus oli selle koht.

"Halloo?"

"Kim?"

"Ema?"

"Kuidas sa elad?"

"Ma..." Kim ohkas värisevalt. "Ma, tead... Hästi. Miks sa helistad? Ma mõtlen, ega midagi..."

"Kõik on hästi. Tegelikult on kõik *väga* hästi. Gary kutsus mind sel nädalavahetusel jälle välja. Ta viib mu Torontosse "Sunset Boulevardi" vaatama. Ma olen nii elevil, Kim."

"See on... tore."

"Me veedame nädalavahetuse seal, Yonge'i tänava uhkes hotellis. Õhtust sööme mingis peenes restoranis, mis asub keerlevas tornis..."

"Kõlab kenasti, ema."

"Gary on lihtsalt võrratu. Kas tead ka, mis mind ootas, kui jõudsin pühapäeval tagasi?"

"Ei..."

"Vaas roosidega ja kaart, kus seisis: "Ma igatsen sinu järele." Allkirjaks pani ta: "Sind armastav Gary"."

Kim tahtis juba hoiatada, et Suzy ei armuks liiga kiiresti ja ülepeakaela, kuid sai aru, et ilmselt on juba hilja.

Pealegi on Suzy täiskasvanu.

Ja Kim on viimane, kes peaks teistele nõu andma.

"Ma ei tohi oma telefoniarvet liiga suureks ajada," ütles ema. "Tahtsin sulle lihtsalt rääkida, et mul oli väga tore nädalavahetus. Ma olen su üle nii uhke."

"Kas tõesti?" Kim istus köögitooli servale ja näppis teksajaki mansetti. "Miks?"

"Miks ka mitte? Sa elad kodust kaugel omaette, käid suures ülikoolis. Just seda ma sulle tahtsingi," ütles Suzy, kuid puhkes siis tasakesi naerma. "Pagan, just seda tahtsin ma alati *endale*."

"Ma tean, ema."

"Mul on väga hea meel, et said niisuguse võimaluse,

Kim. Kui sa kuuleksid, kuidas ma sinuga büroos kõigi ees hooplen."

"Sa... hoopled minuga?"

"Jah. Ütlen kõigile, et mu tütar õpib Summervale'i ülikoolis ja saab kunagi tähtsaks tegelaseks. Väga edukaks."

"Ema," tõrjus Kim jõuetult.

"Sa ju saad, Kim. Ma kohe tunnen seda."

"Ema, sa pead nüüd lõpetama. Su telefoniarve läheb kole suureks. Ja poleks tarvitsenud mulle lisaraha saata."

"Ma tahtsin. Sa oled vahetevahel väikese lisapreemia ära teeninud."

"Me ei saa seda ju endale lubada."

"Noh, jätan ühe või paar lõunasööki vahele, et selle eest maksta. Kah mul asi," ütles Suzy kergemeelse tuisupäise häälega, mida ta rahast kõneldes kunagi ei kasutanud.

"Aitäh, et helistasid, ema."

"Ma armastan sind, Kim."

"Mina sind ka."

Kim vajutas telefoni kinni ja jäi keset kööki seisma.

Seejärel ta ohkas ja läks tagasi oma tuppa rõivaid vahetama.

Beryl tuli sel õhtul hilja ning rampväsinult.

"Kus sa olid?" küsis Kim. Ta vedeles sohval ja vaatas laisalt MTV-st saadet "Viimane langeb välja".

"Õppisin raamatukogus. Homme on suur kontrolltöö."

"Mul ka."

"Milles?"

"Ajaloos."

"Kas õppisid?"

"Kuidas ma saan õppida? Mul pole õpikut."

"Kas sa ei tunne siis kursuselt kedagi, kellega koos saaksid õppida?"

Kimi mõte läks korraks Joele. "Ei."

"Kas raamatukogus pole varuõpikut?"

"Mida sa sellega mõtled?"

"Kas õppejõud ei öelnud esimesel päeval, et õpik on raamatukogus? Tavaliselt nad ütlevad."

"Miks sa seda mulle enne ei öelnud?"

Beryl tegi ärritunud näo. "Sest pole minu asi seda sulle öelda, Kim. Mina ei vastuta selle eest, et sa saaksid oma töö tehtud. Pealegi ütles õppejõud seda arvatavasti siiski. Sa ilmselt ei kuulnud."

"Ta ei öelnud midagi selle kohta, et raamatukogus on varuõpik," ütles Kim, ehkki polnud selles sugugi nii kindel, nagu laskis kosta.

"Kuule, Kim," ütles Beryl ja potsatas istuma. "Sa ei saa pidevalt jätta referaate esitamata ja kontrolltöid tegemata. Millalgi maksab see sulle kurjalt kätte."

"Jah, ma tean."

"Võta siis midagi ette."

"Beryl, ma ju püüan. Aga mida ma ka ei teeks, ikka lendan ninali. Ma lihtsalt ei suuda asju õigeks ajada. Ma püüan, aga tundub, nagu oleks saatus minu vastu."

"Ei püüa sa midagi, Kim," ütles Beryl.

Kim jäi talle otsa vaatama. "*Kuidas*?"

"Sa ei püüagi. *Ütled* küll, et püüad, aga tegelikult ei

püüa. Mitte päriselt. Käitud, nagu ei suudaks sa oma elu valitseda, aga tegelikult suudad küll."

"Mida see peaks tähendama?"

"Mõtle järele."

"Ma mõtlen, aga ei saa aru."

"Siis mõtle veel." Beryl tõusis ja võttis raamatukoti. "Pean nüüd rõivaid vahetama. Ma lähen välja."

"Kuhu?"

"Kapa majas on pidu."

"Ma ei teadnudki. Võib-olla tulen ka." Kim võttis kaugjuhtimispuldi, vajutas teleri kinni ja tõusis samuti.

"Kas oled kindel, et tahad tulla?"

Kim jäi Berylile otsa vahtima. "Millest sa räägid?"

"Kui sa ei mõista, siis pole mu selgitustest kasu," lausus Beryl pead vangutades ning hakkas toast välja minema.

"Issake, mis sinuga on?" hõikas Kim talle järele.

"Ma lihtsalt ei jaksa enam pealt vaadata, kuidas sa lösutad ja muudkui soiud," ütles Beryl. Siis vaatas ta mahedamalt üle õla. "Ära pane tähele, mul hakkavad päevad. Olen viis naela kaalus juurde võtnud. Tuju on täitsa mokas."

"Ära seda minu peale välja vala," ütles Kim ja istus uuesti sohvale.

"Vabandust." Beryl kadus magamistuppa.

Kim pani teleri jälle mängima.

Saates "Viimane langeb välja" osalejad olid nii elavad ja energilised, et Kim ei suutnud neid kauem vaadata. Ta klõpsis kanalilt kanalile, praakis kõik programmid välja ning pani teleri lõpuks kinni.

Beryl ilmus magamistoast, teksased jalas ja liibuv must

allakeeratava kraega sviiter seljas. "Kas ma näen paks välja?" küsis ta Kimilt.

"Ei."

"Kas kindlasti?"

"Jah."

"Nagu ma usuksin. Ma olen jubedalt paisunud. Noh, kas tuled?"

Kim vaatas talle jälle otsa. "Ma arvasin, et sa ei taha mind kaasa."

"Asi pole selles. Lihtsalt… Pole tähtis. Kas tuled?"

"Ei. Mul pole täna peotuju," ütles Kim ausalt.

Beryl kehitas õlgu. "Hiljem näeme."

"Nägemiseni."

Üksinda vaiksesse korterisse jäänud Kim ohkas.

Ta tõusis ja läks jälle kööki. Tema jakk rippus endiselt toolikorjul.

Ta tõstis selle üles, mudis seda hetke ja pani jälle käest.

See libises põrandale hunnikusse.

Kim võttis jaki üles ja nägi, et kaks pilli oli taskust välja kukkunud. Need vedelesid linoleumil nagu kutsudes end üles korjama.

Ja sisse võtma.

Mis juhtub, kui ta seda teeb?

Kas temast saab uimastisõltlane?

See mõte oli nii naeruväärne, et ta naeratas tahtmatult.

Ilmselt tajud lihtsalt soojust ja õnnetunnet, ütles ta endale.

Soojust ja õnnetunnet.

Millal ta seda viimati oli tundnud?

Ta isegi ei mäletanud seda.

Kim kummardus, võttis pillid üles ja hoidis neid peopesal.

Mis ohtu neist kahest tillukesest pillist ikka võiks olla? mõtles ta. Ta ei satu sõltuvusse ja rohkem pole tal neid nagunii. See üksainus kord.

Ehk on neist abi.

Lõppude lõpuks kirjutavad ju arstidki depressioonis inimestele ravimeid. See on sama, ainult et Kim oli saanud ravimid ilma arstiretseptita.

Ta vaatas kraanikausi poole. Tarvitseb vaid klaas vett täis lasta, pillid suhu pista ja alla neelata.

See oleks nii lihtne.

Ta pigistas käe rusikasse, hüpitas pille ja kuulis kerget klõbinat, mida need tema rusikas tegid.

Ta tahab põgeneda, eks ole nii?

Täna õhtul on see ainus põgenemistee.

Käitud, nagu ei suudaks sa oma elu valitseda, aga tegelikult suudad küll.

Millegipärast vupsasid talle pähe Beryli sõnad.

Ta püüdis neid välja tõrjuda, aga sõnad ei kadunud, vaid kaikusid tema peas ikka ja jälle.

Kim seisis hulk aega köögis ja vahtis pille oma käes.

Siis läks ta kraani juurde ja keeras vee jooksma.

Käitud, nagu ei suudaks sa oma elu valitseda, aga tegelikult suudad küll.

Ta tegi rusika lahti ja vaatas pille.

Siis keeras ta peo allapoole ja laskis tabletid kraanikaussi, kust veevool need kähku torusse viis.

* * *

Lääne kaheteistkümnes tänav oli varahommikusel tunnil kurjakuulutavalt inimtühi.

Kvartali teise otsa kõndiv Kim tõmbas teksajaki krae koomale, et jahedat tuult peletada.

Ainult mõne päeva pärast on november käes.

Mõne nädala pärast sõidab ta tänupühaks koju. Ema tahab koolist ja õpingutest kõike teada ning tunneb huvi selle vastu, kas Kim on juba põhiaine välja valinud.

Ta ei saa suureneva kaugekõnearve ettekäändel kõnet katkestada.

Kodus on ka sõbratarid, kes tahavad innukalt oma kolledžielust rääkida ja tema omast kuulda.

Kim oli oodanud taaskohtumist juba sellest ajast peale, kui nad septembris hüvasti jätsid.

Ta tahtis seda endiselt oodata.

Ta tahtis *midagi head oodata.*

Selles oligi kogu konks.

Ta keeras ümber nurga ja kõndis koidueelses hämaruses sihikindlana – esimest korda üle…

Tjah, pika aja.

Väga pika aja.

Kümme minutit hiljem jõudis ta kohale.

Hop säras neoonroosana taeva taustal ning silmapiirile oli ilmunud samasugune roosakas kuma.

Hakkab koitma, taipas Kim seda silmitsedes.

Ta naeratas.

Tütarlaps tegi ukse lahti ning astus vaikselt tänavalt rahvarohke restorani sõbralikku suminasse.

Ta märkas ettekandjat, keda oli kohanud eile hommikul – taevake, kas sellest oli tõepoolest möödas alles ööpäev?

Kim läks leti juurde ja puudutas mööda ruttavat valges vormikleidis naist varrukast.

"Kohe tulen, kullake," ütles too rutakalt. "Olge hea ja istuge."

"Ei," ütles Kim. "Ma tulin Fritzu juurde… Töökoha asjus."

Naine naeratas laialt. "Kohe kutsun ta."

Auditoorium oli üliõpilasi täis.

Kim läks mööda vahekäiku ja otsis pilguga vaba kohta. Tagareas olid mõned, aga ta ütles endale, et sinna ta ei istu.

Enam mitte.

Ta nägi tühja tooli ning läks selle poole, kuid märkas siis, et kõrvaltoolil istub Joe. Tuttav punapea oli noormehe teisel käel ning lobises temaga.

Kim kõhkles vahekäigus, kuid ajas siis lõua julgelt püsti ja astus just sellesse ritta. Ta läks tühja koha juurde ja istus samal hetkel, kui Joe keeras end ringi. Noormehe näole ilmus üllatunud pilk – meeldivalt üllatunud.

"Hei," ütles ta, "sa jätsid eile mu mängule tulemata."

"Anna andeks… Mul oli tegemist." Ei tea, kas Joe sai aru, et Kimi hääl väriseb?

Noormees muheles. "Meie kaotasime, nii et sa ei jäänud just paljust ilma, ehkki minul õnnestus ka üks värav lüüa."

"Tubli."

"Kuule, Kim, see on Missy," ütles Joe ja osutas enda kõrval istuvale tütarlapsele. "Missy, saa tuttavaks Kimiga."

"Hei!" ütles Kim ja teine tütarlaps naeratas rõõmsalt.

"Kas oled õppinud?" küsis ta Kimilt.

"Jah. Istusin kogu hommiku raamatukogus."

"Kell on ju alles kümme," märkis Missy.

"Ma ärkasin varakult."

"Kas tõesti?" Joe tegi üllatunud näo. "Ma arvasin, et sulle meeldib kaua magada."

"Meeldiski, aga… Enam ei saa ma selleks vist tükk aega võimalust."

"Miks?"

"Ma läksin Hopi tööle."

"Tõsi ka või?" Joe oli hämmeldunud. "Ma arvasin, et sa ei otsi tööd."

"Ma valetasin," kostis Kim õlgu kehitades.

Ta oleks tahtnud lisada: *Aga ma olen otsustanud, et enam ma seda ei tee.*

Ma olen otsustanud, et ei tee enam paljusid asju.

Ent juba astus sisse doktor Armstrong, kes asus oma kohale auditooriumi ees. Ühes käes oli tal virn pabereid ja teises tuttava välimusega referaat.

Õppejõud tõstis pilgu, laskis sel libiseda üle auditooriumi ning Kim nägi tema silmisse ilmuvat pettumust.

Ta kergitas end veidi ja tõstis käe.

Doktor Armstrongi pilk langes temale ning ta naeratas.

"Kim!" hõikas ta ning kutsus tütarlapse viipega ette.

"Mis lahti on?" küsis Joe, kui Kim tõusis.

"Doktor Armstrongil on vist minu jaoks midagi."

Noormees noogutas ja lobises Missyga edasi, Kim aga läks ootava õppejõu juurde.

"Siin on teie essee," ütles doktor Armstrong ja andis talle kirjaklambriga kinnitatud paberipataka.

"Aitäh." Kim võttis selle vastu, kuid kartis vaadata.

Ta hakkas oma kohale tagasi minema.

"Kim," ütles doktor Armstrong.

"Jah?" Tütarlaps keeras end jälle ringi.

"Mul on väga kahju, et pidin hindest alla võtma hilinemise eest ja selle eest, et töö pole esitatud trükitud kujul. Muidu oleks see saanud A."

Kulus hetk, enne kui tema sõnad Kimini jõudsid.

Siis hüppas tütarlapse süda rõõmust. Ta vaatas referaati ning nägi, et doktor Armstrong oli pannud talle hindeks B pluss.

"Aitäh," ütles ta laialt naeratades.

"Järgmine kord saate A. Eks?" küsis doktor Armstrong.

"Kindla peale."

"Kas olete kontrolltööks valmis?"

Kim noogutas endiselt naerusui.

"Tubli. Palun istuge. Me oleme valmis alustama."

Kim läks mööda vahekäiku oma kohale, samm kerge ja süda rõõmust kurku kerkimas.

"Sul on õnnelik nägu peas," märkis Joe sosinal, kui Kim oma kohale istus.

"Ma olengi õnnelik," kostis Kim. "Väga õnnelik."

"Said vist hea hinde."

"Sain jah," vastas Kim.

Aga asi oli märksa enamas.

Palju enamas.

Kim oli võtnud oma elu taas oma kätte. Ta polnud nii rumal, et oleks arvanud, nagu oleksid järgmised nädalad kerged. Ta pidi minema paljude õppejõudude jutule ja

palju tööd tagantjärele ära tegema, *kui* nad üldse on nõus teda oma kursusel edasi pidama.

Aga ta kavatses teha kõik, mida suudab, veenmaks neid, et tema, Kim, väärib uut võimalust.

Ning ta kavatses need võimalused täielikult ära kasutada.

Just niimoodi peavadki asjad olema, ütles ta endale.

Ja nii need nüüdsest ka jäävad.